

Chris Manby

Căsătorie din interes

HUMANITAS
fiction

Când superbele surori Groevenor își fac apariția în exclusivistul orașel Little Elbow din Hampstead, întreaga suflare masculină este subjucată! Frumose, deștepte, misterioase și, după cât se zvoneste, petred de bogate, Grace și Charity ajung în doi timpi și trei mișcări reginele balului. Turbată de furie că i s-a încălecat teritoriul, Marcella Hunter, moștenitoarea răsfățată a unei averi imense, își pune în cap să le discrediteze cu orice preț și să scape o dată pentru totdeauna de concurență la vânătoarea de bărbați. O comedie în toată regula, cu trucuri ingenioase, scheme duplicitare și hărțuială în stil paparazzo. Oare n-are totă lumea ceva de ascuns? Cine sunt cu adevărat surorile Groevenor? Dacă vreți să aflați, nu mai stați pe gânduri și citiți romanul!

„Dacă nici un bărbat n-a reușit să te țină trează până la trei dimineața, *Cădtorie din interes* va reuși cu siguranță. E ca și cum ai plonja într-o fotografie cu Paris și Nicole Hilton. O zbenguială vinovat de veselă, cu selipiri de diamant.”

Cosmopolitan.co.uk

„Chris Manby e una dintre cele mai strălucite reprezentante ale genului *chick-lit*.”

Publishers Weekly

ISBN 978-973-50-1669-2

5 948333 013375

În 1995 o ghicitoare i-a prezis lui **Chris Manby** că are să scrie șapte romane. Tocmai l-a terminat pe al unsprezecelea și n-are de gând să se oprească! Iar dacă punem la socoteală cele șase romane erotice semnate cu pseudonimul Stephanie Ash, precum și cele două antologii – *Girls Night In* și *Girls Night Out* – pe care le-a editat, putem spune că, la nici treizeci de ani, Chris Manby e una dintre cele mai prolifiche tinere scriitoare ale momentului. Născută și crescută în Gloucestershire, autoarea și-a făcut debutul la paisprezece ani în revista *Just Seventeen*. Primul roman, *Flatmates*, îi apare în 1997 și e un succes instantaneu, iar următoarele ajung an de an pe listele de bestselleruri. De curând, Chris Manby a fost la o bursă pentru scriitori la Sheffield Hallam University. Noul ei roman, *Spa Wars*, promite să nu ne înșele așteptările. Scriitoarea locuiește la Londra și la Los Angeles, și-a făcut o pasiune din a citi reviste *glossy* în avion și continuă să spere că schimbările de fus orar pot avea efect *anti-ageing*.

Chris Manby

Căsătorie din interes

Traducere din engleză și note de
ANCA MARIA STĂNCIOIU

HUMANITAS
fiction

Ilustrația copertei de MIHAI ȚENOVICI

Coperta de CARMEN PETRESCU

Redactor IUSTINA CROITORU

CHRIS MANBY

MARRYING FOR MONEY

Copyright © 2007 by Chris Manby

All rights reserved.

© HUMANITAS FICTION, 2007, pentru prezenta
versiune românească

EDITURA HUMANITAS FICTION

Piața Presei Libere 1, 013701 București, România

tel. 021/317 18 19, fax 021/317 18 24

www.humanitas.ro

Comenzi CARTE PRIN POȘTĂ: tel. 021/311 23 30,

fax 021/313 50 35, C.P.C.E. – CP 14, București

e-mail: cpp@humanitas.ro

www.librariilehumanitas.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MANBY, CHRIS

Căsătorie din interes / Chris Manby; trad.: Anca Maria
Stăncioiu. – București: Humanitas, 2007

ISBN 978-973-689-167-0

I. Stăncioiu, Anca Maria (trad.)

821.111-31=135.1

Pentru Sophie și Felix Hamilton, cu dragoste

Prolog

Mai, Royal Park Hotel, Londra

Cum cere eticheta să procedați atunci când terrierul maltez de trei luni pe care tocmai l-ați cumpărat de la Harrods își face nevoile în mijlocul covorului din camera elegantului hotel londonez în care locuiți?

a) Să folosiți una dintre numeroasele pungi de cumpărături pentru a vă descotorosi de jenanta grămăjoară, încercând apoi să îndepărtați pata rămasă folosind rafinatul gel de duș furnizat de hotel drept spumă de curățat covoare?

b) Sau, copleșit de jenă și remușcări, să chemați administratorul oferindu-i, după ce i-ați cerut mii de scuze, o sută de lire bani lichizi pentru persoana în sarcina căreia va cădea curățarea mizeriei?

c) Sau pur și simplu să plecați la cumpărături lăsând mizeria canină exact acolo unde ați găsit-o, punând însă subtil alături, pe un bilețel, o monedă de o liră – bacșiș pentru cameristă?

Din nefericire, Marcella Hunter a ales ultima variantă. Așa că, bătându-l ușor peste năsuc pe noul ei cățeluș, Choate, și spunându-i „Choate a

fost un băiat obraznic!”, îl îndeasă în geanta Hermès Birkin din piele de crocodil și pornește spre Harvey Nicks așa cum își programase. Nimic nu o putea abate de la încărcatul program de shopping pe care și-l făcuse.

O jumătate de oră mai târziu camerista, neputând să vadă peste mormanul de cearșafuri pe care îl ducea în brațe, a călcat drept în mizeria câinelui. Cum nu se putea mai rău, având în vedere că purta sandale, însă ceea ce a scos-o de-a binelea din sărite a fost moneda de o liră și bilețelul adiacent pe care scria „Curăță!” Nu „Curățați, vă rog” sau „Curățați. Mulțumesc”. Doar „Curăță!”.

Mojicia proprietarei cătelului a fost ceea ce a împins-o pe cameristă la acțiune. Luă o linguriță de pe tava cu micul dejun și culese partea mai solidă din grămăjoara de rahat, vârfându-o apoi în vârful unuia din pantofii Manolo nou-nouți, din satin roșu, ai Marcellei Hunter.

Iunie, Little Elbow, regiunea Hamptons

Patru săptămâni mai târziu, Marcella Hunter uitase aproape complet de pantofii Manolo distruși (cum uitase și de câine, lăsat să zacă într-o canisă undeva lângă Heathrow în așteptarea vaccinurilor care să-i permită să fie transportat cu avionul). Marcella oricum nu se dădea în vânt după acei pantofi. Îi cum-părase dintr-un capriciu. Erau cu aproape jumătate de număr mai mici și atât de ascuțiți, încât simțea că o dor degetele doar când se uită la ei. Însă pantofii din satin roșu cu barete pe gleznă erau „ultimul strigăt” al sezonului și nu se putea să nu aibă și ea.

Marcella Hunter își petrecea întreaga existență în căutarea lucrurilor „ultimul strigăt”. Pantofi „ultimul strigăt”, genți „ultimul strigăt”, câinele „ultimul strigăt”. Dacă și-ar fi dedicat energia consumată pentru a fi mereu la modă descoperirii unei noi specii de floare sau șopârlă, ar fi luat cu siguranță Premiul Nobel. În condițiile date, mai mult ca sigur că Marcella nu ar mai fi purtat acei pantofi în vecii vecilor, însă doar gândul că cineva hotărâse acest lucru în locul ei era prea mult pentru ea. Se îndreptase cu pași hotărâți spre recepția hotelului,

strângând la subraț cățelul care se zvârcolea, și trântise pantoful abuzat pe biroul înalt până la brâu, chiar sub nasul directorului și al unui cuplu de americani mai în vârstă care veniseră la Londra să-și sărbătorească nunta de aur.

— Vreau să știu cine a făcut asta! ceruse Marcella în gura mare. Cine a pus rahat în pantoful meu?

Vârstnicii cu nunta de aur se trăseseră înapoi oripilați, spunând că se duc să stea la Dorchester.

Chemată să dea socoteală, camerista bâiguise că probabil câinele își făcuse nevoile direct în pantof. Rahatul ăsta, insistase ea, era complet diferit de cel asupra căruia Marcella îi atrăsese atenția cu atâta amabilitate prin bilețelul în care i-l lăsase (și pe care, firește, camerista îl curățase cu grijă). Marcella însă mijise ochii la auzul explicației, reamintindu-i directorului că era un client fidel care, de fiecare dată când venea la Londra pentru shoppingul de sfârșit de săptămână, cheltuia pe cazare mai mult decât salariul lunar al unei cameriste. Ca atare ceruse demisia fetei, primind pe loc satisfacție și totodată costul pantofilor. Șase sute de lire în cap, taman cât câștiga camerista în patru săptămâni. Mai mult ca sigur că pantoful cu pricina ar fi putut fi curățat, însă sfârșise împreună cu imaculatul său tovarăș în coșul de gunoi atunci când Marcella plecase înapoi la New York. Cu clasa întâi. Și fără câine.

O lună mai târziu, într-o frumoasă seară de iunie, Marcella era la casa ei de vacanță din Little Elbow, o mică localitate pe șoseaua care merge de-a lungul litoralului între East Hampton și Montauk. Își puse pantofii pe care îi cumpăraseră chiar în ziua când se dusesese la Harvey Nichols cu cățelul la

subraț, mult mai confortabili de altfel decât acei Manolo roșii. Erau stilul anilor '20, din satin argintiu cu mărgeluțe, cu toc Ludovic jos și o baretă care să-ți țină piciorul fix când dansezi. Perfect în ton cu tema zilei de naștere a Marcellei, *Marele Gatsby*, așa cum se și cuvenea având în vedere locul de desfășurare cu fabuloasa sa vedere spre ocean.

Marcella își netezi rochia argintie *flapper* pe care o comandase special pentru pantofi, și își admiră peruca neagră, scurtă care îi acoperea părul blond și drept. Execută o mișcare din Charleston să vadă cum se scutură franjurii cu care era paspoalat tivul rochiei. Perfect. Parcă s-ar fi dus la întâlnire cu însuși F. Scott Fitzgerald.

Afară, personalul Marcellei alerga încoace și-ncolo prin grădină, aducând ultimele retușuri aranjamentului pentru petrecere. Menajera, grădinarul și băiatul care se ocupa de piscină își schimbaseră ținuta obișnuită cu costume albe, apretate și răcoroase. Orchestra sosise deja – un grup de jazz din cinci instrumentiști, adus special cu avionul din Louisiana. Își acordau instrumentele în noul pavilion construit lângă piscină care urma să fie folosit pe post de estradă.

De cealaltă parte a piscinei fusese aprins un grătar. Chelnerii firmei de catering îndepărtau foliile de ambalaj de pe platourile cu tartine. Trei sute de pahare înalte strălucitoare de șampanie așteptau să fie umplute cu spumoasa licoare de cea mai bună calitate pentru primul toast al serii care urma să fie evident în cinstea Marcellei.

Marcella era hotărâtă să facă din aniversarea celor douăzeci și șapte de ani pe care îi împlinea un start

perfect pentru un nou sezon estival fără cusur. Până și vremea ținea cu ea – cea mai caldă seară de iunie de ani de zile. Petrecerea asta va rămâne pe buzele tuturor. (Cel puțin până la începutul lui septembrie, când petrecerea de Ziua Muncii organizată anual de Marcella avea să marcheze sfârșitul sezonului.) Toată lumea bună din Little Elbow și din împrejurimi fusese invitată. Și moștenitori de primă mână, și de mâna a doua, și miliardari care își făcuseră singuri averea. *La crème de la crème* a elitei de pe Coasta de Est. Cel mai renumit magazin de îmbrăcăminte *fancy* din New York anunțase că închiriasse toate rochiile *flapper* la doar o jumătate de oră după ce Marcella trimisese prin e-mail mesajul cu textul „rezervați-vă data”. Avea să fie o seară extraordinară. Iar Marcella avea să fie regina balului.

Marcella Hunter era obișnuită să fie în centrul atenției. Era cea mai bogată fată din oraș. De fapt, era probabil cea mai bogată fată din întreg districtul. În sensul că, dacă fetele din clasa avută se nășteau cu stea în frunte, despre Marcella se putea spune că se născuse cu o întreagă constelație. Era unica moștenitoare a unei averi făcute de pe urma afacerilor cu cherestea. Talaș și celuloză. După acest început oarecum lipsit de strălucire, o serie de investiții inteligente făcuseră ca, odată venită scadența, capitalul moștenit de Marcella să fie atât de mare, încât nici cea mai nechibzuită și cheltuitoare shopaholică din Statele Unite n-ar fi reușit să risipească averea familiei Hunter în ritmul în care aceasta continua să crească. Dar evident că Marcella își dădea toată silința în acest sens. Începu să-și redecoreze casa

din Little Elbow în schimbul unor sume exorbitante, cu pardoseli din marmură italiană, mobilă veche franțuzească și lambriuri în sufragerie din lemnul unor arbori din categoria celor mai amenințate specii din lume.

Marcella făcea mare caz de faptul că familia ei locuia în Little Elbow de aproape o sută cincizeci de ani. Vorbea cu mândrie despre bunicul ei din partea tatălui, magnatul vizionar din industria tălășului Edgar Hunter, care aranjase din punct de vedere peisagistic frumoasele grădini care coborau spre mare. Edgar manifestase un interes deosebit pentru horticultură și pământ – plantase el însuși perdeaua forestieră perenă de tuia, sădind fiecare puiet cu o grijă deosebită. După cum obișnuia să spună Marcella, oricui se arăta dispus să asculte, Edgar Hunter nu se sfiise să-și suflece mânecile și să muncească cot la cot cu angajații.

Marcella o chemă pe Anjelica, menajera ei angajată legal și nu prea, sunând clopoțelul de argint aflat pe masa de toaletă.

— Colierul, se răsti ea la Anjelica peste câteva clipe.

Anjelica închise supusă colierul de diamante de la gâtul Marcellei, cu mare grijă să nu atingă pielea stăpânei. Marcella nu catadicsi să-i mulțumească. Nici măcar nu-i trecea prin minte așa ceva. Era mult prea preocupată de accesoriile pentru seara respectivă.

Colierul fusese al bunicii din partea mamei. Undar de nuntă care îi revenise Marcellei după ce bunica se prăbușise de pe platforma de sărituri în bazinul fără apă ca urmare a excesului de gin fizz. În momentul accidentului avea la gât colierul. Însă

tragica istorie a diamantelor Marcellei fusese deja dată uitării. Tot ce conta era că strălucitoarele pietre albe îi completau de minune rochia argintie.

În vreme ce Anjelica ezita să plece în așteptarea unor noi instrucțiuni, Marcella își trase o pereche de mănuși din mătase argintie pe care le accessoriză cu alte două pietre de un alb strălucitor ca gheața – un inel care aparținuse tot nefericitei bunici și inelul de logodnă al propriei sale mame (coincidența făcuse ca și mama ei să moară tot în piscină, una plină, de data asta...). În final Marcella luă un țigaret ca să-și completeze imaginea, apoi îi aruncă o privire Anjelicăi pentru a surprinde aprobarea din ochii negri ai fetei, după care o concedie cu un gest scurt.

Afară, valeții – doi dintre verii băiatului care se ocupa de piscină – parcau primele Mercedesuri ultimul tip dintre numeroasele ce aveau să sosească în orele următoare. (Verii se lăudaseră că au mare experiență în conducerea limuzinelor de lux: „Lexus, BMW, conducem orice“ Marcella nu-și dăduse seama că experiența lor era din categoria „furtului automobilelor de clasă“.) Câteva clipe mai târziu, Marcella auzi niște zbierete „Petreeecereeeee!“ Moment în care frații Mendelsohn își făcură apariția în holul pardosit cu marmură, clătinându-se pe picioare și strângând în mâini sticlele înfășurate în hârtie maro din care supseseră pe drum.

— Nu, dar poți să mi-o sugi, strigă Jonathan Mendelsohn care învățase la cele mai bune școli din Statele Unite și era moștenitorul unei averi datorate publicațiilor religioase, când Anjelica îl întrebă dacă poate să-i ia haina.

Petrecerea începuse.

2

Surorile Grosvenor – Charity și Grace – nu aveau nevoie de serviciile valeților din parcare căci veneau de la casa de alături. Spre deosebire de majoritatea musafirilor care se pregătiseră pentru această seară specială aproape o lună întreagă, surorile își încropiseră în grabă costumațiile. Invitațiile la petrecere sosiseră doar cu o zi în urmă. Ca și Charity și Grace. Era prima lor vară în Hamptons.

Surorile închiriaseră vechea reședință cunoscută sub numele de Casa cu trandafiri – o frumoasă clădire în stil colonial aflată chiar pe plajă. Casa cu trandafiri nu mai fusese niciodată închiriată. De altfel, de când o știau localnicii și până în acel an fusese aproape nelocuibilă, părăsită și închisă cu scânduri.

În fiecare vară bogații din Manhattan care își petreceau vacanța pe dichisita plajă din Little Elbow se străduiau din răspuțeri să afle cine este proprietarul pentru a-i face o ofertă. Însă nici o ofertă nu fusese vreodată acceptată. Casa era a Dumnezeu știe cui (nimeni, nici măcar un grădinar nu mai fusese văzut pe-acolo din anii '70), deteriorându-se întruna de la un an la altul. Țiglele cădeau una câte una de pe acoperiș. Vopseaua albă de pe

scânduri se scorojise și se mâncase sub arșița soarelui de vară și sub gerul iernii. Rugii de mure din grădină se tot înălțaseră până când locul începuse să semene mai mult cu palatul Frumoasei din pădurea adormită după o sută de ani de somn decât cu un „exemplu minunat de stil colonial“ cum ar fi putut-o prezenta agenții imobiliari, dacă li s-ar fi oferit ocazia.

Reședința devenise o hidoșenie. O ruină. Și ceea ce îi deranja cel mai mult pe funcționarii de pe Wall Street care aveau aici case de vacanță era incredibila pierdere de bani pe care o reprezenta. Pentru Dumnezeu, reședința avea acces direct la plajă! Asta valora o avere! Așa încât, atunci când constructorii își făcuseră apariția într-o dimineață însorită și începuseră să dea jos scândurile, toată lumea din oraș nu mai vorbise decât despre asta.

Mai întâi fuseseră deschise obloanele pentru ca lumina să pătrundă în sfârșit în camerele cufundate în beznă de decenii. Sosise un camion care încărcase vechile obiecte sanitare și vechea mobilă care se deteriorase în întineric (un vânzător local de antichități chiar izbucnise în plâns când văzuse atâtea capodopere ajunse lemn de foc). Țiglele sparte sau lipsă de pe acoperiș fuseseră înlocuite. Vopseaua scorojită fusese arsă cu lampa și un strat nou de un alb imaculat îi luase locul. În final apăruseră și perdele la geamuri. La poarta dinspre stradă fusese pusă o cutie poștală nouă, roșie.

Grădina fusese ultima supusă transformării. Ai fi zis că era de muncă acolo pentru zece oameni. Chiar douăzeci. Dotați cu aruncătoare de flăcări. Însă, precum prințul care își croise drum cu secura prin pădurea fermecată pentru a ajunge la

mireasa lui adormită, până la urmă venise un singur grădinar care tăiasе buruienile și replantase trandafirii ce dăduseră numele casei. Trandafiri ca pentru prințesele din basme.

După ce casa fusese readusă la glorioasa ei stare inițială, toată lumea așteptase cu sufletul la gură întoarcerea misterioasei familii de proprietari. Dar, la numai câteva zile după ce grădinarul cel singuratic terminase de plantat frumoasele flori care mărgineau aleea spre intrare, agentul imobiliar local anunțase că reședința era de închiriat și găsisе imediat și chiriași. Înainte ca riveranii să aibă măcar ocazia să arunce o privire!

Surorile Grosvenor din Londra urmau să sosească în iunie.

— Surorile Grosvenor din Londra? se miră Marcella auzind noutatea. Le cunosc cumva?

— Aproape sigur, spuse prietenul și musafirul ei Simon McDonnough (al treilea fiu al șefului clanului McDonnough) din Scoția.

Simon era un scoțian dintre aceia supereleganți și fără pic de accent scoțian. Marcella îl întâlnise într-o seară la o petrecere a familiei Burns în vârful unui zgârie-nori din Manhattan și îl adoptase imediat. Merita cu prisosință să fie adoptat. Familia sa deținuse jumătate din Highlands. Avea trei tartane diferite: de vânătoare, de pescuit și de dans, sau cam așa ceva.

— Tu le cunoști? insistă Marcella. Pe fetele astea, Grosvenor?

— Numele îmi spune ceva, zise Simon indiferent, fără să ridice ochii din carte.

— Hmm.

Nimic nu o deranja mai mult pe Marcella decât faptul că nu știa pe cineva care merita să fie cunoscut. Și dacă Simon McDonnough le cunoștea pe fetele astea, atunci înseamnă că meritau să fie cunoscute. Simon îi reamintea deseori că înainte de a se fi mutat în Statele Unite pentru a-și încerca norocul ca regizor de filme documentare, trăise în cercurile cele mai înalte ale societății britanice. De fapt, era unul dintre burlacii „cei mai invitați” din Londra, după cum scria o publicație cu pretenții care organiza o petrecere anuală a „burlacilor eligibili” (prinții William și Harry erau și ei pe lista invitaților, dar Simon nu păstrase din păcate nici un exemplar).

— Da, spuse Simon pe un ton categoric. Dacă stau să mă gândesc, sunt sigur că le-am întâlnit.

Dar nu îi dădu amănunte. Și nici căutarea cu Google la care recurse Marcella pe furiș nu dădu mai multe rezultate. Nici o poză. Nici o prezentare. Nimic.

Totuși trebuie să fie niște persoane importante, gândi Marcella, sau cel puțin foarte bogate, dacă și-au putut permite să închirieze chiar casa de alături. Cu doi ani în urmă, casa de pe cealaltă latură a domeniului Hunter fusese închiriată din mai până la sfârșitul lui septembrie cu aproape cincizeci de mii de dolari pe lună, fără personal. Little Elbow era un oraș foarte exclusivist.

Slavă Domnului, se gândi Marcella, că fetele astea două venite de la Londra vor sta chiar lângă ea și slavă Domnului că ea dădea prima petrecere a anului. Că n-ar fi fost deloc în regulă ca vreo altă gazdă din partea locului să apuce să le cunoască înaintea

ei. Marcella dăduse dispoziție să fie trimis un coș cu fructe și flori la Casa cu trandafiri în clipa când soseau fetele. Înăuntru, lângă un ananas perfect copt, pusese una dintre frumoasele invitații cu che-nar argintiu la petrecerea ei. Era un dar cum nu se poate mai potrivit, așa că Marcella a fost ceva mai mult decât descumpănită că fetele nu se grăbiseră să vină să-i mulțumească.

De fapt, surorile nu și-au anunțat în nici un fel prezența în cele douăzeci și patru de ore dinaintea petrecerii Marcellei, în ciuda numeroaselor zvonuri. Erau extrem de bogate. Erau amândouă foarte frumoase, spusese poștașul care avusese ocazia să le arunce o privire în timpul curselor sale. Sora mai mică fusese manechin la Milano. Sora mai mare fusese combinată cu Jude Law. Linda Deuble, agenta imobiliară, credea că se înrudesce direct cu Regina...

— Ambasada americană din Londra se află într-o piață care poartă numele unui strămoș de-al lor, spusese ea cu convingere.

Marcella abia aștepta să le cunoască. Păi dacă se înrudeau pe bune cu familia regală, atunci trebuia să se asigure că va fi invitata lor la o petrecere în aer liber cu proxima ocazie când se va afla la Londra. Dacă nu chiar la un prânz cu Liz în persoană. Iar dacă sora mai mare chiar fusese iubita lui Jude Law, cu atât mai bine. Să sperăm că rămăsese în termeni buni cu starul. Era doar o chestiune de timp până când Jude va rămâne din nou singur și dornic să cunoască pe altcineva.

Era o situație extrem de incitantă. Marcella își și vedea făcută intrarea într-o fabuloasă nouă lume de britanici bogați și celebri, prin intermediul misterioaselor sale vecine. Se și vedea jucând polo cu

prinții. Premiere în Leicester Square... Evident că surorile trebuiau să fie convinse că relațiile lor nu o interesau câtuși de puțin. Avea să fie foarte diplomată. Cheia pentru a putea pătrunde în lumea lor minunată era ca ele să o considere egala lor în plan social. Ceea ce și era, să fie clar. Marcella le considera pe surorile Hilton – Paris și Nicky – prietene.

— Mă rog, recunoștea ea la insistențele celorlalți. Cunoștințe.

— Ce pui la cale? o luă Simon McDonnough la întrebări, observând privirea pierdută a gazdei sale.

— Dominația asupra lumii, îi răspunse Marcella glumind doar pe jumătate.

3

Pe la nouă, petrecerea era în toi. Cam nouăzeci la sută dintre invitațiile Marcellei fuseseră acceptate (ar fi fost chiar sută la sută dacă un ciclon nu ar fi ținut la sol în Palm Beach câteva avioane particulare). Orchestra cânta. Oamenii nu dansau, dar se legănav în ritmul muzicii. De fapt, frații Mendelsohn dansau. Ori asta, ori se pregăteau, s-a gândit Marcella văzându-i cum ȝopăie periculos de aproape de bazin. Șampania era pe terminate. Apăruseră și primele victime ale devastatorului punci de fructe. Marcella nici nu se îndoia că unele dintre automobilele parcate pe alee se vor găsi tot acolo și a doua zi după-masă.

Amfitrioana plutea printre musafiri colecționând complimente. Unii chiar intraseră în spiritul epocii, vorbind ca în 1925.

— Rochia aia e pur și simplu *divină*.

— Vai, ce păr *încântător* ai! Chiar l-ai tuns și l-ai vopsit?

Marcella zâmbea, scuturând capul pentru a-și evidenția noul bob.

— Îȝi stă nemaipomenit brunetă.

— Poate chiar mi-l vopsesc, dacă o să mi se pară mai haios, zise ea însoțindu-și cuvintele de „râsul ca un clinchet de clopoței“ ales special să se potrivească cu ținuta.

Simon chiar se apucă să cânte trei versuri din *The Way You Look Tonight* în cinstea Marcellei. Dărâmător.

Toată lumea arăta nemaipomenit. O temă ca *Marele Gatsby* asigura întotdeauna eleganță (de când își redecorase casa, era a treia petrecere Gatsby). Chiar și bărbații, deși se plâneau că trebuie să poarte cravată, se puneau la patru ace dându-și seama că arată mult mai bine în smoching. Jamie Iley, cel puțin arată grozav de bine, își zise Marcella prinzându-i privirea peste piscina de dimensiuni olimpice. Cine știe, poate va fi chiar el norocosul care își va petrece noaptea în dormitorul ei marocan.

Poate era cazul să înceapă și dansul propriu-zis. Marcella o porni către Jamie cu intenția de a-și purta alesul pe ring pentru o mică giugiuleală.

— Marcella.

Simți o mână apucând-o de cot.

— Oh, Choate.

Se întoarse să-l salute pe cel după care își botezase cățelul, cu mult mai puțin entuziasm decât îi arătase pufosului său tiz. Adevăratul Choate Fitzgerald, moștenitorul companiei de cherestea Fitzgerald Lumber, cel mai puternic rival al firmei Hunter Lumber, numai pufos nu era. Un tip cam țeapăn, cu părul blond tuns scurt și pieptănat lins pe cap, care, spre deosebire de majoritatea mușafirilor, chiar arăta ca teleportat din anii '20. Restul erau îmbrăcați corespunzător, însă coafurile și

machiajul erau clar din secolul douăzeci și unu, stricând, cumva, efectul general.

Choate zâmbi cu oarecare timiditate, ca și când ar fi știut că întrerupsese o vânătoare de bărbați. Cât despre Marcella, nici nu încercă prea mult să ascundă faptul că dorea să se îndrepte într-o altă direcție iar această întârziere o scotea din sărite.

— La mulți ani, spuse Choate.

— Mersi, răspunse Marcella.

— Ți-am adus un cadou.

— Oh, mulțumesc!

Chipul Marcellei se luminează într-o clipă când Choate scoase din buzunar o cutie de colier. Era împachetată cu grijă și legată cu o fundă. Marcella desfăcu funda și rupse hârtia albastră cu o grabă nedisimulată.

— Ce să fie oare? întrebă ea pe un ton ghiduș. Choate, neastâmpăratule, nu cumva ai fost la Harry Winston?

Choate roși. Nu fusese la Harry Winston.

În cutie era un dispozitiv de testare a circuitelor.

— Când mi-ai spus că luminile din cabina piscinei se tot sting fără nici un motiv, m-am gândit că ai nevoie de așa ceva, explică el.

— Mulțumesc. Foarte amabil din partea ta.

Marcella puse dispozitivul pe masa din apropiere, abia mascându-și oftatul de dezamăgire.

— Îl iau eu mai târziu. Acum chiar trebuie să mă duc... Făcu un gest vag spre ceilalți invitați, așteptând ca Choate să se scuze și să n-o mai rețină. N-o făcu. Fir-ar să fie!

— Ce mai faci? întrebă el.

— Bine, spuse Marcella.

— Arăți... ăă, arăți foarte bine în seara asta.

— Mulțumesc. Mulțumesc pentru că ai acceptat invitația.

Marcella o pornise deja spre Jamie Iley.

— Mă gândeam dacă mai târziu n-am putea să...

— Choate, sunt gazdă. Voi fi foarte prinsă toată seara.

Marcella răspunsese fără să aștepte să audă ce „ar putea ei să“. Din câte îl cunoștea pe Choate, probabil că voia să-i propună să încerce împreună dispozitivul de testare. Dispozitiv de testare! Mi-e rău! Ce cadou mai e și ăsta?

— Acordă-mi doar câteva clipe, insistă Choate rugător.

Marcella se prefăcu că nu aude rugămintea.

— Îi cunoști pe mulți dintre invitați, nu-i așa? Uite-l pe Eddy Kitsantonis, spuse ea, arătând cu degetul în direcția celui care ocupa locul doi pe lista celor mai plicticoși invitați. Ia niște puncte! zise Marcella. Tonul invitației punea capăt discuției. Ar fi putut la fel de bine să spună „Valea!“

Choate se retrase cu o față de câine bătut identică cu cea a tizului său canin când fusese părăsit de Marcella în zona de carantină fără măcar o jucărie să-i țină de urât. Însă ei puțin îi pășă. Porni din nou în căutarea lui Jamie Iley. Și îl găsi chiar în clipa în care o înlănțuia cu brațul pe Shereen Petersen. „Fir-ar să fie!“ bombăni ea. Din cauza lui Choate pierduse ocazia. Omul ăsta pica întotdeauna la momentul cel mai prost. Dar nici prin cap nu-i trecea să se întoarcă la el și să bată câmpii toată seara despre cotațiile acțiunilor la bursă sau, mai rău, despre cum să meșterim singuri prin casă. Așa că se duse glonț spre Stephanie Blank, moștenitoarea companiei de chipsuri. Stephanie era o jigodie

patentată, dar măcar era la curent cu toate bârfele. În vreme ce pentru Choate bârfele erau stupide și o dovadă de răutate. Plicticos individ!

— Unde sunt englezoaicele? a fost prima întrebare a celei mai bune „amico-inamice“ a Marcellei.

— Au fost invitate, replică Marcella. Trebuie să pice dintr-o clipă-ntr-alta.

— Foarte bine. Că avem nevoie de niște sânge proaspăt pe-aici. Mi se pare mie, sau cheful ăsta e groaznic de plicticos? Nu-mi aduc aminte să fi fost atât de plictisită de la petrecerea aia de binefacere a republicanilor de la Planetarium.

Marcella se crispă. Petrecerea de binefacere dată de Partidul Republican la Planetarium cu greu putea fi întrecută în anostitate. Nu tu chelnerițe *hot*. Nu tu sculptură de gheață cu votcă. Nimic.

— Vai de mine, Marcella. Îmi pare rău. Ce nepoliticoasă am fost! Dar mi-a ieșit complet din minte că e ziua ta. Vreau să zic că sunt sigură că ți-ai dat toată silința.

Stephanie zâmbi. Marcella îi întoarse zâmbetul. Ochii lor însă nu zâmbeau. Rânjetele a două pisici care se zbârlesc una la alta pe-o alee.

— Unde e păsărica englezească? întrebă Bradley, singurul dintre frații Mendelsohn care se mai ținea pe picioare, împleticindu-se pe lângă ele.

— Le-am invitat, repetă Marcella printre dinți.

Dar când trebui să răspundă a zecea oară la aceeași întrebare, își zise că situația nu-i convenea deloc. Parcă uitaseră toți că dădea întotdeauna o petrecere la începutul lui iunie și că motivul acestei petreceri era ziua ei de naștere. Și nu să le ureze bun-venit englezoaicelor. Cu toate astea, aici se

vorbea despre surorile Grosvenor de parcă ar fi fost invitatele de onoare. Iar ele, făcându-și apariția atât de târziu, se purtau de parcă chiar așa ar fi stat lucrurile.

— Trebuie să pice dintr-o clipă în alta, spuse Marcella voioasă. Iarăși!

Sosiră odată cu tortul sărbătoritei.

Intrarea triumfală nu fusese deliberată. Printr-o simplă coincidență, Grace și Charity Grosvenor intrară prin ușile care dădeau din seră în grădină chiar în clipa în care orchestra se opri. Reflectorul era fixat pe Marcella, anume pentru a-i scoate cât mai bine în evidență bijuteriile de familie. Ea zâmbea radiind de fericire spre invitații ei așteptând să se facă liniște deplină, fără să-i treacă prin cap că în spate își făcuseră apariția două fete îmbrăcate în stilul anilor '40 care abătuseră brusc atenția tuturor cu excepția ei de la tortul cu patru etaje.

— Cred că am încurcat epoca, șopti una dintre surori, însă microfonul Marcellei făcu să-i răsunе vorbele în toată grădina. *Marele Gatsby* a fost în anii '20?

Greșeala a fost întâmpinată de un hohot de râs amical.

După care Marcella n-avu încotro și trebui să le prezinte pe întârziate elitei din Little Elbow, urându-le bun-venit în numele întregului oraș.

— Ei bine, iată-le, doamnelor și domnilor, spuse ea. Minunatele surori Grosvenor.

4

— Ce bine-mi pare să vă cunosc în sfârșit, spuse Marcella când își termină discursul (pe care îl scurtase), iar oaspeții reveniseră la principala lor preocupare – băutura și coastele la grătar (total împotriva principiilor culinare ale Marcellei, dar esențiale pentru invitații de sex masculin). Începusem să cred că poate nu v-ați mutat încă. Ați primit florile?

— Oh, da, răspunse sora cea mare.

— Și fructele? Îmi pare așa de rău, zise Marcella cu glas mângâietor. Ar fi trebuit să vă aduc eu înșămi coșul. O neglijență de neiertat din partea mea să cer să vă fie livrat direct de la magazin. Dar am fost atât de prinsă cu pregătirile pentru petrecerea asta...

— Vai, nu, noi ar fi trebuit să... îți mulțumim. Ar fi trebuit să venim imediat. Dar am fost puțin obosite din cauza diferenței de fus orar.

— Călătoriile transatlantice sunt așa dificile acum, de când nu mai zboară Concorde, recunosc Marcella compătimitor. Eu sunt Marcella Hunter. Ceea ce știți deja. Aceasta e petrecerea de ziua mea și voi ați aterizat exact în mijlocul discursului meu.

— Ne pare atât de rău că s-a nimerit așa. La mulți ani. Eu sunt Charity Grosvenor, spuse cealaltă fată.

— Iar eu sunt Grace, completă cea mai tânără.

Și mai drăguță, observă Marcella dintr-o ochire.

Charity Grosvenor e drăguțică, își zise Marcella. Cam de vârsta ei. Avea o siluetă frumoasă și un păr deschis la culoare care dădea bine cu tenul ei ușor palid. Însă Grace Grosvenor îți tăia răsuflarea. O blondă parcă ieșită din filmele lui Hitchcock, de o frumusețe gen Crăiasa Zăpezii. Ai fi zis că e supermodel. Doar că nu avea nici capul prea mare pentru corp, nici ochi învăluitori ca majoritatea topmodelelor. Marcella era deja în căutarea unui cusur capital. Poate era peltică, sau se bâlbâia, sau șchiopăta. Orice, cusur să fie.

— Charity și Grace, murmură meditativ Marcella. Nume ieșite din comun. Biblice. Și deci cam cât intenționați să rămâneți la Little Elbow? întrebă ea.

— Toată vara.

— Zău? Și de ce oare să vreți să vă petreceți vara în acest oraș vechi și plicticos? întrebă Marcella dându-și teatral ochii peste cap. Eu credeam că toată lumea stă la Londra cel puțin până la începutul lui august. Pierdeți toate lucrurile interesante de acolo. Wimbledonul. Balurile.

— De tenis¹? întrebă Grace.

Marcella schiță un zâmbet. Nu pricepea glumele. Poate că la Grace asta era „călcâiul lui Ahile”.

— În schimb, suntem aici, la petrecerea ta, interveni Charity. Ceea ce înseamnă pentru noi o schimbare grozavă și ne salvează de bine-cunoscutul și

¹ Joc de cuvinte, termenul englezesc *ball* înseamnă și bal, și minge. (N. tr.)

plicticosul sezon de acasă. Ascot, Wimbledon, petrecerea de la Serpentine Gallery ... să tot caști. Aceleași vechituri an de an.

— Înțeleg perfect, spuse Marcella.

— Văd că lumea și-a dat toată silința în seara asta, spuse Charity.

— Absolut.

— Iar rochia ta e deosebit de frumoasă.

— Ce drăguță ești, spuse Marcella radiind. Am comandat-o special să se potrivească cu pantofii.

— E splendidă, adăugă Charity. Noi suntem ca două caraghioase îmbrăcate așa.

— Vai, dar arătați grozav! exclamă Marcella, accentuând puternic ultimul cuvânt. Și ați întârziat așa de mult, încât toți sunt deja prea trotilați să mai observe că ați greșit total epoca. Și, în fond, nu sunt decât douăzeci de ani. Iar Scott Fitzgerald probabil că nici nu e un nume chiar așa de cunoscut în literatura mondială pe cât ne place nouă, americanilor, să credem. E chiar mai bine așa, având în vedere că tocmai mă pregăteam să-mi plictisesc de moarte invitații cu o scurtă lectură din opera lui când ați sosit voi. E o tradiție. Așa îi întâmpin în fiecare an la petrecerea de ziua mea.

— Ne pare foarte rău că am nimerit în mijlocul discursului, spuse Charity, cam a cincea oară în tot atâtea minute.

— Vai, nici o problemă, zise Marcella. Să vă prezint câtorva invitați. Le luă de braț pe surori, una în dreapta, cealaltă în stânga. Toată lumea bună e aici, pe peluza mea.

Marcella le purtă pe fete în jurul grădinii, oprindu-se la fiecare grup de invitați și rostind cu viteză

sute de nume, fără însă a rămâne suficient într-un loc pentru a le îngădui surorilor să încropească o conversație. Pentru oricine ar fi urmărit scena, situația ar fi fost foarte clară. Marcella nu urmărea doar să-și pună în valoare calitățile de gazdă, ci și să-și marcheze teritoriul, să le demonstreze invitaților că aceste englezoaice superbe urmau să fie în primul și-n primul rând prietenele ei. Se autoprocramase paznic al scenei sociale din Little Elbow, ea fiind aceea care avea să hotărască cine va avea șansa să stea de vorbă cu ele. Cel puțin în seara aceea.

Și ce mai seară! De basm, zău! Arșița din timpul zilei se prefăcuse într-o căldură plăcută, îmbietoare, domolită de briza mării care purta aerul impregnat de parfumul florilor din grădină ca pe o boare magică și amețitoare precum cocktailul de șampanie. În lumina delicată, cu blânde străluciri a apusului cei mai în vârstă păreau tineri și toți păreau frumoși. Casa însăși era o priveliște impresionantă — o reședință generoasă cu două etaje, în stil Palladio, făcută parcă din zahăr candel care, în lumina apusului, devenea treptat roz-bombon.

— E de vis, spuse Grace când Marcella le opri în capul unei pajiști, pentru a le oferi cea mai frumoasă perspectivă asupra grădinii care cobora într-o pantă domoală spre plajă. Ai o grădină minunată. Iar muzica îmi place la nebunie.

— M-a costat douăzeci și cinci de mii de dolari să aduc orchestra cu avionul, însă cred c-a meritat, spuse Marcella. Trebuie neapărat să ai muzică bună. Iar la cât costă firma de catering... Marcella își dădu ochii peste cap. Haideți să mergem. Gata cu priveliștea. Trebuie să cunoașteți lumea.

Odată reîntoarsă în mijlocul acțiunii, Marcella își continuă radiind de mulțumire prezentările însoțite de biografii la minut ale invitaților de marcă.

— Stephanie Blank, șopti ea. Moștenitoarea companiei de chipsuri. Jumătate din anul trecut și l-a petrecut la dezintoxicare în Arizona. Pilule pe rețetă și bulimie. N-ar trebui să vă spun asta, dar e deja un secret public. Jamie Iley. Nou-îmbogățiți. Tatăl lui a făcut avere în telecomunicații. Ar trebui să fie la dezintoxicare pentru că nu trăiește decât cu pastile și băutură. Shereen Petersen. Nu știu de unde se trage, dar e o javră clasa-ntâi.

Deși nu se afla suficient de aproape ca să audă comentariul Marcellei, Shereen ridică deodată privirea. Marcella zâmbi cu toți dinții spre cea care îi uzurpase locul în sufletul lui Jamie. Shereen îi făcu cu mâna.

— Fiți atente cu fata asta, șuieră Marcella către surori. Vă înjunghie pe la spate când nici nu gândiți. Nu spune niciodată o vorbă bună despre nimeni.

— Chiar așa? zise Charity. Nu-i frumos.

— Frații Mendelsohn, zise Marcella arătând spre o pereche de picioare foarte bine încălțate ițindu-se de sub o față de masă. Toată lumea trebuie să-i cunoască pe Johnnie și Brad. Jonathan e cel de sub masă. Nu ține la băutură. Moștenire de familie. Bradley e cel cu fața-n farfurie. Nici el nu-i mai breaz... Anjelica, strigă Marcella la una dintre chelnerițele în uniformă. Te rog să ai grijă ca Bradley Mendelsohn să nu cumva să inhaleze mâncare. Se întoarse către surori. Nu vreau ambulanțe pe pașiștea mea anul acesta. Abia a crescut iarba la loc... Fata aceea din colț, care plânge cu capul în fața de masă, e fosta prietenă a lui Jonathan Mendelsohn,

Darleesa Cahuenga. Pretinde că ar fi fost manechin la Victoria's Secret, dar n-am văzut-o niciodată în catalogul lor. Iar sânii sunt contrafăcuți.

Surorile bulbucară ochii.

— Se vede de la o poștă. Emily Barham și i-a făcut pe ai ei la același chirurg, zise Marcella arătând spre o femeie în verde. Vedeți? Sunt aproape identici. Noroc că nasurile și le-au făcut la chirurghi diferiți. Altfel ai fi zis că sunt gemene! Râse cu râsul ei ca un clinchet de clopoțel. Sarah Rabin, cea în rochie roz, era o fată chiar drăguță. Dar și-a făcut injecție cu botox, iar după-amiază și-a dus nepoții în parcul de distracții. O tură în mașinuțe a fost de ajuns să-i împrăstie chestia pe toată fața și trei luni a arătat ca bau-bau. Sarah se uită spre Marcella. Bună, Sarah. Arăți minunat...

— Vai, mersi, Marcella!

— Păcat că are maxilarele alea! șopti Marcella către noile sale prietene. Ah, iat-o și pe Titchy Henderson. Nu în cea mai bună formă, aș zice. S-a lăsat de băut și s-a apucat de ciocolată. De băut se apucase pentru că i-a fugit logodnicul cu un grădinar, adăugă Marcella în șoaptă. Ce rușine! Cum Doamne, iartă-mă, să-ți mai revii după așa ceva?

— Nu știu, recunosc Charity.

— Și nu era primul logodnic pierdut. Ah, ce nostim. Pierdut. De fapt, logodnicul numărul unu a părăsit-o pentru că nu se compara la pat cu o anumită altă fată, dar n-ați auzit de la mine.

Surorile o priviră cu ironie amestecată cu nedumerire.

— Vai, dar ce vă trece prin minte? Vă uitați la mine de parcă eu i-aș fi furat iubitul.

— Ah, nu, doar..., bâigui Charity.

— În fond, nici nu se poate vorbi de furat, dacă îi lași nesupravegheați, nu ? Marcella le făcu cu ochiul.

Tocmai zărise alt personaj care merita prezentat mai în amănunt.

— Chelsy Gialdini, cea cu o pană în păr, i se spunea într-o vreme „jumi-juma”

— Jumi-juma ? întrebă Grace.

— Ca separatorul de smântână. Pentru că s-a născut și cu vagin, și cu penis. Penisul i-a fost îndepărtat în clasa a opta. Pe când locuia încă în California. Familia a adus-o la New York să înceapă o nouă viață. Numai că în zilele noastre, și cu Internetul la dispoziție, nu prea poți scăpa definitiv de trecut, nu-i așa ?

— Săraca fată !

— Săraca jumate-fată ! chicoti Marcella. Cu maxilare ca alea, mai bine își păstra scula. Mai ales dacă îi place Ralph Sacks, continuă Marcella arătând spre bărbatul de lângă Chelsy. Zău dacă mai ai loc de ei : homo, homo, homo, homo, homo ..., Marcella arată cu degetul rapid, la întâmplare, spre alți cinci tipi. Asta așa, cu titlu informativ.

— Mulțumim, spuse Charity.

— Să știți, fetelor, că o să vă placă la nebunie aici, zise brusc Marcella. Toți sunt atât de prietenoși și drăguți. Toți au grijă unii de alții. Nu există bârfe răutăcioase sau lovituri pe la spate și ... Oh, n-aș fi crezut că vine și Jenny Nixon. Mă gândeam că, după scandalul cu poșeta de la Hermès, n-o să aibă obrazul să-și mai facă apariția ... Marcella îi făcu prietenește cu mâna respectivei fete. Așa, ce ziceam ? Ah, da. O să vă placă la nebunie aici. E

cel mai frumos oraș din State. Iar oamenii sunt pur și simplu minunați. Încremeni. Vai de mine, Dumnezeu! Nu se poate! Doamnelor, mă scuzați vă rog. Trebuie să scap de Choate Fitzgerald. E cel mai plicticos bărbat din America.

Acestea fiind zise, se făcu nevăzută, lăsându-le pe surorile Grosvenor să se prezinte singure.

5

Cei din urmă musafiri plecară abia a doua zi pe la trei după-amiază. Ultimul plecă Bradley Mendelsohn. Își petrecuse noaptea sub podețul de lângă piscină, fiind descoperit abia când unul dintre câinii grădinarului, în goana sa după un iepure, îl trase afară de acolo pe miliardarul în devenire.

Marcella a fost din cale-afară de bucuroasă să-l vadă plecat pe Bradley (care numai bunul Dumnezeu știe cum se mânjise de vomă din cap până-n picioare) și să fie, în sfârșit, din nou singură în toată casa. Mă rog, aproape singură. Pe când își încropea un mic dejun/prânz timpuriu (sau mai degrabă o aștepta pe Anjelica să-i pregătească un mic dejun/prânz timpuriu), își făcu apariția, căscând ostentativ, singurul ei oaspete oficial. Simon McDonnough nu se îmbrăcase încă. Avea pe el doar halatul de casă din mătase cu imprimeu *paisley*, pe care pretindea că îl primise cadou bunicul său de la ducesa de Devonshire. Când se așeză, halatul se desfăcu, lăsând vederii niște pulpe păroase.

— E mult prea devreme, te rog, îi spuse Marcella.

Iar el își trase halatul la loc peste picioare. Deși nu s-ar fi putut spune că erau urâte.

Simon McDonnough era încântat că portul său național includea și o fustă. Era un bărbat foarte frumos. Aducea puțin cu Clark Gable, cu mustața subțire pe care și-o cultiva de vreo două săptămâni în vederea petrecerii Marcellei. Odată petrecerea încheiată, Simon nu mai avea nevoie de mustață, dar se hotărâse s-o mai lase. Îi dădea un aer *louche*, cum se exprimase unul dintre invitați, iar lui Simon îi plăcea acest cuvânt. Pentru că se potrivea aproape tuturor aspectelor vieții sale.

— Sunt într-o pasă proastă, îl avertiză Marcella.

— Și eu. De ce naiba m-ai lăsat să beau așa mult?

— Pentru că ești de neoprit.

— Așa e, zâmbi Simon pe sub mustață, oarecum mulțumit de el însuși.

Îi plăcea cum sună „de neoprit“ aproape la fel de mult cum îi plăcea *louche*, chiar dacă se referea în mod expres la cantitatea de alcool îngurgitată.

— Și de ce ești într-o pasă proastă, prințesa mea americană? Nu te-ai distrat la petrecere? Mie mi s-a părut o reușită absolută.

— M-am distrat minunat. Până la sosirea lor.

Simon știu imediat la cine se referă.

— Îți vine să crezi că mi-au întrerupt discursul? Cum e posibil așa ceva?

— Pe bune, nu cred că au urmărit să te eclipseze. Presupun că s-au simțit destul de prost când au constatat că au greșit epoca.

— Așa le trebuie! Exact. Și asta pe deasupra! Cât de dobitoc trebuie să fii să nu știi că *Marele Gatsby* e din anii '20? Au făcut-o special ca să iasă și mai mult în evidență!

— Sunt absolut convinși că nici nu le-a trecut prin cap așa ceva, spuse Simon, uimit să constate

pentru a nu știu câta oară cât de puțin le trebuie fetelor pentru a-și atrage antipatia reciprocă. Și, oricum, ce contează? Tu ai arătat de milioane în rochia aia argintie. Ai fost regina balului.

— Hmm, murmură Marcella.

La sfârșit nu se mai simțise regina balului. Dormise singură. Jamie Iley plecase acasă cu Shereen Peterson (asta însemnând afară cu ei de pe lista invitaților la petrecerea de Ziua Muncii), iar frații Mendelsohn erau deja plini de vomă când își făcuseră, pe rând, ieșirea. Extrem de frustrant. Oare sărbătorita nu merita și ea puțin antren? Marcella nu-i spusese însă nimic din toate astea lui Simon.

— Oricum, le-am invitat la cină.

— Pe cine?

— Cum pe cine? Pe surorile Grosvenor.

— Păi credeam că nu le înghiți.

— Așa e. Dar Stephanie Blank le-a invitat la ea joi, așa că noi le invităm miercuri.

Simon dădu din cap zâmbind.

Charity și Grace derulau și ele filmul petrecerii, bându-și ceaiul în reședința Grosvenor. Mai exact, comentau evoluția de o jumătate de oră pe ringul de dans a lui Grace alături de Choate Fitzgerald.

Choate tocmai se îndrepta glonț către Marcella și noile sale prietene, când fata o ștersese englezește. Ce putea face decât să pretindă că ținta lui fuseseră surorile? Lui Grace îi părea tare rău de bietul băiat, deși se lămurise foarte repede că Marcella avusese dreptate. Nu era o companie tocmai agreabilă.

— Nu mă pricep la conversații de complezență, începuse el, stropindu-le pe fete cu firimituri din *canapê*-ul pe care nu-l terminase de mestecat.

— Dar sunt convinsă că știi să dansezi, spusese Grace.

Avusese dreptate să presupună că știe să danseze, oarecum. Și, în mod neașteptat, știa să și converseze în timpul dansului. Mă rog...

— Deși nu mi-a vorbit decât despre bani, se plânse Grace.

— Asta pentru că are prea mulți, spuse Charity. Presupun că norocul de a fi atât de bogat e și un ghinion.

— Toți de-aici sunt așa de avuți! Și nu se jenează deloc s-o arate. Auzi, să ai valet care să parcheze mașinile! exclamă Grace. Și o orchestră de cinci instrumentiști, ditamai sculpturile de gheață și artizană de șampanie! Și doar n-a fost nuntă!

Charity se amuză de pretinsa consternare a surorii ei mai mici.

— Orașul ăsta nu e pe bune, continuă Grace. Vreau să spun că la prima vedere arată ca Hicksville — oficiul poștal e în camera din față a unei locuințe, dacă-ți poți închipui una ca asta —, dar n-am văzut așa de multe mașini scumpe la un loc de când am urmărit cortegiul funerar al prințesei Diana trecând pe Mall. Și bijuteriile! Pun pariu că mai toate diamantele erau veritabile.

— Ce ți-am spus?

— Diferență ca de la cer la pământ față de Littlehampton, murmură Grace cu un aer gânditor.

— Slavă Domnului, zise Charity, cutremurată de un fior.

— Ai zărit vreun milionar eligibil? întrebă Grace zâmbind.

— Lasă-mă vreo două zile.

— Dar de ea ce zici ? întrebă Grace pe neaşteptate. De Marcella Hunter.

— O jigodie ambulantă.

— Mie-mi spui ! Oare a existat cineva la petrecerea aia care să-i placă ? Mă întreb de ce se mai omoară să dea petreceri pentru nişte oameni pe care de fapt îi urăşte...

— Doar dacă n-a vrut să-i pedepsească cu *canape*-urile alea, zise Charity.

Surorile făcură o grimasă la amintirea mâncării. De fişte era singurul calificativ potrivit.

— Nu-mi vine să cred c-am nimerit chiar la doi paşi de casa ei. Eşti sigură că e vorba de aceeaşi persoană ?

— Absolut, încuviinţă Charity.

— Crezi că te-a recunoscut ?

— Nu. Dar chiar dacă îşi aminteşte de mine, sunt convinsă că nu ştie unde ne-am cunoscut.

— Crezi c-am făcut impresie bună ? întrebă Grace.

— Mai bună decât impresia pe care i-am făcut-o grădinarului, spuse Charity.

6

Cu două zile înainte

Surorile Grosvenor sosiseră la Little Elbow cu trenul. Locuitorii șic ai Manhattanului veneau în Hamptons fie cu mașina, fie cu Jitney, însă Charity nu voise să-și bată capul căutând drumul de ieșire din oraș într-o mașină închiriată (și refuzurile ei erau categorice), iar lui Grace i se făcea întotdeauna rău în autobuz, ceea ce se dovedi a fi, de fapt, acest Jitney.

— Ce nasol! După nume, ai fi zis că e tras de cai, spuse Grace.

Așa că luară trenul de Long Island din Penn Station și schimbară în gara Jamaica, fără nici cea mai mică legătură cu numele pe care-l purta. O călătorie destul de plicticoasă de trei ore până în East Hampton unde le așteptase agentul imobiliar Linda Deuble care se oferise să le ducă cu mașina ultimii opt kilometri.

Linda Deuble era exact cum și-o imaginase Charity în urma celor câteva scurte convorbiri telefonice transatlantice pe care le avuseseră. Avea un păr blond-deschis atât de tapat de parcă era înțepenit. Deși rujul corai pe care-l purta era perfect,

culoarea n-o avantaja. Avea un taior imaculat gri *taupe* din în. Sacoul era închis cu grijă la toți nasturii, chiar dacă la ora la care ajunseseră surorile, cam în jurul prânzului, era deja prea cald.

— Ne pare așa de bine că ați sosit! ciripi Linda la vederea fetelor care coborau din tren.

— Parc-ar fi una dintre „nevestele din Stepford“, îi șopti Grace lui Charity, în vreme ce Linda o porni cu pași repezi înaintea lor spre mașină, mișcându-se de două ori mai repede decât ele în ciuda căldurii și a faptului că târa după ea și cele două valize ale lor.

— Haideți, haideți, le strigă ea. Vă duc pe traseul cel mai pitoresc.

De fapt, toate traseele din această parte a regiunii Long Island erau pitorești. Drumul între East Hampton și Little Elbow era frumos ca o carte poștală. Era mărginit de copaci înalți la umbra cărora se înălțau reședințe din acelea minunate pe care revista *Architectural Digest* le prezenta pe câte șase pagini. Din când în când, fetele aruncau o privire spre plajă. Albastrul cerului senin se reflecta în apă dând mării un aspect aproape tropical. Pânzele zecilor de ambarcațiuni ale împătimiților de iahting se zbăteau la linia orizontului în bătaia brizei ca aripile imaculate ale unor fluturi albi. Era o zi din aia când ai impresia că Statele Unite chiar sunt țărâmul făgăduinței. Linda Deuble făcu și ea câteva remarci în acest sens.

Drumul spre Casa cu trandafiri le purtă pe fete chiar prin centrul localității Little Elbow.

— Toți se cunosc între ei aici, spuse Linda încetinind.

Nici nu e greu, se gândi Charity. Plăcuța de la intrarea în localitate indica o populație sub o mie de locuitori. Mai puțini decât numărul de elevi de la liceul ei.

— Vă fac un tur al orașului, spuse Linda.

Deși la o distanță de doar trei ore de Big Apple, Little Elbow era complet diferit de Manhattan. Era ca un decor de film. Nu că Manhattanul n-ar semăna și el cu un decor de film când îl vezi pentru prima dată. Doar că acesta era decorul unui cu totul alt film. Mai degrabă o comedie romantică decât un thriller. Ceva de genul cu un erou care la început e timid și taciturn, pentru ca în final să se dovedească a fi puternic și plin de înțelepciune și sexy de mama focului...

Casele cochete care mărgineau șoseaua principală aveau culori pastelate și erau împrejmuite de grădini atât de îngrijite, de-ai fi zis că sunt niște planșe de joc. Charity se întrebese dacă nu cumva există vreo reglementare care stabilește înălțimea tu-fișurilor. Chiar și locuitorii arătau de parcă ar fi fost toți îmbrăcați de o costumieră de la Hollywood. Ceva în ținuta tuturor aducea a anii '50, observă Charity. Era clar că lipsa de convenționalism a modei de înaltă clasă din Manhattan nu ajunsese până aici.

Câțiva localnici îi făcură cu mâna Lindei Deuble când mașina trecu pe lângă ei.

— Sper că le aduci pe fete la brunch-ul biblic! îi strigă o doamnă Lindei când opri la semafor.

Grace și Charity se uitară una la alta. Puteai să locuiești în Londra și de douăzeci de ani și să nu-ți cunoști vecinii. Erau abia de zece minute în Little Elbow și deja primiseră prima invitație.

— Oamenii de aici sunt extrem de sociabili, le spuse Linda. Ca să puteți răspunde tuturor invitațiilor pe care le veți primi va trebui să vă mențineți într-o formă excelentă. Acolo e salonul lui Mimi, zise ea arătând spre vitrina unui magazin acoperită cu perdele din tul. Cel mai bun loc pentru manichiură. Și, adăugă ea cu voce scăzută, cel mai bun loc de unde poți afla ce se petrece în spatele ușilor închise. Să nu spuneți că nu v-am spus. La Mimi pereții sunt foarte subțiri. Eu am aflat că divorțez în timp ce-mi făceam pedichiura... Vă vine să credeți așa ceva? Linda se răsuci pentru a le arunca un zâmbet forțat pasagerelor ei.

Evident că nu puteau.

— Ei, mi-a trecut, le asigură ea lăsând în urmă salonul.

— Ah, uite, familia Blank și-a vopsit cutia poștală în verde. O să vă placă Stephanie, fiica lor. Cred că e cam de vârsta voastră. Ca și Marcella Hunter. Care locuiește în casa aceea. Singură.

Linda flutură din mână spre poarta dublă din fier enormă, încărcată de ornamente, construită parcă cu scopul precis de a-i ține la distanță pe țărani. În spațele ei, fetele zăriseră o grădină foarte îngrijită în mijlocul căreia se înălța o casă albă, uriașă. Charity și Grace își imaginau foarte bine cam cum era viața acestei Marcella Hunter. O fată de vârsta lor să trăiască singură în căsoiul ăla? Existau și oameni care aveau chiar atâția bani?

— Și uite c-am ajuns și noi. În fine...

Șocul fetelor a fost și mai mare când constatară că aveau să locuiască taman lângă casa cu pricina.

7

— Casa cu trandafiri, anunță Linda, intrând cu Lexusul bej pe următoarea alee cu pietriș.

Era o alee lungă, așa că mai trecu aproape un minut până să ajungă suficient de aproape ca să vadă casa. Când în sfârșit se apropiară, Grace amuți. Nu mai putu face altceva decât să se uite la sora ei și s-o strângă de mână.

— Ei, ce ziceți? le întrebă Linda.

— E..., e..., începu Charity. E superbă. Exact ca în poze.

— Bineînțeles. Linda Deuble își prezintă întotdeauna acurat proprietățile.

Acestea fiind zise, arboră un zâmbet îngăduitor, în vreme ce surorile coborâra din mașină, mute de admirație în fața noii lor locuințe. Era ca și cum le-ar fi făcut ea însăși cadou casa. După care, depuse în mâna fiecăreia câte un set de chei.

— Trebuie să vă spun, fetelor, că nu puțini din partea locului vă invidiază. Casa cu trandafiri nu a fost locuită de foarte multă vreme.

— De ce? întrebă Grace.

— Nu știu ce scandal legat de proprietari. Eva-ziune fiscală. Probabil. Divorț. Sau crimă. Sau și divorț, și crimă. Nimeni nu știe.

Surorilor nu le păsa cum ajunsese casa părăsită. Pur și simplu nu le venea să creadă ce noroc dăduse peste ele. Nu-și mai puteau lua ochii de la clădirea albă, căzute într-o admirație mută.

— Însă în ceea ce vă privește, domnișoarelor, crimele sau divorțurile n-au ce căuta în viața voastră, zise Linda. Sper să fiți fericite aici.

Charity o asigură că își vor da toată silința.

Cum să nu fie fericite într-o asemenea casă?

Atracția instinctivă nu se manifestă doar față de oameni. Charity simți instantaneu că această construcție cu două etaje emana o vibrație pozitivă. Până și așezarea ferestrelor și a ușii de la intrare dădea impresia unui chip zâmbitor. Frontoanele de deasupra ferestrelor de sus se ridicau ca niște sprâncene în întâmpinarea cuiva drag. „Bun venit“, părea să spună casa cu toată ființa ei.

— Am visat de când mă știu la o casă ca asta, zise Linda descuindu-le ușa. M-am amăgit și eu în fel și chip de când m-am prăjit cu divorțul. Dă-l încolo! Intrăm?

Interiorul era chiar mai frumos decât exteriorul. Linda le făcu turul casei, iar Charity și Grace trebuiră să facă eforturi considerabile să nu izbucnească în hohote de bucurie, fiindcă totul li se părea de-a dreptul fabulos.

— Fiecare dintre cele șapte dormitoare are baia sa și mai există una în plus pentru situații speciale, explică Linda.

— Pentru cazul în care îi lovește simultan diareea pe toți cei opt invitați la cină, îi șoptise Charity lui Grace.

Pe lângă dormitoare și băi, continuă Linda, mai erau alte șase camere. O „cameră de relaxare“ și una „de lectură“, un „living“ și o „sufragerie“. Bucătăria era suficient de mare pentru a găzdui o petrecere de douăzeci de persoane. Existau două cuptoare exact în acest scop și, evident, două mașini de spălat vase.

Debaraua era mai mare decât o bucătărie obișnuită din Londra. De fapt, își spuse Grace, mașina de spălat însăși era mai mare decât o bucătărie obișnuită din Londra.

Camerele, atât cele de jos, cât și cele de la primul etaj, erau superb decorate și mobilate. Pe pereți erau tablouri de bun-gust, majoritatea cu trandafiri, după cum observă de îndată Grace. Fiecare dormitor era decorat într-o altă nuanță de trandafiriu. Galben, alb, roz, roz-închis, roșu. Peste tot numai trandafiri.

— Prin urmare, asta e, spusese Linda când reveniseră la parter. Cu excepția grădinii.

După care deschise glasvandul livingului oferind privirilor o grădină ruptă parcă din paginile unei reviste, perfectă până în cele mai mici detalii, având în fundal apele sclipitoare ale oceanului. De data asta, Charity nu se mai putu abține și izbucni în râs de fericire.

Era cea mai frumoasă grădină pe care o văzuseră fetele în viața lor, cu excepția celor aparținând unor grandioase domenii pe care le vizitaseră în excursii cu școala. O pajiște îmbietoare cobora lin spre mare, încadrată de straturi perfect simetrice de flori. Chiar în mijloc era un strat rotund de

trandafiri. Încă boboci, dar în câteva săptămâni aveau să le ofere o prveliște superbă.

— Deci, vă place? întrebese Linda, deși știa bine răspunsul.

— Linda, zisese Charity, cred că m-am îndrăgostit.

Linda Deuble de-abia se dăduse dusă în după-amiaza aceea. În cele din urmă trebuise să se întoarcă la birou să rezolve o problemă legată de fax. Asistentă îi blocase mașinăria încercând să trimită un fax de nouăsprezece pagini avocatului care se ocupa de divorțul Lindei.

— Pe curând, fetelor, le strigă ea la plecare.

— Asta s-o crezi tu, o maimuțări Charity pentru urechile lui Grace.

Abia așteptau să închidă ușa în urma ei. Odată plecată, putură în sfârșit să exploreze casa pe în-delete.

— Baia asta are saună! exclamă Charity.

— Ce-o fi însemnând „chiuvetă cu tocător încorporat”? întrebă Grace în timp ce inspectau bucătăria.

Surorile își aleseseră dormitoarele. Mai bine zis, își aleseseră primele dormitoare în care aveau de gând să doarmă. Grace alesese „camera roz”. Charity se hotărî pentru cea galbenă, culoarea ei preferată. Își despachetaseră bagajele, fiecare în propriul „budoar”. Și se trântiseră de nenumărate ori pe paturile cu saltele groase precum cele din povestea cu prințesa și bobul de mazăre.

— Sunt o prințesă! strigă Grace trântindu-se pe burtă peste cele șase perne adunate una lângă alta la capul patului.

— Numai să nu uiți să te și porți ca atare, zise Charity.

— Începând chiar din clipa asta, promit. O să mă transform într-o asemenea prințesă, încât va trebui să mi te adresezi cu „Alteța Voastră Regală“.

— Să nu exagerăm.

— Ba să știi că mă pricep foarte bine să mă comport regește. Grace făcu un gest maiestuos cu mâna.

Charity făcu o plecăciune. Apoi își dădură mâna.

— Bună ziua, ce mai faceți? întrebă Grace din vârful buzelor.

— Da' chiar că te pricepi.

8

După vreo două ore, diferența de fus orar își spusese în cele din urmă cuvântul, Grace se trânti în noul ei pat să tragă un pui de somn. Charity, în schimb, nu era deloc somnoroasă. Era mult prea emoționată ca să-i fie somn. Această vară pe care urmau să o petreacă în Hamptons era rezultatul unor planuri îndelung puse la punct și nu avea de gând să irosească nici măcar o clipă.

După ce testă mai toate aparatele din casă, trecu la explorarea grădinii.

La poalele pajiștii mărginite de trandafiri era un gârduleț îngrijit din țărugi, cu o portiță care dădea direct pe plajă. De cealaltă parte a gardului se întindea un strat de iarbă înaltă, sălbatică, urmat de un nisip moale și curat care avea exact culoarea zahărului brun. Plaja era pustie. Nici măcar urme de pași pe nisip, cu excepția celor lăsate de un cârd de păsări mici care se plimbau țanțoșe pe mal, mai degrabă fugind decât zburând din calea valurilor, precum copiii care își fac curaj unul altuia la bălăcit. Fluierari, cum avea să afle mai târziu.

Charity păși pe plajă, luă în mână un pumn de nisip și-l lăsă să i se scurgă printre degete. Printre

firele de nisip, câteva scoici mici, dar nici urmă de cioburi, bucăți de plastic, mucuri de țigară. Absolut perfect.

Îți venea să crezi că e privată. Charity se întoarse să privească spre casă. Însă de unde stătea ea, Casa cu trandafiri era ascunsă privirii în spatele pantei abrupte care cobora spre plajă. Nici casele noilor lor vecini nu se vedeau. Un iscusit proiect peisagistic asigurase cât mai multă intimitate tuturor acelor proprietăți în valoare de multe milioane de pe Low Tide Lane. Se întreba cum erau vecinii. Se vor împrieteni, oare? Coșul cu fructe de la Marcella Hunter fusese o surpriză plăcută.

Cu gândul la săptămânile care urmau și la noile relații pe care le vor lega, Charity ajunsese la malul apei. Păsărelele zburătăciră care-ncotro. Își scoase sandalele și își afundă picioarele în nisipul ud. Trase adânc aer în piept, lăsând briza sărată a oceanului să-i mângâie fața.

Ar fi avut chef să intre în apă. Fusese o zi fierbinte și încă mai era, iar ea și-o petrecuse în trenuri și mașini. Se gândi să se ducă să-și ia costumul. Apoi se răzgândi. În fond, cine s-o vadă cu sau fără costum?

Își scoase cât ai clipi rochia de plajă și intră în apă în chiloți. Alergă până când apa îi ajunsese la șold, apoi plonjă în primul val. Apa rece îi tăie respirația, revigorând-o în același timp. Râse tare, se întoarse pe spate și dădu puțin din mâini. Apoi făcu pluta câteva minute, lăsând soarele să-i scalde fața, urmărind pescărușii zburând alene pe cerul de un albastru ca acela al unor jeanși vechi și uzați.

Cu doar patruzeci și opt de ore în urmă Charity și Grace trăseseră ușa apartamentului lor, grăbindu-se

prin ploaie spre taxiul care le aștepta. Londra era acoperită de săptămâni întregi de obișnuitul cer cenușiu de vară. Așteptatul val de căldură nu venise, deși, curios lucru, afișele privind interdicția de a uda cu furtunul apăruseră, iar parcurile publice se îngălbeniseră deja. Heathrow fusese, ca de obicei, un coșmar, supraaglomerat de călători irascibili care reclamau slabele măsuri de securitate și prețul strigător la cer al cafelei. Zborul până la JFK fusese lung și zgâlțâit. Mâncarea mirosea oribil și avea un gust pe măsură. Și iată-le acum în Hamptons, într-o zi absolut superbă. Londra era parcă pe altă planetă.

Charity știe în acea clipă că hotărârea ei de a părăsi Marea Britanie pentru a veni aici cu Grace fusese bună. Și aveau să-și valorifice șansa aceasta de a se afla în paradis. Aceasta avea să fie vara schimbării.

Charity se bălăci în apa oceanului încă vreo cinci minute, apoi se hotărî să se întoarcă în casă. Apa era prea rece pentru o baie prelungită. Și nu avea nici prosop. O să urce în fugă pajiștea și o să încerce sauna. Excelentă idee!

Ieși din apă, înșfăcă rochia și, doar în chiloții albi de bumbac, transparenți, o porni fuga în sus, pe pajiște. Fuga în sus pe pajiște și direct sub nasul grădinarului Casei cu trandafiri...

Grace urmărea scena de la fereastra dormitorului. Văzu groaza de pe chipul lui Charity când constată că drumul spre casă nu e tocmai liber. Dar și groaza de pe chipul grădinarului când dădu cu ochii o femeie pe jumătate goală năpustindu-se în

viteză spre el. După care, stupoarea de pe chipurile celor doi când se pomeniră practic unul în brațele celuilalt, ca într-un dans în care fiecare căuta să se tragă într-o parte, dar nu reușea.

— Mă întorc cu spatele, strigă grădinarul rămânând însă pe loc și acoperindu-și ochii cu o mișcare teatrală.

Dar gestul său cavaleresc fusese tardiv. Chiar în clipa în care grădinarul avu prezența de spirit să-și acopere ochii, Charity se împiedică de un aspersor metalic și căzu grămadă în iarbă cu grădinarul în brațe, ca la un meci de rugby.

— Uuf, oftă grădinarul.

— Au! făcu Charity.

Rămaseră lați pe iarbă preț de câteva clipe, încercând să se dezmeticească din coșmar. Până la urmă, ori unul, ori altul trebuia să facă o mișcare, dar nici unul nu voia să fie primul.

În cele din urmă, Charity luă inițiativa. Se ridică și-și încrucișă brațele peste sâni.

— Charity Grosvenor, spuse ea pe un ton afectat, oferindu-i grădinarului mâna dreaptă fără să-și desfacă brațele.

Grădinarul se ridicase, străduindu-se să stea, cât de cât, în capul oaselor.

— Ryan Oldman, zisese el, apucându-i degetele mâinii.

Charity îi aruncă un zâmbet larg. Mai bine zis, cât de larg era în stare, având în vedere că era pe jumătate goală și se lovise destul de tare la degetul mare de la picior.

— Tocmai reglam aspersoarele, explică el. Ca în fiecare seară pe la ora asta. Dacă faci treaba asta prea devreme, apa se evaporă. Tocmai terminasem,

când v-am văzut făcând baie în mare și mi-am zis să stau să vă aștept ca să vă salut, ținând cont că ne vom vedea destul de des de acum înainte. Nu mi-am dat însă seama că... că erați... În fine, ce mai, cred că nu de asta vă arde acum, nu?

— Mi-e puțin frig, zise Charity cu o politețe total incompatibilă cu situația. Poate încercăm mâine să facem cunoștință așa cum se cuvine? sugeră ea.

Ryan încuviință.

— Aveți perfectă dreptate. Nu știu ce-a fost în capul meu. Pe mâine. Sări în picioare, duse două degete la cozorocul șepcii de baseball în semn de salut, și plecă. Dumnezeuule, am... mormăi el îndepărtându-se.

Două zile mai târziu, amintirea coliziunii cu Ryan încă o mai făcea pe Charity să roșească.

— Nici n-ar fi fost așa o tragedie dacă ar fi fost un urât, oftă ea.

— Știu ce vrei să zici. E clar că e cel mai arătos grădinar din câți am văzut în viața mea, spuse Grace.

Grace avea dreptate. Ca toți cei din Little Elbow pe care îi văzuseră până atunci, Ryan, grădinarul, arăta și el de parcă fusese selecționat pentru slujba asta de o agenție de modele. Sub cozorocul șepcii de baseball se ascundea o față trăsnet. Avea păr blond, cu vârfurile aproape albe din cauza soarelui, iar tenul lui avea o nuanță caldă de cafeniu. Mânele suflecate descopereau niște brațe musculoase în care orice fată s-ar fi dorit strânsă.

— Și are și ochi frumoși, spuse Grace.

— Nu m-am uitat la ochii lui, îi replică Charity.

— Nici el nu cred că s-a uitat la ai tăi! i-o întoarse Grace cu satisfacție.

— De ce naiba trebuie să fie așa trăsnet? În loc să fie și el un om al muncii cu mâinile bătătorite, e supersexy! Acum va trebui să-mi petrec tot restul verii evitându-l.

— Cam greu, remarcă Grace.

Ryan locuia și el acolo.

— Ce mod minunat de a-ți cunoaște vecinii, oftă Charity cu nasul în ceașca de ceai.

Marcella Hunter era hotărâtă să-și cunoască cum se cuvine noile vecine. După cum îi spusese lui Simon chiar a doua zi după petrecerea ei, le trimise surorilor Grosvenor o invitație la cină.

Charity fu încântată când descoperi la intrare pliful gros, de culoare crem, inscripționat cu măiestrie. Fusesse livrat personal. Nu personal de Marcella, evident. Anjelica dăduse o fugă într-o scurtă pauză de curățenie după petrecere. Cine să-și închipuie că atât de puțini musafiri vor vomita atât de mult?

— Suntem invitate la cină alături, anunță Charity. Ca să ne întâmpine cum se cuvine.

— De tipa aia, Marcella?

— Poate nu e chiar așa rea cum am crezut.

— E foarte drăguț din partea ei, conveni Grace.

Doar că gestul nu avea nimic drăguț. Marcella nu era mânată de sentimente de bună vecinătate, ci de sentimente militarești, ca un general care încearcă să-și evalueze potențialul inamic. Când auzise prima dată despre închirierea Casei cu trandafiri, Marcellei îi surăsese ideea de a avea alături niște englezoaice din lumea bună. Nu-i convenea însă

deloc să fie vecină cu niște englezoaice foarte atrăgătoare care păreau hotărâte să stabilească relații cu persoane pe care Marcella le considerase până atunci un fel de proprietate a ei. Ele ce-i ofereau în schimb? Căci, pe parcursul turului pe care-l făcuseră împreună la petrecere, nici una nu pomenise de Regină sau de Jude Law.

Ba, mai rău, surorile Grosvenor acceptaseră invitația lui Stephanie Blank! Oricine avea curiozitatea să observe structura socială din Little Elbow își dădea cu ușurință seama că în oraș existau doar două gazde demne de a fi luate în considerare: Marcella Hunter și Stephanie Blank. Și, dacă aveai relații strânse cu una, evident că nu puteai avea relații strânse și cu cealaltă.

Marcella aproape că gemu la gândul că Stephanie Blank i-ar fi putut lua locul lângă surorile Grosvenor la următoarea zi de naștere a lui Jude Law. Asta dacă într-adevăr îl cunoșteau.

— Trebuie să aflu exact ce e cu surorile astea Grosvenor, îi spuse ea lui Simon după ce fetele acceptară invitația. Așa că va trebui să vii și la cină. Vreau să le tragi de limbă. Să afli pe cine cunosc acasă, în Londra.

— Îhî, răspunse Simon din spatele unui exemplar din *New Yorker*, ridicând din umeri.

Dineurile Marcellei erau de pomină. Ambianța, compania, mâncarea... În special mâncarea. Era renumită pentru bucătăria ei. Mai bine zis, pentru felurile pregătite de cel mai bun *chef* din peninsulă. Marcella avea o înțelegere cu Paul Bustan care gătise odată la Casa Albă. Însă, de data asta, domnul Bustan fusese angajat pentru o aniversare de

patruzeci de ani de căsnicie exact în seara când Marcella intenționa să dea faimosul dineu special de „bun-venit la Little Elbow“ pentru surorile Grosvenor.

— Cum adică e ocupat? se rățoi Marcella la asistentul acestuia. Am nevoie de el și cu asta, basta.

Marcella îi oferi dublul onorariului obișnuit. Triplu. Cvadruplu și promisiunea unei petreceri pentru o sută de invitați cât de curând. Așa că fericitul cuplu cu aniversarea rămăsese să caute un înlocuitor de bucătar cu doar douăzeci și patru de ore înainte de petrecere.

Lista de invitați pentru dineul de bun-venit era relativ scurtă în comparație cu listele dineurilor obișnuite organizate la reședința Hunter. La masa mare, franțuzească din sufrageria lambrisată puteau sta douăzeci de oaspeți, însă în seara respectivă aveau să fie doar doisprezece. Ar fi trebuit să fie douăzeci, însă jumătate dintre cei invitați aveau alte angajamente. Nu știu ce eveniment plictisitor al democraților. Lucru de mirare pentru Marcella care credea că toți oamenii bogați erau republicani. Ca urmare, îi trebuiră trei ore să poată aduna laolaltă șase fete și cinci băieți. Ajunsese în culmea disperării. Era atât de disperată, încât se gândi chiar să-l cheme pe Choate Fitzgerald.

Simon îi tăie elanul.

— De ce vrei să-l inviți pe Choate? E cel mai plicticos om din lume.

— Dacă nu-l chem, nu suntem perechi, se răsti Marcella.

Simon oftă.

— Să sperăm că e ocupat.

— Choate n-o să fie ocupat, profeți ea. Și, oricum, ar lipsi și de la înmormântarea maică-sii ca să răspundă invitației mele.

— Evident. Și ce ziceai că ți-a luat de ziua ta?

— Un dispozitiv pentru testarea circuitelor.

Simon își dădu ochii peste cap.

— Trebuie însă să înțelegi că pentru Choate Fitzgerald practic înseamnă romantic. Așa își manifestă el sentimentele.

Simon se prefăcu că-i vine să verse. În sinea ei Marcella își dădea seama că are dreptate. În afară de căldura propriului corp, Choate nu putea contribui cu nimic la petrecere. Dar unsprezece era un număr atât de urât. Așa că-și văzu de treabă și-l sună pe cel mai plicticos om din Little Elbow. Și avu dreptate. Nu era ocupat. Reușise să-și încropească duzina.

Persoana care nu era însă deloc încântată de acest dineu apărut din senin era Anjelica.

Anjelica Solorzano era menajera Marcellei și locuia în casa acesteia. Miercurea era seara ei liberă. Și nu mai avusese liber de două săptămâni. Pregătirile pentru extravaganta petrecere de ziua Marcellei fuseseră mai importante decât nevoia ei de a avea o zi în care să se relaxeze sau să-și spele rufe. Chiar și fără nici o petrecere, întreținerea reședinței Hunter implica muncă pentru mai multe persoane, dar Marcella era neașteptat de zgârcită când venea vorba să angajeze personal.

Cu toate acestea, Anjelica nu voia să facă valuri refuzând să-și pună nenorocitul ăla de șorțuleț pentru încă o seară. Nu acum, când era atât de aproape de a obține ceea ce dorea, ceva care conta

mult mai mult decât plăcerea de a sta în sfârșit to-
lănită în fotoliu cu ochii la televizor. Marcella îi
promisese să-i aranjeze o întâlnire cu un avocat pe
probleme de imigrare.

— Chiar poate să mă ajute ?

— Poate să-i obțină viză și lui Saddam Hussein,
se lăudase ea. O să capeți carte verde mai mult ca
sigur, nici o problemă.

Însă pentru moment nu fusese stabilită nici o
dată pentru această întâlnire. Marcella se jurase însă
că delicata chestiune figura în capul listei ei de prio-
rități. „Chiar în cap, ai cuvântul meu.“ Promisese
din nou când o anunțase pe Anjelica că avea nevoie
de serviciile ei miercuri seara.

— Știu că e seara ta liberă, spusese Marcella cu
glas dulce. Mă rog, cât de dulce putea ea. Dar vei
avea nevoie de timp liber ziua ca să te duci la avo-
catul ăla.

— Ați stabilit întâlnirea, domnișoară Hunter ?
întrebase Anjelica nerăbdătoare.

— O s-o stabilesc... Chiar după dineu. Con-
sum atâta energie cu petrecerile astea mondene ! Își
dusese mâna la frunte ca să demonstreze cât de
obosită era. Acum vreau să te duci la magazin să
cumperi ce scrie aici.

Anjelica luase lista și încuviințase supusă din
cap. Cu toate că, în sinea ei, fierbea precum oala
cu nenorocita aia de fasole mexicană pe care Simon,
musafirul perpetuu al Marcellei, o pune mereu să
i-o gătească.

— Ca la mama ta acasă, în Mexic, da ? glumea
el de fiecare dată.

— Da, domnule Macdonald, răspundea Anjelica,
pocindu-i numele dinadins. „Să-ți bagi un băț în cur,
porc fără creier“, ar fi vrut ea de fapt să spună,

Anjelica nu era sortită să rămână menajeră toată viața. Știa asta. În vreme ce freca și lustruia pardoseala de marmură și pereții reședinței Hunter, își făcea planuri care ar fi depășit complet puterea de înțelegere a unei femei ca Marcella. Nu venise în State să spele podele și să trimită acasă familiei cincizeci de dolari pe săptămână tot restul vieții. Venise în State să învețe. Odată cartea verde obținută, Anjelica avea de gând s-o lase baltă pe Marcella, să-și facă singură curat în nenorocita aia de casă. O să-și găsească o slujbă ca lumea, una care să-i asigure cel puțin salariul minim, ca să înceapă să strângă pentru facultate.

Marcella s-ar fi prăpădit de râs dacă ar fi auzit ce planuri are Anjelica.

— Nici măcar nu vorbește engleză cum trebuie!

Ceea ce nu era tocmai adevărat. Anjelica nu vorbea engleză, sau mai degrabă ceea ce înțelegea Marcella prin „cum trebuie“, nu când era de față patroana ei, pentru că nu voia să vorbească. Existau însă câțiva oameni cu care exersa cu multă plăcere.

Miercuri seara. Ora șapte. Soneria începu să sune. Anjelica curăța mazăre pentru celebrul *petit pois cappuccino*, una dintre specialitățile lui Paul Bustan. Se întrerupse pentru a cerceta chipul afișat de sistemul de televiziune cu circuit închis. Primul musafir al serii.

Era Choate Fitzgerald. Evident. Choate era bolnav de punctualitate. Ca urmare, se vedea de multe ori pus în situația de a aștepta câte o jumătate de oră până apăreau și ceilalți. Câteodată, cum era cazul și acum, nici gazdele nu erau gata când se înființa el. Choate aparținea acelei epoci când încă nu se inventaseră telefoanele mobile, iar oamenii își dădeau silința să respecte orele stabilite, nu să le considere momentul în care trebuiau să pună mâna pe telefon să anunțe că „sunt pe drum, prins în trafic“.

Văzându-l pe Choate pe ecran, Anjelica își netezi părul castaniu și mătăsos, într-un gest reflex, apoi își îndreptă fusta. Choate arăta așa de bine în blazerul bleumarin și pantalonii de doc! Purta o cravată cu dungi galbene și verzi, însemnul membrilor Harbor Club. Apoi, în vreme ce Anjelica continua să-l privească pe ecran, Choate se gândi c-ar fi mai bine să-și scoată cravata.

Foarte bine, își zise Anjelica. Îi plăcea mai mult când era îmbrăcat *casual*. Ce bine-ar fi fost dacă și-ar lăsa și părul ăla puțin mai lung.

Tocmai își plimba degetul pe chipul lui Choate de pe ecran, când soneria răsună din nou. Se dezmetici brusc și dădu fuga în hol.

— Domnule Choate.

Vocea ei suna ca și când ar fi fost surprinsă să-l vadă acolo.

— Anjelica, zise el înclinând din cap.

Îi plăcea grozav cum îi pronunța numele. Corect, cu „h” în loc de „j”: „An-hel-lica”. Era singurul american pe care-l cunoscuse până acum care pronunța așa.

El îi dădu fulgarinul. Din iunie până în septembrie nu era nevoie de fulgarin, dar lui Choate îi plăcea să fie întotdeauna pregătit. Anjelica îi luă haina înclinând scurt din cap.

— Ce mai faci? o întrebă el.

— Foarte bine, mulțumesc.

— Bun. Bun.

— Am citit romanul lui Twain *Ageamiii în străinătate*, așa cum mi-ați sugerat, domnule Choate.

— Oo, foarte bine. Foarte bine, zise Choate cu gândul în altă parte.

— Ați avut dreptate. A fost foarte distractiv.

— Mnhmm, zise el, cercetând însă cu privirea pe deasupra capului ei coridorul din spate.

Anjelica era dezamăgită. De regulă îl putea atrage într-o discuție despre lecturi măcar vreo două minute.

— Ceilalți invitați au sosit? întrebă el.

— Nu, sunteți primul.

Poate că, aflând că e primul, se va mai relaxa puțin. Să poată schimba câteva vorbe.

— Unde să aștept ? o întreabă.

— Puteți aștepta aici.

Îl conduse în salonul de primire.

Choate ocoli fotoliile confortabile, preferând un scaun cu spătar înalt. Ca întotdeauna. Îi explicase odată că avea probleme cu spatele și avea nevoie de un scaun ca să stea drept. Anjelica speră că nu e în criză tocmai acum. Dacă era, l-ar fi ajutat cu plăcere.

— Doriți să vă servesc cu ceva ? îl întreabă.

— Oh, ăă, un pahar cu apă, te rog, dacă se poate.

— Sigur că se poate, spuse ea, cu convingere.

Se întoarse cu paharul în timp record.

— Mulțumesc.

Anjelica mai zăbovi. Și, până la urmă, fu răsplătită cu o propoziție.

— Era să uit, spuse Choate. Am ceva pentru tine. E în buzunarul fulgarinului. Nu cumva să plec fără să-ți dau ce ți-am adus.

Anjelica rămase cu gura căscată.

— Pentru mine ?

— Păi, ai spus că e...

Sonerie de la intrare îi întrerupse. Sosiseră surorile Grosvenor. În aceeași clipă, din capul scărilor se auzi un țipăt de durere.

— Deschide-le și apoi vino imediat sus ! șuieră Marcella printre stâlpii balustradei spre Anjelica.

Marcella era în criză.

— Vă simțiți bine, domnișoară Hunter ? o întreabă Anjelica. V-am auzit țipând. V-ați lovit ?

Era însă mult mai grav.

— Nu știi cu ce să mă îmbrac! pufni Marcella.

— Ele cu ce sunt îmbrăcate? întrebă ea când Anjelica intră în dormitor.

— Nu știi. Rochii?

— Pentru Dumnezeu. Fii mai atentă! E foarte important. Du-te înapoi și vezi. Cască bine ochii.

Când Anjelica se întoarse, Marcella scosese trei rochii și le întinsese pe pat.

— Alege-o pe cea care e mai frumoasă decât rochia lui Grace.

— Care din ele e Grace? întrebă Anjelica. Cea drăguță?

— Da, cea drăguță, oftă Marcella.

Anjelica arată spre rochița roșie de la Michael Kors.

— Ești sigură?

Anjelica spuse că este.

Hmm.

Marcella se îmbracă însă cu cea bej Donna Karan.

Convinsă că s-a îmbrăcat corespunzător, își încântă în sfârșit musafirii cu prezența ei. Trecuse o jumătate de oră în cap de la ora stabilită. Simon era deja jos și îi acordă fluieratul obligatoriu de admirație. Care însă nu conta. Era de datoria lui. Doar locuia în casa ei. Marcella era însă mulțumită de alegerea pe care o făcuse. Toaletele Donna Karan dădeau un aer sofisticat, de clasă. Charity purta o banală *little black dress*. Parcă era de la Banana Republic. Grace era în albastru. Foarte 2004. Sigură pe ea pentru că era cea mai bine îmbrăcată dintre toate, Marcella se simți mărinimoasă.

— Bun-venit în umila mea casă, spuse ea deschizând brațele într-un gest care-i cuprindea pe toți cei prezenți.

Charity zâmbi cu paharul la gură. Casei Marcellei i se spunea „Conacul Hunter“, iar suroarele aveau să-și dea seama curând că în Hamptons, „conac“ însemna o casă cu cel puțin opt dormitoare.

— Vă mulțumesc din suflet că ați răspuns invitației mele la acest dineu neprevăzut, continuă Marcella.

În bucătărie, *chef*-ul, deja roșu la față, decora măiestrit sufleul de cincisprezece mii de dolari.

Ceilalți musafiri roșiră în ora următoare. Dacă despre Choate se putea spune că e bolnav de punctualitate, Robin Madden, ultimul care își făcu apariția, era un adevărat Marc Jacobs al trendului întârzierii. Nici măcar nu se scuză.

— Bursele nu se închid pentru că am primit eu o invitație la cină, trânti în loc de scuze. Cum mai merge? îl bătu el pe umăr pe Simon. Pregătit să cucerești Hollywoodul? Sau ești încă în căutarea muzei?

Simon se crispă. O spusese cu răutate. Se vedea de la o poștă.

Odată Robin Madden sosit, putură să treacă în sfârșit în sufragerie. *Chef*-ul, scârbit că musafirii nu fuseseră gata să-i deguste perfectul sufleu exact în momentul scoaterii din cuptor, plecase furios de aproximativ un sfert de oră, lăsând-o pe Anjelica să facă față cinei în schimbul unui procent pe oră de aproximativ 0,1 la sută din onorariul său. În sufragerie, musafirii Marcellei n-aveau însă nici cea

mai mică idee despre drama care se derula în bucătărie. În vreme ce Anjelica se lupta să salveze sufletul, Marcella își juca mai departe rolul de gazdă desăvârșită. Complet netulburată.

— Putem sta oriunde ? întrebă Grace.

— O, nu, zise Marcella. Locurile au fost stabilite cu multă grijă.

Charity se pomeni repartizată între Robin Madden și Simon McDonnough.

Charity nu-l înghițise pe Simon McDonnough din prima clipă. Când îl întâlnise la petrecerea de ziua Marcellei își închipuisese că-i un om lipsit de onoare doar pentru că așa se și îmbrăca, cu părul lins pe spate și mustața făcută cu creionul. Acum însă își dădu seama că mustața e de-adevăratelea și că acela era stilul lui de a se îmbrăca, ca un play-boy bogat din anii '20. Era însă bine-crescut.

Când Marcella anunță că cina este servită, Simon îi ținu scaunul lui Charity înaintea ca Robin Madden să apuce măcar să schițeze vreun gest. Apoi se înclină cu curtoazie și se așeză pe scaunul lui.

— Așa, zise el. Având în vedere că stai în stânga mea, înseamnă că va trebui să conversez mai întâi cu tine. Scuză-mă, Grace.

— Nu face nimic.

— Sunt convins că Choate are o mulțime de bancuri să-ți spună.

Simon se întoarse din nou spre Charity, dându-și ochii peste cap pentru a lăsa să se înțeleagă că ironia lui se referea la capacitatea lui Choate de a face față situației. Charity avea însă certitudinea că norocul fusese de partea lui Grace. Între timp,

Robin respectase și el uzanța și făcea conversație cu fata din stânga lui. Cea care își făcuse fața harcea-parcea după injecția cu botox. Sarah și nu mai știu cum, dacă-și amintea bine.

— Știi, spuse Simon, de când te-am văzut la petrecerea Marcellei, mă tot gândesc dacă nu ne-am mai cunoscut undeva. Povestește-mi ceva despre tine.

Operațiunea de descoasere începuse.

11

— Sunt sigur că te cunosc de undeva, spuse Simon.

— Nu cred, spuse Charity.

— Zău. Îmi pari cunoscută. Precis.

Charity clătină din cap.

— Pot să jur. Nu ne-am cunoscut niciodată până acum.

— Sigur am fost la aceleași petreceri, insistă Simon. O fi Londra mare, dar nici chiar așa.

— Are o populație de peste șapte milioane, îi atrase Charity atenția.

Simon însă nu era genul să se lase cu una, cu două.

— Unde locuiți?

— În Kensington, răspunse rapid Charity.

— Vest, sud?

— Sud.

Simon dădu din cap aprobator.

— Dar tu? întrebă Charity în mod reflex.

— Pe-aproape, zise Simon.

Făcu o pauză ca să taie sufleul. Mirosea incredibil. Misiunea de salvare a Anjelicăi fusese încununată de succes.

— Ador sufleurile, spuse Charity. Sunt însă foarte greu de făcut. Știi să gătești? îl întrebă ea ca să schimbe subiectul.

— Cunoști familia Forbes Hamilton? contracară Simon.

— Nu.

— Grieve?

— Nu.

— York?

— Nici.

— Corbett?

Charity scutură din cap.

— Corbett din Shropshire? insistă el.

— Mă tem că nu.

— Ce ciudat. Nu înțeleg cum se poate să fim amândoi din Londra și să nu avem nici o cunoștință comună.

— N-ai pomenit decât patru sau cinci familii, spuse Charity.

— E adevărat. Pe Adam și Caroline Featherstonehaugh? sugeră Simon cu aerul că a făcut o descoperire epocală.

— Nu, zise Charity. Iar ai dat greș. Un zâmbet vag i se așternu pe chip în vreme ce Simon continuă să înșire alte câteva nume.

Dar când Simon exclamă că „toată lumea îi cunoaște pe Minky și Pongo“, Charity își dădu seama că ceea ce voia de fapt să spună era că toți cei care aparțineau unui anumit grup socioeconomic se cunoșteau între ei. Cu alte cuvinte, faci sau nu parte din același grup cu Minky și Pongo?

Obiceiul ăsta specific britanic de a căuta cunoștințe comune o călca pur și simplu pe nervi pe Charity. În loc să cauți domenii comune de interes,

subiecte de discuție, singurul lucru care interesa era dacă interlocutorul era „DLN“, adică „din lumea noastră“. Pur și simplu un mod de a afla câți bani are cineva în cont fără a trebui să afli codul poștal, apoi să dai fuga la Internet și să cauți pe www.houseprices.co.uk.

Iar Charity abia așteptase aceste trei luni pentru a fi scutită de astfel de conversații. În State, sperase ea, oamenii erau judecați mai mult prin prisma propriilor calități decât a familiilor și relațiilor. Ea, una, n-ar fi dorit să fie judecată după legăturile ei din trecut sau după felul în care își câștigase tatăl ei existența. Ce ghinion ca musafirul noii ei vecine să fie exact acel tip de britanic obsedat de clasele sociale de care căutase cu tot dinadinsul să scape.

— Unde Dumnezeu ți-ai petrecut serile? întrebă Simon exasperat.

Părea chiar enervat de neputința de a le dibui pe surori. Dar era hotărât să nu se dea bătut. Era exact așa cum și-l imaginase Charity din clipa în care deschisese gura, iar ea, deși nu-i plăcea să recunoască, îl categorisise drept filfizon.

— Unde ai făcut școala? o întrebă în cele din urmă.

„Unde ai făcut școala“ era o variantă a jocului cu ghicitul numelui „știi la cine mă gândesc când spun...“

Charity se hotărî să-i arunce totuși un os.

— De fapt, eu și Grace n-am locuit tot timpul în Londra, spuse ea în cele din urmă.

Simon era nerăbdător să asculte povestea surorilor Grosvenor.

— Eu și Grace ne-am născut în Kensington, începutu Charity. Dar am plecat din Anglia la scurt

timp după ce Grace a împlinit cinci ani. Profesia tatălui nostru îl obliga să călătorească prin lumea întreagă, iar noi și cu mama l-am urmat peste tot, precum familia von Trapp. Fără voce însă.

Simon râse politicos.

— La fiecare doi ani trebuia să ne schimbăm pașapoartele care se umpleau de vize și ștampile. Namibia, Dubai, Arabia Saudită...

— Dar nu v-ați întors totuși în Marea Britanie ca să mergeți la școală?

— Nu, am fost la internat în străinătate, spuse Charity. Nu cred că-l știi.

— Pune-mă la încercare!

— Școala Maicii Domnului pentru fete din Pondicherry, spuse Charity.

— Pondicherry?

Charity înclină din cap.

— Pondicherry, repetă ea răspicat.

După privirea așternută pe chipul lui Simon, puneu pariu că nu prea știa unde era Pondicherry asta.

— Prin natura meseriei, tati umbla prin tot Orientul Mijlociu și Asia, dar baza era în India, spuse ea ca să-l ajute puțin.

— Și v-ați făcut școala acolo?

— Exact. În primul rând eram prea mici ca să conteze unde anume mergeam la școală. De fapt, câțiva ani am învățat acasă cu mama. Mai târziu însă, când mama a fost cumva depășită de situație, n-a vrut să ne trimită tocmai în Anglia la școală. Și ea fusese la internat în Anglia când era mică, iar părinții ei trăiau în Africa. Nu-i vedea cu lunile. De câteva ori își petrecuse și vacanțele la școală. Urâse din tot sufletul acele perioade.

— Îmi închipui, spuse Simon.

Pentru o clipă, păru cuprins de amintiri nu tocmai plăcute din propriii lui ani de școală.

Charity continuă.

— Și nu voia să trecem și noi prin aceeași experiență, așa că ne-a înscris la un internat săptămânal al unei școli indiene. De fapt, o școală catolică condusă de călugărițe din mănăstirea Maicii Tereza. A fost o hotărâre mai neobișnuită, dar bună, după părerea mea. Nivelul era la fel de bun ca în orice școală englezească. Și amândouă știm să gătim un curry de milioane.

Ultima propoziție era absolut adevărată. Și nu doar curry. Grace, mai ales, era de neîntrecut când venea vorba de *poppadom*¹. Le făcea subțiri ca dantela. Apanajul celor cu mâini reci.

— Am rămas deci la Pondicherry până la mijlocul anilor '90, când firma la care lucra tata l-a chemat înapoi la Londra. Însă nu mai voiam să plec de la școala aceea. Iubesc India.

— Dar v-ați întors.

— Da. A trebuit. Mama era deja bolnavă.

— Nu ceva serios, sper, zise Simon.

— Cancer la plămâni, spuse Charity degajată. Simon se arătă atât cât trebuie de îngrozit.

— A fumat toată viața, explică Charity. Treizeci, patruzeci pe zi de la șaisprezece ani. Iar țigările indiene nu sunt cu filtru ca cele englezești. În fine, ne-am întors la Londra și mama a început concomitent chimioterapia și radioterapia. N-au dat nici

¹ Pâine indiană rotundă, subțire, nedospită, din făină neagră de năut, făină de orez sau de linte, cu sare și ulei de arahide. (N. tr.)

un rezultat, dar mama era puternică și a mai rezistat câțiva ani. Am îngrijit-o acasă eu și Grace, iar tata și-a continuat călătoriile de afaceri. Din cauza asta n-am prea mers pe la petreceri.

Simon păru să se fi calmat, după ce se dovedise atât de insistent în a descoperi în ce cercuri se învâртеau fetele, în timp ce preocupările lor fuseseră evident mult mai serioase.

— Însă în ultimii ani am încercat să recuperăm. După ce a murit mama.

— Și tatăl vostru? Presupun că vă duce dorul cât sunteți aici.

— A, nu. Și el a murit, spuse Charity cu simplitate.

Simon înclină din cap cu înțelegere.

— Sper că nu tot de boala cu C.

— Aș prefera să nu intru în detalii.

— Bineînțeles.

— Deci, asta e. Întreaga poveste a vieților noastre. Eu și Grace suntem două biete orfane din Kensington, via India. Charity râse. Asta e ultima mea vacanță înainte de a merge la universitate. Sunt o studentă matură.

— Vai, dar nu pari deloc matură, zise Simon cu glas mios.

— Iar Grace și-a întrerupt cariera în relații publice pentru a se regăsi. A fost foarte greu pentru ea. După toate pierderile dureroase pe care le-am avut.

— Înțeleg.

— Sper să găsească aici, în Little Elbow, ceva să o distragă de la toate astea. Sau pe cineva.

Charity privi spre sora ei care tocmai ducea furculița la gură. Se uită repede în altă direcție, sperând ca Simon să nu-i fi urmărit privirea. De câte

ori îi spusese lui Grace să nu gesticuleze cu tacâmurile când vorbește?

— Cam asta e tot, spuse ea. Tu unde ai mers la școală?

Cu întrebarea asta pasă mingea înapoi în terenul lui Simon. Fu recunoscătoare când Simon mormăi un nume de care nici nu auzise, astfel că ajunseră amândoi la egalitate.

— E mică, recunosc el. O școală catolică de băieți.

— Aa.

Simon făcu o mică pauză, apoi o întrebă:

— Ești catolică? Știi familia Bruce-Gardynes din Arbroath?

— Nu, spuse Charity.

— Dar pe Colin Webster?

— N-am auzit de el.

— Am putea s-o ținem așa toată noaptea, spuse Simon.

— Da. Și ar fi păcat.

De partea cealaltă a mesei, Grace făcea obiectul unui tir de întrebări mult mai puțin agresiv.

— Vă place aici? o întrebă Choate.

— Până acum da, spuse ea. Regiunea Hampton e foarte frumoasă, iar Little Elbow e superb.

„Și tu ești frumoasă“, își zise Choate în sinea lui. După care roși de parcă și-ar fi dat glas fără voie gândurilor.

Choate Fitzgerald era distrat în seara aceea, iar motivul era Grace Grosvenor. Când Marcella îi spusese că vrea să o ajute să le întâmpine cum se cuvine pe surorile Grosvenor, Choate simțise că îl ia cu leșin. Simțea adesea un fel de amețeală la

gândul că trebuie să facă față unor obligații sociale, însă în acea seară își dădu seama că motivele erau altele decât faptul că ura conversațiile de complezență sau că se temea să nu râgâie la masă.

Grace era frumoasă, exact așa cum și-o amintea. Chiar mai frumoasă. Acum, că avea ocazia să o privească mai bine (când dansaseră fusese prea preocupat să nu cumva s-o calce), văzu că are ochii albaștri ca cerul senin, cam ca ai mamei lui. Obrajii ei rumeni păreau moi și luminoși, de parcă cineva i-ar fi presărat cu o pudră din petale de trandafir. Avea nasul acela ușor în vânt pe care chirurgii esteticieni încearcă zadarnic să-l imite. Iar părul lui Grace era blond și moale și ar fi dat orice să-și poată trece degetele prin el.

Lui Choate nu-i păsa unde a făcut Grace școala sau în ce cercuri se învârtea la Londra. Era mai interesat s-o impresioneze, să-l placă și ea pe el, decât să-i verifice ascendența.

Din nefericire, atunci când voia să impresioneze pe cineva, Choate nu izbutea decât să pară înfumat. Așa cum mărturisise la petrecerea Marcellei, nu se pricepea la conversații de complezență, așa încât avea mereu tendința de a muta discuția spre domenii care îi erau mai familiare. Piața de capital, spre exemplu. Sau comerțul și industria mondială. Ar fi putut conversa mai lejer despre marii scriitori americani. Aborda însă subiectul cu opacitatea aceluia profesor universitar care, pentru a-și păstra catedra, vrea să dea impresia că o anumită carte e mai complicată decât pare la prima vedere... În cele din urmă, interlocutorii lui începeau să se uite prin el, și nu la el, fie de plictiseală, fie pentru că ajungeau,

pur și simplu, la saturație. Choate dădea impresia unui individ peste măsură de cerebral.

Trecuse cam o oră de când începuse cina, iar Grace reușise să se abțină să caște, drept pentru care Choate se gândea că reușise să-i trezească întru câtva interesul. Cel puțin așa spera. Lui, unuia, i se părea fascinantă. Dacă nu căsca înainte de debarasarea antreurilor, își spuse Choate, atunci o să-i dea o întâlnire.

12

Grace se frecă la ochi și se întinse.

— Asta a fost una dintre cele mai nasoale seri din viața mea, se plânse Charity. Individul ăsta, Simon McDonnough, e un vierme cu V mare. M-am simțit ca la un interviu pentru o slujbă. Unde ați crescut? Cu ce se ocupa tatăl vostru? Unde ați făcut școala?

— Poate că habar n-are să facă conversație.

— Oo, ba știa foarte bine ce face. Nu urmărea să descopere interese comune, voia să ne evalueze. Eram amândoi foarte conștienți de treaba asta.

— Și cam la cât crezi că ne-a evaluat?

— Mi-am luat eu toate măsurile de precauție ca să-l las în ceață, zise cu cinism Charity. Tu?

— La mine a fost OK.

— De câte ori mă uitam la tine căscai.

— Cred că tot din cauza diferenței de fus.

— Nu se poate. Suntem aici de aproape o săptămână.

— Mă rog. Crezi c-a mai observat cineva?

— Presupun că Choate Fitzgerald. Că s-a uitat în amigdalele tale toată seara.

— Mamă, Doamne. Sper să nu-și fi închipuit că mă plictisește.

— Te-a plictisit ?

— M-a cam, recunosc Grace.

— Am impresia că te place, zise Charity.

— Zău ? pufni Grace.

Fetele stăteau pe veranda din spate a Casei cu trandafiri legănându-se pe un balansoar exact ca în serialul *Familia Walton*, bând ceai de mușețel așa cum făceau și acasă după vreo petrecere. Numai că acum erau la mii de kilometri depărtare de Londra.

Grace privi în zare spre oceanul întunecat – o mare de cerneală între America și Anglia. Înghiți cu zgomot, iar Charity, care știa foarte bine ce-i trece lui Grace prin minte în vreme ce scruta zarea spre răsărit, o apucă de mână și o strânse ușor.

— Lasă, o să fie bine, o asigură ea.

— Știu, zise Grace. Numai că aș vrea să fie bine cât mai curând.

— Ți-ar fi mai ușor dacă te-ai lua cu altele. Ca de exemplu să te întâlnești cu Choate Fitzgerald.

— Trebuia să-mi închipui că iar ai să aduci vorba despre el.

— Nu de-asta ai venit cu mine ? Ca să-ți găsești alt bărbat ?

— Am venit cu tine să-mi limpezesc mințile ! preciză Grace.

— Și, când s-or limpezi, o să vrei un bărbat bogat.

— Și, să nu-mi spui, Choate Fitzgerald este exact ce-mi trebuie.

— E prada ideală, zise Charity. Nu râde, Grace. Chiar e. Choate Fitzgerald de la Fitzgerald Lumber. Ai putea deveni Prima Doamnă Surcică a Statelor Unite.

— Nu mă mai lua peste picior, spuse Grace. Că plec acasă.

— Vezi să nu.

— Nu, spuse Grace. Ai dreptate. N-am de gând să plec. Deși nici prin cap nu-mi trecea că vom sta împreună în Hamptons. E ca lumea aici.

— Ei bine, să sperăm c-o să reușim să rămânem aici și după sfârșitul verii. Nu văd de ce n-am putea. După părerea mea ne încadrăm perfect în peisaj.

— Deci ? Unde le încadrezi ? întrebă Marcella.

— Totul se confirmă, spuse Simon.

— De unde sunt ?

— Londra, via Pondicherry.

Marcella se încruntă.

— De unde ?

— Pondicherry. India, spuse Simon oarecum agasat.

— India ? Nu sună bine. Cine locuiește în India ?

— Miliarde de oameni, zise Simon.

— Ha, ha, ha. Nu și englezoaicele care își permit să închirieze o casă cu șase dormitoare în Hamptons.

Simon ridică din umeri.

— Pur și simplu nu-mi sună bine. Vreau să știu mai multe despre fetele astea, continuă Marcella.

— Sigur, căscă Simon.

— Ar trebui să verificăm în *Tatler*.

— Ce ?

— Păi, dacă e într-adevăr ceva de capul lor, atunci ar trebui să fi fost măcar menționate în paginile *Bystander* de la sfârșitul revistei *Tatler*, nu ? Hai să ne uităm acum.

— Unde Doamne, iartă-mă, să găsim un *Tatler* în toiul nopții ?

Marcella știa însă exact unde anume.

Somptuoasa bibliotecă din reședința Hunter fusese creată în anii '50 de bunicul Marcellei, Edgar. Cititor pasionat, biblioteca lambrisată fusese mândria și bucuria lui. Era construită după modelul unei camere de lectură de la un colegiu din Oxford pe care îl vizitase când trecuse prin Marea Britanie în drum spre casă, la sfârșitul celui de-al Doilea Război Mondial. Fusese impresionat de liniștea, istoria și clasa pe care le emana acel loc. Îi trebuiseră zece ani până când să-și poată permite să-și construiască propria replică la Little Elbow. În acest răstimp, avusese timp să se gândească cum să o aprovizioneze.

Tot bunicul Marcellei fusese cel care adunase vasta colecție de clasici englezi și americani, volume legate în piele roșie, ocupând întreg peretele dinspre apus. Treizeci de ani mai târziu, tatăl Marcellei completase și el biblioteca cu o serie la fel de amplă de exemplare de valoare din literatura contemporană, legate tot în piele roșie. Bătrânul aprecia selecția făcută de fiul său.

În cei trei ani de când casa devenise reședința ei principală, Marcella își adusese și ea contribuția la extinderea bibliotecii. Ca și bunicul și tatăl ei la vremea lor, Marcella își legase și ea aportul în piele roșie, cu litere aurite, în relief. Se simțise cuprinsă de un sentiment de mândrie personală urmărind-o pe Anjelica cum așeza exemplarele la locul lor în bibliotecă... Colecțiile pe trei ani ale revistelor *Tatler*, *Harpers and Queen* și *Country Life*. O arhivă care oferea oglinda perfectă a creimei societății londoneze din secolul douăzeci și unu.

— Dumnezeu! exclamă Simon la vederea colecțiilor de reviste *glossy* ale Marcellei.

— Am și colecția pe cinci ani a revistei *In Style*, dar e încă la legat, îi spuse ea. Știam eu că revistele mele se vor dovedi utile într-o bună zi, adăugă, încântată peste poate de spiritul ei de prevedere.

Îl puse pe Simon să se cocoațe pe scara bibliotecii după colecția *Tatler* și să o pună pe masa acoperită tot cu piele roșie la care bunicul Marcellei semnase atâtea contracte profitabile înainte de a se retrage în Florida să joace golf, iar Marcella își scria cecurile pentru Barneys. Marcella se instalează în scaunul rotativ tapițat cu piele. Simon se cocoță pe colțul biroului.

— Dacă e ceva de capul lor, nu se poate să nu fie aici.

Începu să parcurgă rapid paginile de la sfârșit.

— Nu e asta cea mare? o întreabă Simon de câteva ori, atrăgându-i Marcellei atenția asupra unor brunete surprinse din profil. Câteva semănau chiar foarte bine. Unele și cu cea mică, nu doar cu cea mare. Ai fi zis că toate fetele demne de interes din Londra își făceau părul la același stilist.

— Asta parc-ar fi nasul celei mai mici, zise Marcella simțind că o apucă disperarea. Asta seamănă cu urechea ei.

Însă, în cele din urmă, nici urmă de surorile Grosvenor în colecțiile pe trei ani ale revistei *Tatler*. Nici în *Harpers and Queen*, nici în *Country Life*.

— Eram sigură, zise Marcella. Nici măcar o poză.

— Poate că nu le place publicitatea.

— Prostii. Până și cei care-i împușcă pe paparazzi dacă îi prind în fața casei, tot se bucură când apar în *Bystander*! exclamă Marcella. E o instituție. Singura explicație este că nu au fost la nici o petrecere importantă. Și-atunci te întrebi de ce nu au fost la nici o astfel de petrecere?

— Nu le plac petrecerile?

— Evident că le plac petrecerile. La a mea cum au venit? Fir-ar a naibii de treabă!

Marcella își plimbă ochii prin bibliotecă întrebându-se în ce mod și-ar putea continua investigațiile.

— Aha! făcu ea, ațintindu-și ochii spre una dintre numeroasele cărți cu copertă roșie, în vreme ce fața i se luminează de un zâmbet, lucru foarte rar la Marcella.

— De ce oare nu ne-om fi uitat mai întâi aici?

Îl puse din nou pe Simon să se cocoate pe scară, ordonându-i, ca și când ar fi pronunțat o sentință la moarte:

— Adu catalogul *Debrett's*¹.

În biblioteca familiei Hunter existau câteva ediții ale catalogului *Debrett's Peerage and Baronetage*. Bunicul ei cumpăraseră primul exemplar. Era singurul abonament pe care îl menținuse Marcella. Simon făcu un efort vizibil pentru a scoate din bibliotecă cel mai recent exemplar, ditamai tomul de trei mii de pagini.

— Nici urmă de ele, confirmă el deschizând direct la litera „G”, apoi punând imediat la loc volumul după ce constatasese că surorile Grosvenor din Pondicherry nu figurau în el.

¹ Catalog cu familiile aristocratice din Regatul Unit. (N. tr.)

— De unde știi? Că nu te-ai uitat în el nici douăzeci de secunde.

— M-am uitat la G. Nu sunt.

— Păi nu cauți doar la G. Adu-l aici, jos. Poate că nu tatăl lor e persoana importantă. Care era numele de domnișoară al mamei lor?

— Nu știu.

— Păi era vorba că obții toate informațiile importante la cină.

— Stai puțin. Parcă a zis totuși ceva Charity Smyth? Cu „y”? Simon spuse un nume la întâmplare.

— Atunci caută-le acolo.

— Nici aici nu e nimic, zise el închizând catalogul cu zgomot după câteva secunde. E clar, nu sunt persoane importante.

— Dar dacă nu sunt importante, atunci cine sunt? făcu Marcella, refuzând să renunțe cu una, cu două. Trebuie să fie bogate. Altfel cum și-ar fi putut permite să închirieze casa de alături? Trebuie să mai investigăm. Trebuie neapărat să vedem interiorul casei. Să vedem ce mobilă au.

— Și dacă au închiriat casa gata mobilată? întrebă Simon dându-se jos de pe scară.

— Nu se poate să nu aibă fotografii de familie sau chestii de-astea. Găsim noi un indiciu despre sursa banilor lor. Extrase de cont. Lucruri de genul acesta.

— Marcella, poți să-mi explici și mie ce contează toate astea?

— Simon! rosti Marcella uimită. Eram sigură că tu, mai mult decât alții, știi *exact* de ce contează. Little Elbow este un oraș exclusivist, cu oameni cărora dreptul de a fi aici le este conferit de vechimea

famiiliilor din care se trag. Cine știe cine sunt fetele astea? Ar putea fi ziariste! E posibil. Îl mai ții minte pe puștiul ăla de la Johnson and Johnson care le-a aranjat pe Ivanka Trump și pe Georgina Bloomberg cu „documentarul“ lui? Surorile astea Grosvenor lucrează probabil pentru BBC. Și nici n-arată a surori, după părerea mea.

— Nu, o contrazise Simon. Arată. Au părul de culori diferite, dar felul lor de a fi...

Marcella îl întrerupse.

— N-o să am liniște până când nu aflu *exact* cine sunt. Trebuie să facem în așa fel încât să ne invite la cină. Indiferent cine ar fi, nu pot fi atât de prost crescute încât să nu-și dea seama că trebuie să-și onoreze obligația de a ne întoarce invitația. Măine dimineață mă duc la ele cu niște prăjituri și a naibii să fiu dacă n-am să stau la ușa lor până mă vor invita înăuntru.

— Sunt englezoaice, îi reaminti Simon. Iar englezilor le trebuie ceva timp până să deschidă ușa suficient de larg pentru a lăsa pe cineva să le intre în casă.

— Numai că suntem în America, spuse Marcella cu emfază. Și când ești în America...

Simon se sui din nou pe scară, iar Marcella îi dădu revistele să le pună la loc.

— Ia mai scoate puțin catalogul *Debrett's*, îl rugă ea. Că nici nu m-am uitat unde ești tu trecut. Ar fi nostim să văd scrise negru pe alb acolo numele unora dintre cei mai buni prieteni ai mei. Sunt chiar mândră că printre cunoștințele mele se numără un adevărat McDonnough.

Simon coborî repede de pe scară, împingând-o cât permiteau șinele de departe.

— Ei, nu fi caraghioasă. E jenant. Și, în afară de asta, pentru un aristocrat este o lipsă totală de manieră să-și scoată în evidență originea. Fie și între prieteni.

Marcella se bosumflă.

— Oricum, e târziu. Trebuie să-mi fac somnul de frumusețe.

Marcella se uită la ceas.

— Ai dreptate. Mă voi lăsa impresionată de strămoșii tăi într-o altă zi.

Simon o urmă afară din bibliotecă, încuie ușa în urma lor și își vârî cheia în buzunar.

13

Două ore după ce ultimul musafir al Marcellei își luase la revedere, Anjelica încă mai făcea șmotru. Îi luaseră două ceasuri să facă loc în bucătărie pentru vasele murdare. Paul Bustan, *chef*-ul, folosisese aproape toate oalele și cratițele din casă. Și, pentru că erau din cupru, nu puteau fi băgate în mașina de spălat.

Anjelica mergea acum în jurul mesei de sufragerie cu o pungă de gunoi în care arunca lumânările arse și tot felul de resturi. Era stoarsă după ce se pomenise pe neașteptate pe post de *chef*, dar nici nu putea fi vorba să lase spălatul vaselor pentru dimineață. Marcella nu concepea ca bucătăria să nu fie lună când cobora la micul dejun (pe care, evident, tot Anjelica trebuia să-l pregătească). Munca ei nu se sfârșea niciodată. Totuși, Anjelica zâmbi când luă de pe masă cartonul purtând numele lui Choate și-l strecură în buzunar. Și zâmbi din nou când își aminti cât de apropiat fusese cu ea la sfârșitul cinei, când îl ajutase să-și pună haina, iar el îi dăduse pachetul despre care o rugase să-i amintească – pachet care o aștepta acum în camera ei.

Se făcuse aproape patru dimineața când Anjelica reuși în sfârșit să termine treaba. Verifică dacă ușile erau încuiate și se duse în camera ei (nu avea voie să poarte pantofi în cameră pentru că Marcella, al cărei dormitor era chiar dedesubt, pretindea că aude și un ac care cade. În ciuda propriului ei sforăit? Anjelica se îndoia. Oricum, se strecură binișor la ea în cameră). Și simți cum i se umple inima de duioșie la vederea pachetelului învelit într-o banală hârtie maro prinsă cu grijă cu patru bucățele de bandă adezivă. Numele Anjelicăi era scris pe pachet cu caracterele acelea hotărâte atât de familiare.

— La mulți ani! murmurase Choate dându-i pachetelul, prinzând un moment de neatenție al Marcellei.

Nu uitase. În afară de obișnuita felicitare de la mama ei — care sosise cu o săptămână mai devreme — Anjelica nu se așteptase la nimic special de ziua ei. Marcella, evident, nu-și amintea niciodată. Sau se prefăcuse că uită, având în vedere că plănuia acel dineu. Choate însă își amintise. Și diamante să fi primit, nu ar fi însemnat pentru Anjelica atât de mult cât însemna pachetelul ăsta.

În el era un exemplar cartonat din *Aventurile lui Huckleberry Finn*.

„Următoarea pe lista ta de lecturi“, scria pe bilețelul strecurat în interior.

Anjelica observă imediat că nu e o carte nouă, dar nu o deranja. De altfel, cărțile la mână a doua îi plăceau chiar mai mult. Îi plăcea acel sentiment de comuniune cu cei care citiseră cartea înaintea ei. Iar de data asta nu trebui să se gândească prea mult ca să descopere cine citise înaintea ei acest

exemplar din *Huckleberry Finn*. Pe dosul primei pagini, Choate se iscălise, cu un scris doar puțin diferit de cel actual: „Choate Fitzgerald, zece ani și jumătate“.

Anjelica simți cum îi tresaltă inima.

Asta însemna ceva, nu ? Ar fi putut să comande un exemplar nou de pe Amazon, însă preferase să-i dea cartea pe care o primise, la rândul lui, când era copil. Propria lui carte. O comoară pe care ar fi putut s-o păstreze pentru copiii pe care îi va avea !

Anjelica citi ce-i scrisese Choate pe pachet de zece sau douăzeci de ori, ca pe-o scrisoare de dragoste. Strângea cartea în mâini de parcă ar fi fost chiar mâinile lui. În cele din urmă, strecură cartea sub pernă și se culcă, pregătită să viseze cele mai frumoase vise.

Poate că Grace avea dreptate în privința duratei efectelor schimbării de fus orar. În dimineața de după dineul Marcellei, Charity se pomeni în capul oaselor la cinci și jumătate – zece, ora Londrei. Deși la Londra se scula mereu dis-de-dimineată, rareori se simțise așa în formă ca acum.

În camera roz de alături Grace dormea încă dusă. Bărbații care cădeau secerați de farmecul ei diafan ar fi fost șocați să afle în cel hal putea să sfărăie. Ușa de la dormitor era întredeschisă și aproape că vibra de zgomotul sforăitului ei. Charity o închise și liniștea se așternu din nou.

După ce își făcu o cafea, ieși pe verandă să admire începutul de ziuă. La ora aceea a dimineții, lumea era învăluită în culori pastel. Cerul era bleu, tivit cu galben-pal la orizont unde soarele se ridica încet din pâcla diafană. Fluxul era la apogeu, dar marea era calmă și netedă. Valurile șopoteau ușor ca respirația cuiva care doarme (firește, nu ca respirația lui Grace, își zise Charity zâmbind).

Simți dorința să coboare pe plajă. Era pustie, ca de obicei. Nici măcar vreun localnic cu câinele.

Doar doi pescăruși și păsărelele alea mici, fluierarii, care se jucau cu apa. Charity se întrebă oare unde dormeau. Sau dacă dormeau. Poate că-și petreceau întreaga noapte țopăind pe nisip dinaintea valurilor.

Până acum nu văzuse niciodată pe altcineva pe plajă. Probabil că vecinii ei preferau să stea lângă piscinele lor. Unul dintre musafirii Marcellei se arătase chiar profund dezgustat la ideea că cineva s-ar putea gândi să facă baie în mare. Ce prostie! Cum era posibil să ai o plajă și să n-o folosești! De fapt, plaja era proprietate publică, însă, în afară de Casa cu trandafiri, toate celelalte reședințe care aveau ieșire la mare mutaseră gardurile grădinilor cât mai departe pe plajă pentru a le tăia elanul celor care ar fi avut chef să se apropie prea mult. Existau și pancarte care îi avertizau pe eventualii contravenienți că vor fi întâmpinați cu „răspuns armat”. În plus, niște legi draconice privind parcare în minuscula zonă de lângă plajă afectată acestui scop își făceau efectul din plin, astfel că plaja rămânea pustie în afara intervalului 9.00-17.00.

Pe de altă parte, Charity nu putea să nu aprecieze pacea și liniștea de care era înconjurată în vreme ce se plimba pe nisip, cu ceașca de cafea în mână. Ce diferență față de cafeaua sorbită pe fugă la Starbucks în drum spre serviciu.

Pe când se întorcea spre casă, Charity îl zări pe Ryan, grădinarul.

Promisa prezentare oficială nu avusese loc după jenanta lor primă întâlnire. De altfel, Charity bănuia că Ryan fusese mai retras în mod deliberat. Nu era un lucru după care să-ți revii prea repede. Vorba lui Grace, majoritatea fetelor se lăsau și ele

invitate în oraș o dată sau de două ori, înainte de a se lăsa strânse în brațe goale pușcă. Charity simți cum i se ridică sângele în obraji amintindu-și scena.

Numai că nu se puteau evita la infinit. O grădină de dimensiunile celei care înconjura Casa cu trandafiri avea nevoie de îngrijire permanentă. Ca să nu mai vorbim de faptul că Ryan locuia acolo. De la fereastra dormitorului ei, Charity vedea ușa din spate a casei de oaspeți. Îl auzea când intra sau ieșea. Drept urmare, știind că se vor întâlni mai mereu, cu sau fără voia lor, se hotărî să depășească pe loc bariera de jenă care-i despărțea.

— Ryan! strigă ea când ajunse destul de aproape pentru a fi auzită.

El ridică privirea și zâmbi.

Până aici, toate bune. Cel puțin nu s-a prefăcut că n-o aude sau n-a luat-o la sănătoasa.

Charity urcă țanțoșă ultimele trepte care o mai despărțeau de poarta grădinii, cu speranța că îndrăzneala va reuși să șteargă din amintirea lui Ryan faptul că ultima dată când o văzuse arăta ca o participantă la un concurs de tricouri ude. Fără tricou însă. În acea dimineață avea pe ea o rochie largă și lălâie care-i ajungea aproape de genunchi.

— O luăm de la început? îl întrebă ea, întinzându-i mâna. Charity Grosvenor.

Ryan îi șterse mâna pe jeanși înainte de a o strânge pe a ei.

— Ryan Oldman. Îmi pare bine.

— Ca la carte.

— Ca la carte, confirmă Ryan.

— Probleme cu aspersoarele? întrebă Charity cu un aer vesel.

— Mda, zise Ryan. Asta cred că e terminat.

Se uitară amândoi la capul de aspersor din mână lui Ryan. Charity își dădu imediat seama că era cel de care se împiedicase ea, taman aspersorul care o aruncase în brațele lui Ryan. Pe jumătate goală și udă leoarcă. Și, evident, întreaga scenă îi apărură din nou în minte. Spera ca Ryan să fie preocupat de repararea sistemului de irigații, dar era o speranță deșartă. O clipă ochii li se întâlniră, dar Ryan își mută rapid privirea spre aspersor. Era clar că se gândea la sâni ei.

— Lucrezi singur aici ? întrebă Charity pentru a rupe tăcerea.

Ryan dădu din cap.

— E mult de lucru pentru un singur om.

— Categorie.

— Grădina e foarte frumoasă, spuse Charity. Nu-mi dau seama ce anume aveam în minte când îmi imaginam o grădină la malul mării. Presupun că nu mă gândeam să fie chiar așa frumoasă. Mi-o închipuiam mai sălbatică.

— În anumite porțiuni e încă destul de sălbatică, spuse Ryan arătând cu o mișcare a capului spre partea din spatele casei de oaspeți, care se afla încă sub stăpânirea incontestabilă a mamei natură.

— Uau ! Așa e, exclamă Charity.

Din nou se așternu tăcerea. Ryan tot învârtea în mână capul de aspersor. Charity își aminti cum îi udase pieptii cămășii când aterizase în brațele lui. În dimineața asta purta tot o cămașă în carouri. Albastră, de data asta. Charity numără nasturii închiși de la talie în sus, până când ajunse la unul deschis care lăsa să se zărească părul de pe piept. Pieptul pe care îl simțise lipit de al ei atunci când se pomeniseră unul în brațele celuilalt. Cu cât încerca mai

mult să-și alunge din minte întâmplarea cu pricina, cu atât mai clar îi revenea în fața ochilor.

— Eu o să... Simți că se înroșește până la rădăcina părului. Ar trebui să..., se bâlbâi ea făcând un gest în direcția casei.

— Vrei să-ți arăt grădina? întrebă Ryan interpretând greșit gestul ei.

— De ce nu?

Un tur al grădinii era un mod mult mai indicat de a drege busuiocul cu Ryan decât o conversație de complezență în mijlocul pajiștii. Așa aveau un țel. În scurt timp, Charity reuși să se convingă că Ryan nu se mai gândea la sânii ei. Era prea preocupat să se laude cu munca lui. Știa numele fiecărui copac din jurul casei, de parcă i-ar fi fost vechi prieteni. De câteva dintre ele Charity nu auzise în viața ei.

— Ai o memorie impresionantă, spuse ea la auzul denumirilor latinești înșirate de el.

— Să nu-mi ceri să țin minte altceva, doar nume de copaci și flori, o avertiză el.

— Ala cum se numește?

Și el se porni din nou.

În vreme ce vorbea, Charity profită de ocazie ca să-l analizeze și să vadă dacă arăta chiar atât de bine cum spunea Grace care-l studiasse de la fereastră dormitorului. Părea să fie cam de vârsta ei. Spre treizeci de ani. Nu se bărbierise în dimineața aceea, deși era în mod evident tipul de bărbat care trebuie să se bărbierească zilnic. Ceea ce-i plăcea.

Avea mânecele suflecate, iar părul de pe antebrate era blond decolorat. Avea mâini mari, pricepute. Mâini muncite. Unghiile erau însă frumos

tăiate și, surprinzător, foarte curate. Poate din cauză că ziua de muncă de-abia începuse.

— Aveți așa ceva în Marea Britanie ?

— Ce ?

Charity își dădu seama că nu prea fusese atentă la explicațiile lui.

— S-ar putea, replică ea, sperând că nu o întrebase ceva care să reclame un răspuns clar afirmativ sau negativ. Ca să-și spele păcatele, își luă o expresie foarte atentă când Ryan începu să-i explice că alesese un anumit tip de iarbă tocmai pentru că îi mergea foarte bine pe pământ nisipos.

— Dar trebuie udată zilnic.

— Precum am constatat, spuse Charity.

Ryan se simți ușor jenat.

— Să mergem mai departe, spuse el.

Îi arată apoi grădina de legume și sera bucătăriei.

— Cultiv aici trei soiuri de roșii transmise din generație în generație, spuse el deschizându-i ușa. Înăuntru era un miros puternic de vegetal.

— Roșii transmise din generație în generație ? repetă Charity, încântată de ideea că plantele, ca și bijuteriile, puteau fi transmise moștenire generațiilor următoare.

Ryan culese un rod mic roșu de pe un arac de roșie și i-l întinse.

— Soiul ăsta se cultivă din 1800.

— Pot s-o mănânc ? întrebă ea. Sau trebuie păstrate, precum bijuteriile de familie ?

— Nu cred că valoarea le sporește cu vârsta, glumi Ryan la rîndul lui. Șterge-o puțin de praf. Eu nu folosesc pesticide, adăugă el.

Charity băgă roșia în gură cu totul. Impresionant ! Nu mâncase în viața ei roșii cu un asemenea

gust. Mai bine zis, roșia asta *avea gust*. Spre deosebire de roșiile de la supermarketurile de acasă, care aveau gustul ambalajului în care erau împachetate.

Pentru că era cu gura plină, Charity ridică spre Ryan cele două degete mari în semn de aprobare.

— Să mă anunți când vrei să faci salată, spuse Ryan.

O conduse înapoi afară.

— Te anunț.

Deși nu făcuse salată în viața ei. Încă un lucru pe care trebuia să-l învețe.

Charity și Grace nu văzuseră încă grădina aflată într-o latură a casei. Era înconjurată de un zid cu o poartă mare, verde, din lemn, pe care o găsiseră încuiată atunci când Linda Deuble încercase să intre în prima după-amiază.

— Ah, grădina secretă, zise Charity când ajunseră în dreptul porții, iar Ryan scoase din buzunar o legătură de chei.

— Oh, nu-i nici un secret. O țin încuiată pentru că e încă în lucru și am vrut să vă explic despre ce e vorba înainte să apucați să vă faceți de cap cu foarfecele de grădină.

— Foarfecele de grădină?

— Cu care se taie florile. Asta e ceea ce se numește o „grădină cu flori pentru tăiat“.

Ryan împinse poarta spre o grădină mică, dichisită, mărginită de un gard viu de mălin tuns cu mare grijă. În mijloc o veritabilă explozie de flori. Chiar și la acea oră timpurie, mirosul era incredibil de puternic, de parcă ai fi intrat într-o parfumerie.

— Florile de aici sunt cultivate anume pentru aranjamentele florale din casă, explică Ryan. Toate

conacele aveau așa ceva pe vremea când doamna casei nu își lăsa încă buchetele pe seama firmei Interflora.

Charity rămăsese cu gura căscată la vederea abundenței de flori care se ascundea în spatele acelui zid. Ochiul-boului, nemțisor de munte, cârciumărese, crini, gura-leului, călțunași, micsandre.

— Sunt plantate după anotimp, ca să fie mereu ceva în floare. Începând cu lalelele primăvara, până toamna, când înfloresc daliile. Cel puțin așa sper, ca grădina să reziste toată vara. E primul meu an aici. Încă mai sunt în faza de planificare. Iau notițe. M-am luat și după ceea ce am găsit. Plantele care au supraviețuit celor trei decenii de uitare. Semințele le sădesc în sera aia.

Arată cu degetul spre mica, dar dichisita seră.

— Totul este încă la nivel oarecum experimental, de unde și reținerea de a vă lăsa să o vedeți în absența mea, pentru că voiam să vă explic despre ce e vorba.

— Înțeleg.

Charity se aplecă spre o floare care arăta ca o explozie de stelute purpurii.

— Ochiul-boului chinezesc, o lămuri Ryan.

— Sunt greu de cultivat, spuse Charity.

— Sunt! Te pricepi la flori? o întrebă el.

— Puțin, recunosc Charity. Nu așa ca tine, dar am cultivat și eu trandafiri. Și sper să reușesc să-mi iau diploma în horticultură, adăugă ea.

— Și m-ai lăsat să dau din gură de parcă n-ai fi avut habar despre nimic? Cine se ocupă de grădina voastră acasă, în Anglia?

Charity zâmbi, cu gândul la florile ei.

— Am o foarte bună prietenă care mi-a promis să-și dea toată silința cât suntem plecate, spuse ea.

— Pun pariu că-ți lipsește grădinăritul. Eu nu cred că aș putea lăsa grădina asta pe mâna altcuiva. Nu după ce i-am dedicat atâta timp. E ca și copilul meu.

— Îți mulțumesc că mi-ai arătat-o, spuse Charity. Promit să nu-mi fac de cap cu foarfecele din bucătărie.

— Sunt câteva flori numai bune de tăiat. Stai puțin.

Ryan scoase foarfecele de grădină din cureaua cu unelte și se îndreptă spre o tufă de trandafiri cu flori de culoarea caisei pe tulpini lungi.

— Un trandafir pentru un trandafir englezesc?

O privi drept în ochi și-i întinse zâmbind un singur trandafir absolut superb.

— Mulțumesc. Charity se simți cuprinsă de o inexplicabilă sfială. Ar cam trebui să plec, spuse ea. Te las să lucrezi. Sunt sigură că ai multă treabă.

— Dacă vrei să dai o mână de ajutor ești binevenită, spuse el. Să mă ajuți cu trandafirii. Să tund pajiștea. Că acum știu că asta e pasiunea ta.

— Vin glonț, spuse Charity.

— Sper.

În casa de alături, Marcella Hunter se trezise și ea devreme. La șapte era pe terenul de tenis cu antrenorul ei personal. Avea oră cu el de trei ori pe săptămână. Ceea ce, evident, nu recunoștea. Marcella dorea ca adversarii să creadă că priceperea ei se datora în proporție de sută la sută unui talent înnăscut. După tenis, luă micul dejun la Harbor Club cu Stephanie Blank (care își petrecuse ora precedentă în sala de gimnastică lucrându-și mușchii abdominali pe care „așa îi avea din naștere“). Deși Marcella n-ar fi mișcat un deget pentru Stephanie chiar dacă ar fi văzut-o în pericol de moarte, sentiment care era de altfel absolut reciproc, cele două se întâlneau de câteva ori pe săptămână. Că doar se spune să-ți ții prietenii aproape, iar dușmanii și mai aproape.

Marcella comandă o omletă din două albușuri.

Stephanie comandă o omletă dintr-un singur albuș.

— Dintr-un singur albuș? Dar n-ai nevoie să slăbești! exclamă Marcella.

— Glumești. Ia uită-te aici. Stephanie apucă de un strat inexistent de grăsime, ceea ce declanșă

ritualul de ocupare a locului întâi în materie de șunci: *Sunt așa de grasă. Ba nu, eu sunt mult mai grasă. Eu sunt cea mai grasă.*

— Marcella ..., zise Stephanie aplicând lovitura de grație. Am ajuns ca o *balenă*, așa că îți sunt chiar *recunoscătoare* că nu m-ai invitat la dineul tău de aseară.

Marcella roși. Nu știa că Stephanie aflase. Era de-a dreptul jenant. Ce scuză putea invoca pentru faptul că nu o invitasese?

— Cum a fost? continuă Stephanie. Plăcut?

— Oh, ce să zic, a fost drăguț, spuse Marcella. Ceva restrâns. Doar ... douăsprezece persoane.

Marcella nu era sigură că douăsprezece persoane putea însemna „ceva restrâns“, fie chiar și pentru o localitate ca Little Elbow.

— Te-aș fi invitat, dar am crezut că nu ești în oraș.

— Deși în dimineța asta ne întâlneam să luăm micul dejun împreună?

Marcella își dădu seama că a fost prinsă cu mâța-n sac.

— Ah, nu-ți face griji din cauza asta! Am auzit că Robin Madden a venit anume în oraș, adăugă Stephanie.

— A venit, spuse Marcella.

— Știi că am impresia că Robin are o slăbiciune pentru tine.

— Zău? Marcella se aplecă peste masă.

— Oo, da, zise Stephanie cu subînțeles. O mare slăbiciune.

— De ce spui asta?

Tot ce spunea Stephanie reprezenta un răsunător semnal de alarmă pentru Marcella. Mai ales

lucrurile care, la prima vedere, păreau pozitive. Clarificările ulterioare dovedeau de regulă că de fapt fusese vorba de o insultă mascată. Și asta tot o capcană era ?

— Ce să zic, eu, una, nu l-aș fi putut convinge pe Robin să bată drumul tocmai din Manhattan pentru un amărât de dineu cu invitați atât de *plicticoși*, poți să fii sigură, spuse Stephanie.

Amărât de dineu. Invitați plicticoși. Poftim și insultele. Stephanie continua însă să susțină că prezența lui Robin însemna ceva, ceea ce era un lucru cât se poate de bun.

— Trebuie să fi intuit el existența unui stimulent mai important decât o masă gratuită. Ridică dintr-o sprânceană. Mă refer la *tine*, fraiero, adăugă ea.

— O, nu. Nu mă place. El...

— A condus două ore ca să mănânce sufleu ? Sau, mai precis, sufleul lui Paul Bustan ?

De unde știa ?

— Nu-ți face griji. Nu te dau de gol. Și eu urăsc să gătesc. Cât aș vrea să am și eu curajul să pretind că preparatele realizate de un bucătar premiat de Michelin sunt făcute de mine !

Sosiră omletele. Fetele se apucară să mănânce jurându-se cu mâna pe inimă că-i delicioasă, deși cu fiecă îmbucătură și-ar fi dorit ca acele chestii anemice și neapetisante din farfuriile lor să fie de fapt niște clătite pufoase. Când terminară, Stephanie anunță că „mai are puțin și pocnește“.

— Și eu, zise Marcella, în vreme ce stomacul ei ghiorțăia dezamăgit. De fapt, sunt atât de plină încât îmi pare chiar bine că nu m-ai invitat la dineul *tău* de diseară.

— Draga mea, am crezut că nu ești în oraș.

În drum spre casă, Marcella cântări cele spuse de Stephanie. O plăcea Robin Madden? Nu se gândise niciodată la el în acel fel, adică romantic. Poate n-ar strica. Nu figurase pe prima ei listă de invitați. Îl sunase doar pentru că frații Mendelsohn erau amândoi prinși cu acțiunea aia a democraților. Robin arăta de fapt bine. Provenea dintr-o familie bună. Casa de vacanță a familiei Madden era una dintre cele mai mici din oraș, însă Robin se descurca foarte bine cu fondul lui privat de investiții. În timpul cinei spusese că s-ar putea ca în vara asta să înceapă să-și caute o casă pentru el. Mai mare decât a părinților lui.

Călătorea mult. Și venise tot drumul din Manhattan până aici într-o seară din timpul săptămânii pentru a fi prezent la dineul ei.

O plăcea.

Și, pe loc, toate dezamăgirile provocate de trecerea de ziua ei fură date uitării. Da, conchise Marcella, Robin Madden era cu mult deasupra lui Jamie Iley sau a fraților Mendelsohn. Aceștia din urmă or fi fost ei putred de bogați, dar nici unul nu-și câștigase singur averea. Nu aveau inițiativă ca Robin. Robin era o partidă mult mai potrivită. Pentru că și Marcella era genul care nu se dădea bătută când era vorba de ambițiile personale.

În ultima vreme Marcella era din ce în ce mai muncită de gândul unei partide potrivite. În anul care trecuse, câteva dintre fostele ei colege de școală se logodiseră, chiar și vreo două despre care Marcella crezuse că vor avea de tras în această direcție. Da, logoditul devenise brusc ceva trendy.

Numai că partea frustrantă când venea vorba de pus pirostriile era că soțul potrivit nu ți-l găseai cum găseai niște pantofi sau o geantă. Sau un câine. Dacă voiai geanta sau pantofii „aceia“, puteai oricând să-i dai un bacșiș vânzătoarei ca să te strecoare în capul listei de așteptare. Dacă voiai câinele „acela“ n-aveai decât să găsești crescătorul potrivit, îi plăteai și, câteva luni mai târziu, acesta îți înmâna puiul.

Însă în privința bărbatului „acela“, eforturile Marcellei se dovediseră mereu zadarnice de-a lungul anilor. Ca urmare, când o auzi pe Stephanie Blank spunând că Robin Madden are o slăbiciune pentru ea, se simți de parcă i-ar fi dat cineva un cec de un milion de dolari să-l cheltuiască la Barneys. Cum să scape Marcella această ocazie pentru a stârni invidia oamenilor?

— Pari foarte binedispusă în dimineața asta, o întâmpină Simon când Marcella intră în grădină legănând în mână racheta de tenis.

Simon nu era niciodată binedispus înainte de prânz. Nici Marcella, de regulă.

— Am aflat niște vești bune, spuse ea.

— Păi pune-mă la curent.

— Stephanie Blank crede că Robin Madden are o slăbiciune pentru mine.

— Și asta e o veste *bună*? întrebă Simon.

— Nu înțeleg de ce nu-l placi.

— Nu înțeleg de ce-l placi, replică Simon. E aproape la fel de plictisitor ca Choate. Mai rău, de fapt, pentru că Choate așa e el, n-are ce face.

— Ești gelos.

— De ce, mă rog?

— Că face bani.

— Nu face *nimic*, o corectă Simon. Plimbă hârtii, iar oamenii îi dau bani. Eu fac ceva. Fac documentare.

— Mă rog, îi aruncă ea.

Marcella însă nu se lăsa descurajată și își petrecu restul dimineții imaginându-și viitorul din postura doamnei Robin Madden. Să știi că ar arăta grozav împreună! Și ce dacă era puțin mai scund decât ea? Anul ăsta se purtau pantofii plați.

Cum să procedeze însă pentru a transforma această combinație imaginară în realitate. Marcella începu să facă planuri. Cu siguranță că Robin o să o sune să-i mulțumească pentru ospitalitate. Atunci o să-i sugereze cu subtilitate să se revadă cât de curând.

Speranțele îi fură considerabil întărite de buchetul livrat în jurul prânzului de florăria locală din partea lui Robin Madden, în semn de mulțumire pentru dineul din seara precedentă.

— Marcella, ești foarte *uncool*, îi aruncă Simon privind-o cum valsează cu buchetul în brațe de parcă ar fi fost un tip arătos.

— O să fiu mult mai *cool* când o să-l sun să-i mulțumesc pentru mulțumiri.

— Să-i *mulțumești* pentru *mulțumiri*? zise Simon. Chestia asta devine mult prea japoneză.

Marcella îi desființă obiecțiile cu un gest.

— Anjelica! strigă ea. O vază!

O să-l sune mâine dimineață. Să nu pară prea nerăbdătoare.

De cealaltă parte a gardului, Charity aranja în vază un buchet identic celui care-i fusese trimis Marcellei.

Florile fuseseră mai mult decât o surpriză. Mai întâi, Charity fusese cât se poate de mirată să constate că buchetul nu era pentru Grace. Acasă, la Londra, așa se întâmpla de obicei. A doua surpriză o constituise expeditorul.

N-ar fi crezut că îi făcuse cine știe ce impresie lui Robin Madden. După încercarea ei de a glumi pe seama serviciului lui, abia dacă îi mai adresase câteva cuvinte. Îi spusese că lucrează la M&A, o firmă care se ocupă de fuziuni și achiziții, la care Charity îi replicase că putea la fel de bine să însemne „moarte și asasini“, o remarcă ce căzuse precum un bolovan la fundul apei. Era însă clar că se înșelase. Robin o găsisese probabil interesantă. Dacă nu cumva intenționase să-i trimită florile lui Grace, dar le încurcase numele. Că n-ar fi fost prima dată...

— Nu fi toantă, zise Grace. Bineînțeles că sunt pentru tine.

În aceeași seară la cină, Stephanie Blank confirmă:

— Lui Robin Madden îi plac femeile puternice. Iar tu ești evident puternică, adăugă ea.

Deși numai Dumnezeu putea ști pe ce se baza când făcea o astfel de afirmație, își spuse Charity.

— Erau frumoase florile?

— Da încuviință ea.

Și erau într-adevăr frumoase. Trandafiri roșii. Cu tulpini lungi. Charity nu mai menționează însă că erau frumoase într-un fel oarecum artificial. Spre deosebire de trandafirul pe care i-l tăiașe Ryan, nu aveau deloc spini. Și tot spre deosebire de trandafirul de la Ryan, nici un fel de parfum. Numai că Robin Madden nu avea de unde să știe că Charity era o snoabă în materie de flori.

Interesul lui Charity pentru trandafiri avea o istorie tristă. Când mama ei își dăduse obștescul sfârșit, o verișoară îndepărtată din nordul Angliei venise la Londra să o ajute cu înmormântarea. Se ocupase de absolut tot, de slujbă, de priveghi, de incinerare. Pe Charity și Grace nu le lăsase decât să împrăștie cenușa mamei lor pe pajiștea verde din fața crematoriului. Bineînțeles că după ce se terminase totul, verișoara de departe plecase înapoi acasă.

Charity și Grace aleseseră împreună tufa de trandafiri. Era cea mai frumoasă. O plantaseră în grădina memorială alături de placa de bronz pe care erau înscrise datele între care mama lor viețuise pe acest pământ. În ziua înmormântării arătase destul de bine, dar după vreo două săptămâni începuse să arate din ce în ce mai prăpădită. Charity încercase totul să o revigoreze dar, în cele din urmă, florile se pleoștiseră și la scurt timp frunzele începuseră

să se îngălbenească. Charity fusese distrusă, întrucât vedea în moartea lentă a trandafirului un fel de simbol al faptului că nu avusese destulă grijă de mama ei.

Grădinarului de la crematoriu i se făcuse milă de ea și îi împărtășise câteva secrete, dovedindu-se în cele din urmă că de fapt îi pusese prea multă apă bieteii plante. Din prea multă grijă, evident. Charity urmase indicațiile noului ei prieten și, cinci ani mai târziu, trandafirul era încă viu și viguros.

Charity căpătase astfel experiență în îngrijirea trandafirilor, iar când, într-o după-amiază de vară, trecând pe lângă tufele de trandafiri ale lui Peggy, rupsesse floarea veștedă a unuia dintre ei, gestul ei fusese pur și simplu unul reflex.

— Ce dracu' faci?

Charity sărise un pas înapoi, speriată de arțăgoșenia întrebării.

— Acolo să rămâi, domnișoară. Un pas să nu mai faci!

Bătrâna își făcuse apariția din întunericul livingului, cât de repede îi permiteau reumatismul și bastonul în care se sprijinea. Părea fragilă, dar era aprigă. Când ajunsese mai aproape se îndreptase, apucase bastonul și începuse să-l vânture pe sub nasul lui Charity.

— Vandalo! strigase ea.

— Îmi cer scuze, spusese Charity, dându-se înapoi ca să-și salveze nasul. Floarea era însă moartă și, dacă nu le rupeți, fac semințe și nu mai înfloresc anul ăsta.

— Știu eu foarte bine pentru ce trebuie rupte florile moarte, se oțărâse Peggy iritată. Și pot s-o fac singură.

— Sunt convinsă că puteți, aprobase Charity. Nici n-am intenționat să sugerez altceva. Credeți că ați putea..., spusese Charity făcând un gest spre baston.

— Mă rog.

Peggy lăsase bastonul jos și începuse să examineze tufa de trandafiri strângând dezaprobat din buze, de parcă ar fi fost vorba de un copil pe care Charity tocmai îl ciupise.

— Ce dracu' caută să se bage peste copilașii mei, mormăise Peggy, confirmând comparația din mintea lui Charity.

— Îmi cer scuze, repetase Charity, pe un ton mai blând de data asta. Respectuos. A fost nepoliticos din partea mea. Sunt foarte frumoși. Cel mai mult îmi place acesta. Arătase spre o tufă de lângă cea pe care se apucase să o curețe neinvitată.

— Se numește Sărbătoarea Apusului, continuase Peggy, mângâind petalele prăfuite de culoarea piericii. Și dacă nu te prindeam, probabil că l-ai fi distrus.

— Nici n-am atins..., dăduse Charity să protesteze, dar se opri văzând-o pe Peggy zâmbindu-i.

— N-are nimic, spusese Peggy pe un ton oarecum muștrător. Îți plac trandafirii? Că nu prea întâlnești persoane de vârsta ta care să știe câte ceva despre ei.

— Mi-ar plăcea foarte mult să am o grădină de trandafiri, recunoscuse Charity. Pare însă un vis imposibil.

— Prostii.

După care parcă s-ar fi deschis porțile unui baraj. Deși luni întregi trecuse zilnic pe lângă Peggy care ședea cuminte pe scaunul ei, fără măcar să o observe

sau să fie, la rândul ei, observată, din acea zi, de fiecare dată când trecea prin dreptul ușii ei, Charity, era invitată înăuntru să schimbe câteva vorbe despre flori. Chiar dacă se grăbea să ajungă în altă parte.

Charity aflase că Peggy avea șase tufe de trandafiri cărora li se adresa „pe nume”, după cum le botezase. În afară de Sărbătoarea Apusului, celelalte erau numite „doamne”. Mai avea încă patru tufe de trandafiri altoiți chinezești cu parfum de ceai. Unul violet ca bomboanele Parma, botezat Barbara Streisand. Un trandafir roz care purta numele Barbarei Bush, unul de un roșu-portocaliu intens pe care-l chema Dolly Parton și unul cu floarea într-o frumoasă și extravagantă nuanță de piersică, pe nume Nancy Reagan, exact contrariul figurii uscățive a Primei Doamne pe care o știa Charity din poze.

Preferatul lui Peggy era însă Gertie, un trandafir englezesc. Pe numele său complet Gertrude Jekyll, botezat după o horticultoare din epoca victoriană al cărei frate fusese, se pare, sursa de inspirație pentru povestea despre Dr. Jekyll și Mr. Hyde.

În următoarele săptămâni, Peggy o învățase pe Charity ce voia și ce nu voia despre trandafiri. O învățase să îi ude cu tot atâta grijă cu care ar fi hrănit un bebeluș. Și insistase asupra faptului că trebuie să le vorbească trandafirilor când se ocupă de ei.

— Să te scurm puțin, Dolly, zisese Charity într-o dimineată când se sculase cu fundul în sus.

— Cu respect, se auzise din casă vocea lui Peggy.

Între ele se înfiripase o prietenie neașteptată. Erau două persoane atât de diferite, le despărțeau

vârsta, mediul din care proveneau, clasa. Charity își dăduse însă rapid seama că, în ciuda aparentei sale durități, Peggy era o femeie singură care tânjea după compania ei. Iar discuțiile despre trandafiri se mutaseră curând spre alte subiecte. Povestea vieții lui Peggy, spre exemplu.

Peggy nu se născuse la Londra. Lucru evident de cum deschidea gura. Era din Statele Unite, dar locuise în Anglia treizeci și cinci din cei șaptezeci și nouă de ani pe care îi avea.

— De ce ai rămas aici ?

— Mi-a plăcut. Și nu aveam la ce să mă întorc.

Nu fusese niciodată căsătorită. Și fusese îndrăgostită doar o singură dată.

— Și o dată a fost de ajuns, crede-mă. Când iubești pe cineva, îi dai de fapt puterea să te lovească acolo unde te doare mai tare, îi mărturisise ea.

Acea nefericită poveste de dragoste fusese de altfel motivul care o făcuse pe Peggy să părăsească Statele Unite și să se stabilească la Londra la vârsta de patruzeci și patru de ani. Cu toate că povestea de dragoste se sfârșise când avea doar douăzeci și doi.

— Nu credeam să-l mai văd vreodată. Apoi, nu știu cum naiba, dar s-a mutat chiar lângă casa mea ! explicase ea. Ultima dată când îl văzusem era un puști abia întors cu armata din Germania. Tata mi-a interzis să mă mărit cu el. El s-a mutat din oraș. Apoi s-a întors. Însă nu pentru mine. S-a întors cu o nevastă și un copil. Și eu care mă păstrasem pentru el, oftase Peggy.

— Și de atunci ești aici ?

— Exact. Am fugit. Privind în urmă, ar fi trebuit să fac așa cum mă învățase tata. Ar fi trebuit să-l uit și să mă mărit cu cineva bogat.

λ — Banii nu aduc fericirea, zisese Charity.
— Dar te ajută să scapi de multe necazuri. ↗
Charity răsese deși știa că nu prea era cazul.

Când venise primăvara, Peggy o rugase pe Charity să-i ridice un pachet de la poștă. Părea a fi un mănunchi de crenguțe. Unele cam amărâte.

— Cineva te ia la mișto, zisese Charity dându-i pachetul. Țsta se voia un buchet ?

— Arată exact așa cum trebuie să arate. O să înveți cum se plantează rădăcinile de trandafir, spusese Peggy. Iar primul tău trandafir, cum e și firesc, se va numi Charity.

La începutul verii, tizul lui Charity dădu prima floare. Simbol al bucuriei, cum spusese Peggy. Și al speranței.

Charity fusese neașteptat de încântată la vederea delicatei flori. Se simțise cuprinsă de o emoție puternică. Încercase să-i spună lui Peggy cât de mult însemna prietenia lor pentru ea. Însă, ca de obicei, Peggy expediase repede subiectul.

Charity se întrebase cum își petrecea Peggy timpul în absența ei.

— La ce te gândești ? întrebă Stephanie Blank, umplându-i din nou paharul. Ești foarte departe cu gândul. Ai lăsat pe cineva în urmă în Anglia ? Dacă e vorba despre vreun bărbat, vreau să aud tot.

— Sunt singură.

— Amândouă suntem, zise Grace.

— În cazul acesta, o sfătui Stephanie, când îl suni pe Robin să-i mulțumești pentru buchet, acceptă neapărat să te întâlnești cu el.

Convingerea Marcellei că Robin Madden era bărbatul potrivit se consolida când își aruncă ochii pe *Wall Street Journal* în dimineața următoare. Nu se abonase la ziar ca să urmărească evoluția propriilor afaceri – doar avea oameni care se ocupau de asta –, ci ca să știe precis valoarea în bani a vecinilor ei sau a potențialilor curtezani. Nici ediția aceasta nu o dezamăgi având în vedere că pe pagina a șaptea descoperi poza lui Robin! Era însoțită de un scurt profil și explicarea pe larg a ultimei afaceri pe care tocmai o încheiase. Marcella îl parcurse rapid, reținând doar cifrele. Iar numărul de zerouri era suficient de mare ca s-o convingă că e pe drumul cel bun.

Puse mâna pe telefon imediat ce termină de citit. O să-i mulțumească pentru flori și o să-l invite vineri seară la deschiderea stagiunii Operei din Little Elbow. Rezervase o lojă ale cărei locuri erau, teoretic, deja ocupate, dar Choate va înțelege dacă o să-i retragă invitația. Oricum, nici nu-i plăcea opera, nu-i așa? Nu-și mai amintea exact.

Marcella formă numărul lui Robin. Acesta răspunse imediat, lucru care o surprinse și o încântă deopotrivă. Era surprinsă pentru că s-ar fi așteptat

ca un bărbat cu poziția lui să aibă pe cineva care să preia apelurile, și încântată pentru că presupunea că are sistem de identificare a apelurilor, ceea ce însemna că într-adevăr voia să vorbească cu ea. Uitase însă că telefonul ei bloca afișarea numărului atunci când suna pe cineva.

— Alo ?

— Robin, rosti ea cu un glas de parcă torcea. Băiat rău ce ești tu.

— Cine e ? întrebă Robin iritat.

— Marcella, prostuțele ! Florile au fost pur și simplu minunate.

— Oh, zise Robin. Ce ai primit ?

— Trandafiri, evident.

Faptul că nu știa o cam enervă, dar se hotărî să nu facă mare caz. Avea, în mod evident, treburi mult mai importante decât să-i aleagă ei buchetul. Faptul că-și rugase secretara să o facă în locul lui era suficient. Că ar fi putut în fond să trimită un SMS de mulțumire și gata. Câți nu procedau așa în zilele noastre.

— Bun, zise Robin, și cum mai merg treburile ?

— Nu așa de bine ca în cazul tău, spuse Marcella.

— La fix. Ai văzut poza din *Wall Street Journal* ? Grozav, nu ? În sfârșit pot să pun mâna pe fostul tău prieten. Nu că aş intenționa să fac așa ceva, se grăbi el să adauge. Nu sunt homo.

— Presupun că e o metaforă.

— Ăă ? Ah, da. Sigur. Ia spune, iubito, cu ce te pot ajuta ? Timpul costă bani. Tic, tac, tic, tac.

— Aa, am sunat doar de complezență. Nu te rețin. Voiam să știu dacă ai ceva programat pentru vineri seara. E deschiderea stagiunii Operei. Am o lojă. Te-ar tenta să te alături grupului nostru ?

— Iubito, ți-am luat-o înainte. Am deja bilete.

— Oo, minunat. Ne putem întâlni acolo, sugerează Marcella încrezătoare.

— Cu altă ocazie. Vinerea asta am întâlnire.

Inima Marcellei zvâcni cu putere.

— O cunosc ? întrebă ea cât putu de degajată, știind că răspunsul nu va fi de natură să o înveselească.

— Da, de fapt o cunoști, așa e. Am cunoscut-o la tine.

— Da ?

Era din ce în ce mai rău.

— Charity Grosvenor.

— Păi e bine, nu ? spuse Simon după ce Marcella îi relată conversația. Dacă nu-ți trebuie bilet pentru Robin Madden, înseamnă că nu-l mai lași baltă pe Choate.

Marcella se întoarse pe călcâie și părăsi țațoșă camera, plesnindu-l din mers pe Simon peste ochi cu coada de cal.

— Asta *chiar* e o surpriză, spuse Stephanie când Marcella o sună să-i relateze noutățile.

— M-am umilit.

— A fost doar o invitație la Operă.

— A înțeles perfect ce voiam.

— Pe cuvânt dacă înțeleg ce-a găsit la Charity Grosvenor, spuse Stephanie. Zău, Marcella, tu nici nu te compari cu ea. Probabil că a fost cucerit pe moment de accentul ei oarecum exotic. Tu du-te la Operă și simte-te bine. O să-l cucerești. Pune-ți rochia aia roșie.

— Aia care se reflectă pe pielea mea și mă arată de parcă tocmai mi-am făcut dermoabraziune? Întrebă Marcella.

Stephanie râse.

— Ce oribil. Cine ți-a spus așa ceva?

— Tu, replică Marcella. Deși nu direct, își aminti ea.

— Ei, glumeam, evident. Îmi place cel mai mult dintre toate ținutele tale.

Stephanie avea însă dreptate într-o anumită privință. Marcella nu putea ocoli evenimentul doar pentru că Robin se ducea acolo cu vecina ei. Nu trebuia să uite că avea trei invitați, unul dintre ei chiar Stephanie. Ceilalți doi erau Simon și Choate.

Nu intenționase să-l invite pe Choate, dar era în cameră când sosiseră biletele. Simon spusese „Operă! Oh, nu! Chiar trebuie să merg? Choate, nu știi pe cineva căruia să-i placă opera?” la care Choate spusese: „Ba da. Eu. Îmi place chiar foarte mult”. După care ar fi fost de-a dreptul nepoliticos să nu-l invite. Marcella scrâșni din dinți când își aminti că, pentru a evita o impolitețe, se pricopsise cu o perspectivă de coșmar pentru seara de vineri: operă, bărbatul pe care și l-ar fi dorit alături – în compania altcuiva, în vreme ce bărbatul de care ar fi vrut să scape avea să fie chiar lângă ea, în lojă.

Să scape. Of, Choate, își zise Marcella. De ce nu putea oare să-l iubească? Choate îi era devotat. Nu trecea o zi măcar fără să facă ceva pentru a-i aminti de mult prea statornica lui statornicie. De o lună o suna de două ori pe zi în fiecare zi să o întrebe despre instalația electrică de la piscină. Îi

trimitea e-mailuri peste e-mailuri cu articole din ediția online a ziarului *New York Times*. „M-am gândit că te-ar putea interesa“, scria el de fiecare dată. „Tăierile ilegale de arbori iau proporții?“ pufnea Marcella, nevenindu-i să-și creadă ochilor.

— De fapt înțeleg de ce a crezut că te-ar putea interesa, spuse Simon, dacă ne gândim că ești moștenitoarea unei companii de cherestea.

— Cred că glumești.

De fapt, Marcella nu prea avea nici în clin nici în mână cu afacerea care stătuse la originea averii ei. Îi plăcea să se considere ca făcând parte din categoria antreprenorilor. Avea o mulțime de idei de afaceri. O linie de lumânări parfumate ar fi fost ceva pe gustul ei. Dar cherestea n-o interesa și pace.

Lucrurile se înrăutăteau și mai mult când Choate venea în Little Elbow. În acele perioade își făcea o datorie sacră din a se întâlni cu Marcella absolut în fiecare zi. Motivațiile pentru aparițiile sale erau de cele mai multe ori cusute cu ață albă, uneori chiar ridicole. Odată, mersese până acolo încât să pretindă că-i promisese Anjelicăi o carte de Mark Twain. Ca și când pe Anjelica ar fi interesat-o literatura americană.

Foarte trist. Căci Marcella se despărțise de Choate cu aproape un an în urmă.

— Tare aș vrea să găsească pe altcineva de care să se îndrăgostească, ofta ea după plecarea lui Choate. E de-a dreptul jenant cum își tot face drum pe aici inventând tot felul de pretexte.

— Ai putea foarte bine să-i spui să nu mai vină, îi sugeră Simon.

— Cum să fac așa ceva? Când se uită la mine cu ochii ăia de câine bătut...

— Apropo, ce mai face cățelușul tău? Întrebă Simon. Când îl primești?

Marcellei îi trebuiră câteva clipe să-și aducă aminte că avea un cățel.

— Oh, zise ea în cele din urmă. Nu ți-am spus? Nu-l mai primesc. Am sunat la Londra la recepția hotelului și i-am rugat să-i găsească alt stăpân.

— Ai sunat la *recepție* să găsească stăpân pentru cățel? Marcella, e ridicol. Păi ăia l-au dus direct la Battersea Dogs Home!

— Ei, asta-i, nu fi caraghios! zise Marcella, respingând reacția tipic britanică a lui Simon. Zău, nici nu știu ce-a fost în capul meu. Terier maltez! Le mai curg și balele. O să-mi iau un labrador maro. Să știi că Choate chiar seamănă cu un labrador, zise ea mustăcînd. Cum poate să mai fie îndrăgostit de mine după cât de crudă am fost cu el?

— Ai fost o jigodie în toată regula cu el, încuviință Simon.

Marcella îl fulgeră cu privirea. Ea se considerase crudă într-un fel cât se poate de romantic.

Oricum, pe Choate nu-l clintea nimic. Sosi la Little Elbow vineri seara și se duse direct la Marcella, deși casa lui era doar câteva străzi mai încolo.

De data asta, motivul invocat fu acela că uitase la ce oră începe reprezentația.

— La opt, spuse Marcella.

Nu-l invită în casă.

— Bine, spuse Choate, ne vedem acolo. Ar cam trebui să plec.

Marcella încuviință din cap.

— Mă opresc puțin alături să las pliantul acesta.

— Ce?

— Este despre amânarea focului de artificii de pe 4 Iulie pentru a nu-i alunga pe fluierarii care cuibăresc pe plajă înainte de eclozarea ouălor. Sunt din ce în ce mai rari.

— Aa, zise Marcella. Nu prea ştiu despre ce păsări vorbeşti.

— La prima vedere îi poţi confunda cu pietroţelii, începu el. E o pasăre mică, de culoarea nisipului. Adulţii au picioruşe portocalii, o dungă neagră pe frunte, de la un ochi la altul, şi un inel negru la baza gâtului. Numele le vine de la sunetele pe care le scot, un fel de fluierături ca un dangăt trist de clopot...

Marcella privea în gol. Choate observă.

— M-am gândit că poate pe Grace o interesează... Lăasă fraza neterminată.

Auzi o maşină pe alee şi se întoarse spre Casa cu trandafiri. Marcella îi urmări privirea.

— Ne vedem mai târziu.

Choate tăşni pur şi simplu din loc în speranţa de a-l prinde pe şoferul maşinii.

— Ce nai... ? începu Marcella uitându-se după el.

În spatele ei, Anjelica tocmai trecea prin hol spre cabinetul de lucru cu un sandvici pentru Simon, dar se opri şi ea privind lung în urma lui Choate.

Când Robin Madden o sunase pe Charity să-i dea întâlnire, ai fi zis că e „stăpânul universului“. Avea o voce atât de sigură, încât posibilitatea unui răspuns negativ era exclusă din start. Și, spre norocul lui, Charity se hotărâse din capul locului să nu-l refuze. Marcella Hunter nu era singura fată din Little Elbow care citea *Wall Street Journal*.

— Cu ce trebuie să mă îmbrac? întrebuse Charity.

— Cu ceva trăsnet, sunaseră instrucțiunile lui Robin. Cum arăți tu mereu.

Charity închisese telefonul râzând. Când sunase Robin, numai trăsnet nu arăta, decât poate în sensul că mai avea puțin și lua foc de căldură căci tocmai terminase de muncit în grădină împreună cu Ryan. Se luptaseră să scoată o buturugă bătrână de pe pajiștea din cealaltă parte a grădinii cu flori pentru tăiat.

Ryan nu glumise când îi spusese lui Charity că o să o roage să-l ajute în grădină. Ba chiar începuse să o numească „ucenica“ lui. Pe Charity nu o deranja. Voia să învețe cât mai mult de la el. În

afară de asta, era o adevărată plăcere să muncești într-un loc atât de frumos. Și, chiar dacă nu recunoștea pe de-a întregul, tot o plăcere era și munca alături de Ryan.

— Cum de te-ai făcut grădinar ? îl întrebase ea, întorcându-se în grădină după convorbirea cu Robin.

— În loc de ce ?

— Nu știu. Bancher.

— Păi se compară ?

Charity râse și-i dădu una dintre cele două sticle de bere pe care le adusese din casă.

— Banii sunt mai mulți.

— Zău ? Eu nu cred că merită. Mi-e mai bine așa. Pentru că toți tipii ăștia de pe-aici cu case cu ieșire la plajă... câți dintre ei ajung să se bucure de roadele muncii lor ? Stau înțepenți în Manhattan de luni până vineri. Apoi se luptă să iasă din oraș pe autostrada Long Island, respirând gazele de eșapament ale altora. Eu când iau o pauză, nu mă uit la un *screensaver* cu un ocean. Ridic privirea și văd oceanul chiar în fața ochilor. Cerul. Iarba verde.

— Bați la o ușă deja deschisă, spuse Charity. Ciocniră.

— O zi bună de muncă, zic eu.

— Mde, spuse Charity, parodiind accentul lui Ryan.

Priviră gaura din care scosese ră buturuga.

— Mă gândeam să te întreb dacă ești liberă vineri seara, zise Ryan.

— Oh, sunt... sunt ocupată, spuse Charity. Telefonul de adineauri. Am acceptat să...

— Nu-i nimic. Altă dată.

— Desigur.

— Toată ziua te-ai jucat în țărână cu Ryan, zise Grace când Charity reveni din grădină. Nu știam că intră în planul nostru să ne amestecăm cu personalul.

— Nu intră, răspunse Charity pe un ton ferm. Vreau doar să învăț cât mai mult despre trandafiri să fiu pregătită pentru ziua când voi avea și eu o grădină ca asta.

— Și ce progrese ai făcut în această direcție? întrebă Grace.

— Robin Madden mi-a dat întâlnire.

— Tipul ăla îngrozitor de la dineul Marcellei?

— Tipul ăla îngrozitor de bogat, preciză Charity. *Wall Street Journal* de azi-dimineață. Sumă din șapte cifre.

Fetele ridicară mâna dreaptă și-și pocniră palmele încântate.

Sonerie începu să sune.

— Cred că e Choate, spuse Grace.

— Sau mai bine zis, cea mai bună parte din Idaho, cum îmi place mie să-i spun, zise Charity referindu-se la statul în care își începuse afacerile cu cherestea primul membru al familiei Fitzgerald, punând astfel bazele viitoarelor averi.

Choate era.

— Voiam să-ți dau să vezi pliantul ăsta despre fluierari, aceste păsări rare, îi spuse el. Vânate aproape până la dispariție pentru industria modei din secolul al nouăsprezecelea. La ora actuală, dacă mai sunt cam o mie patru sute de perechi...

— Ce păcat.

Charity se scuză, lăsând-o pe Grace să se întrețină cu el.

Vineri seara, Robin se înființă să o ia pe Charity într-un Porsche.

Charity încercă să nu pară impresionată, deși singurul ei contact de până atunci cu un Porsche fusese când pătase cu înghețată scaunul din dreapta al unui decapotabil lăsat nesupravegheat în fața Royal Park Hotel din Londra. Dar Robin nu avea cum să știe lucrul acesta. Charity era la curent cu noutățile despre mai toate mașinile de lux. Și asta datorită abonamentului ei la *What Car?* Erau niște informații absolut obligatorii pentru nevestele bogate.

Robin îi spuse imediat și fără ocolișuri că nu se dădea în vânt după operă. Însă, așa cum înțeleseseră foarte repede Charity și Grace, pentru locuitorii din Little Elbow era foarte important să fie văzuți acolo unde trebuia, iar seara de deschidere a stagiunii se încadra fără doar și poate în această categorie.

— Locurile pe care le ocupi la deschiderea stagiunii arată clar dacă ești sau nu mare sculă, explică Robin.

Little Elbow părea o localitate mult prea mică pentru a avea propria sală de spectacole, dărmite

două. Una era un teatru pentru copii, deschis în sezonul estival și în vacanța de Crăciun. Cealaltă era Opera. Cu trei sute de locuri. Fusesse construită de un milionar excentric (dar oare există vreun alt soi în acest oraș? se întrebă Charity) care îl folosisese pentru spectacole particulare. La moartea lui, cum nu avea moștenitori, sala devenise proprietatea Consiliului Orășenesc, susținut din banii contribuabililor și din donații.

Opera nu avea însă propriii cântăreți sau propria orchestră. În fiecare vară, avea contract cu o companie. În acel an, contractul era cu o companie franceză care pusese în scenă o operă nouă despre conflictele din Balcani din anii '90.

— Nici n-am auzit de ei, spuse Robin, aruncându-i lui Charity programul.

Ca pe majoritatea celor ce aveau să fie prezenți acolo, pe Robin îl interesa ce se întâmpla „înainte și după”. Opera era amplasată într-un loc cu o perspectivă foarte frumoasă. Locuitorii din Little Elbow se mândreau spunând că teatrul lor era un Glyndebourne¹ al Americii și că, întocmai ca în Anglia, tradiția era să se organizeze și un picnic la care să contribuie fiecare, ca să se simtă lumea bine înainte de spectacol și în pauză.

Marcella Hunter nu făcuse rabat de la nimic pentru invitații ei din acea seară. O adusesse până și pe Anjelica, în uniformă ei de cameristă, să servească pulpele de pui.

Stephanie acceptă apatică una.

¹ Conac lângă Lewes în East Sussex, Anglia, unde, din 1934, se organizează anual un festival de operă. (N. tr.)

— Poate că într-adevăr *am avut dreptate* în privința rochiei roșii, spuse ea. Chiar că nu-ți vine deloc bine. Îți spun așa, ca prietenă, adăugă ea.

Simon interveni, galant.

— Mie îmi place.

— Și mie, spuse Choate.

Anjelica auzi și ea schimbul de replici și zâmbi, apreciind tactul lui Choate. Ce om bun! Din fericire, atenția Marcellei se mută însă imediat spre Robin și Charity care tocmai soseau.

— Vreau să știu de unde are rochia aia, șuieră Marcella. Dacă e de la McQueen, vreau să știu de ce n-am văzut-o la Săptămâna Modei.

— Nu e de la McQueen, conchise Stephanie, examinând-o pe Charity prin binoclul de operă. Și parcă îi e cam strâmtă.

— Mie îmi place, i se alătură Simon.

— Și mie, spuse Choate.

De data asta părerile lor nu mai fură la fel de bine primite. Nici măcar de Anjelica.

— Vin încoace? întrebă Marcella.

Stephanie scutură din cap.

Robin aranjase în așa fel încât el și Charity să ia gustarea singuri. Rezervase o masă într-un separeu foarte drăguț, umbrat de verdeață. Cadrul perfect pentru o primă întâlnire romantică. Liniștit, retras. Ceea ce nu înseamnă că scăpaseră de orice întrerupere.

Ceea ce nu știau Marcella și Stephanie era că, din clipa în care Charity îi deschisese ușa Casei cu trandafiri, partenerul ei vorbise non-stop la mobil. Robin avea un *bluetooth* ieșit parcă din *Star Trek*, lucru ce îi permitea să vorbească în timp ce conducea.

Ceea ce și făcu tot drumul de la Casa cu trandafiri până la Operă. Încă mai vorbea și când îi înmână valetului cheile de la mașină, și când dădu biletele fetei de la intrare. Chiar și în timp ce erau conduși spre masa lor de un tânăr îmbrăcat într-un smocking care îi cădea cam aiurea.

Singurul lucru bun cu *bluetooth*-ul, se gândi Charity, era că, de la distanță, nu se prea vedea, așa încât lumea își putea foarte bine închipui că Robin îi povestea ei cine știe ce lucruri interesante și nicidecum că înșira cifre în urechea amărâtului de asistent din biroul de pe Wall Street.

Asistent care fu nevoit să înghită multe în seara aceea. Trecură patruzeci și cinci de minute bune de când demarase prima lor întâlnire, și până când Robin să termine în sfârșit convorbirea și să-și îndrepte atenția asupra ei, spunându-i „Îmi place rochia ta“, clipă în care iar sună telefonul și Charity îl pierdu din nou. Eh, asta e, își zise. Cine trândăvește nu ajunge să conducă un Porsche. Se uită la mâncare cu jind. Oare era nepoliticos să înceapă să ronțăie în timp ce el vorbea? Citindu-i parcă gândurile, Robin luă un picior de pui și începu să mănânce în vreme ce continua să vorbească la telefon cu asistentul.

La un moment dat, Charity se ridică și se duse la toaletă. Îi comunică lui Robin intenția ei prin ceea ce spera a fi limbajul internațional al semnelor.

Era coadă. Ca întotdeauna. De altfel, indiferent cât de pretențios era locul, se pare că proiectanții n-o nimereau niciodată când era vorba de numărul de cabine necesar doamnelor. Pe de altă parte, era o ocazie pentru femeile din Little Elbow să se pună

la curent cu ultimele bârfe, departe de ochii și urechile bărbaților din viața lor.

— Nu-mi venea să cred când i-am văzut împreună.

— Le dau până la sfârșitul verii. Maximum.

— Noo! Păreau atât de îndrăgostiți.

— De ei înșiși.

Charity tocmai se ruja în oglindă, când alături îi apărură chipul Marcellei Hunter, precum fantoma lui Banquo din *Macbeth*.

— S-ar zice că rendez-vous-ul tău nu merge prea bine, spuse Marcella. Poate preferi să vii la masa noastră.

— Nu, mersi, spuse Charity, ne simțim foarte bine. Robin are de dat niște telefoane de afaceri, iar eu sunt chiar foarte mulțumită pentru că astfel am răgazul să-i văd și eu mai bine pe ceilalți.

— Robin e băiat drăguț. Puțin prea acaparat de munca lui.

— Presupun că așa reușesc oamenii în viață.

— Numai că nu le mai prea rămâne timp pentru o relație. Trebuie să dai dovadă de multă înțelegere cu ei. Din cauza asta, majoritatea bărbaților din această categorie ajung să-și ia neveste rasate, în stare să-și țină singure de urât. Femei care au banii lor pe care trebuie să și-i administreze.

— Chiar așa?

— Bine, ne mai vedem, spuse Marcella.

Nu venise nici să folosească toaleta, nici ca să-și retușeze fardul, observă Charity.

Când Charity se întoarse la masă, Robin era tot pe telefon. Ridică un deget în semn că nu mai durează decât un minut. Zece minute mai târziu, vorbea în

continuare cu cineva din Los Angeles, în vreme ce lumea începuse deja să se adune pentru a-și ocupa locurile în sală.

Charity și Robin aveau locuri într-o lojă. Chiar vizavi se afla loja Marcellei. Stephanie îi confirmă că Robin vorbea tot la telefon, *nu* cu partenera lui.

— Chiar îmi pare rău pentru ea, spuse Simon. Robin Madden asta e chiar un porc fără pereche. Să știi că ai avut noroc să vii cu noi și nu cu el. Se vede că se simte groaznic, săraca.

— Și crede-mă, zise Marcella, o să fie și mai rău.

Robin își termină convorbirea în clipa în care luminile începeau să se stingă. Charity îi zâmbi ușurată. Sala se cufundă în tăcere. Orchestra începu uvertura cu lovituri de timpane. Cortina se ridică dezvăluind scena unui dezastru. O elevă plângea prăbușită peste trupul mort al fratelui ei (așa presupunea Charity, după informațiile din program). Începu să cânte cu o voce atât de dulce și subțire, încât uitai pe loc că soprana care o interpreta pe elevă avea spre patruzeci de ani.

Charity nu prea știuse la ce să se aștepte. Nu-și imaginase că va fi acaparată de spectacol din prima clipă. Se aplecă peste balustrada lojei să vadă mai bine.

Pe cealaltă latură a sălii, Marcella și Stephanie făceau cu rîndul la binoclu.

— Pare plictisit, șopti Stephanie.

— Nu-i așa? fu de părere și Marcella.

— Șșșș, le atrase Simon atenția.

Robin învârtea telefonul în mână parcă ar fi fost un șirag de mărgele, neavând habar că e urmărit.

— Uită-te puțin la omul ăsta, te rog, spuse Marcella. Pur și simplu nu poate fără telefon.

— Să-i dăm drumul, o îndemnă Stephanie în clipa în care muzica devenise piano. Ai numărul?

Marcella încuviință.

— Ce faci? întrebă Simon văzând-o că se ascunde după scaun.

Se uită în jos și o văzu cum își scoate telefonul din geantă.

— Doar nu...

Pe scenă, muzica abia dacă se auzea. Eroina era sfârșită. Strângea în mână un pistol și cânta despre fragilitatea vieții și veșnicia morții. Charity era complet absorbită și cuprinsă de emoție. Se străduia să prindă fiecare cuvânt.

În acea clipă, telefonul lui Robin începu să sune.

Ochii tuturor, inclusiv ai sopranei, se ridicară instantaneu spre loja în care stătea Robin. El însă habar n-avea. Din nefericire, preluase deja apelul și-și pusese și casca. Era un gest reflex pentru el, ca și respirația.

Și, de parcă toată situația n-ar fi fost și așa de toată jena, Robin se ridică în picioare și, înfigându-și un deget în ureche, zise în gura mare:

— Nu te aud. Vorbește mai tare. Ce-ai spus despre cifre?

Pe scenă, soprana continua să cânte, deși era limpede că situația o deranja, și pe bună dreptate.

— Fir-ar al naibii să fie, zise Robin în telefon. Vorbește mai tare! Căcat! S-a dus.

Slavă Domnului, își zise Charity. Robin se așeză la loc pe scaun. Abia trecură câteva secunde, și telefonul începu din nou să sune. Robin preluă apelul.

— Alo?

— Pentru Dumnezeu.

Soprana îi făcu semn dirijorului. Muzica se opri. Unul dintre reflectoare fu îndreptat spre loja buclucașă. Charity se făcu mică în scaun.

— Domnule, dacă nu încheiați imediat convorbirea, voi fi nevoită să vă rog să părăsiți sala, spuse soprana cu voce tremurândă.

Robin pocni agresiv și zgomotos clapa telefonului.

— Tot nu auzai nimic, zise Charity.

Spectacolul se relua. După câteva clipe, publicul se liniști și totul reveni la normal, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Cât despre Robin, era absolut detașat, ca și când chiar nu s-ar fi întâmplat nimic. Charity însă era roșie ca racul de jenă. Nici nu îndrăzneă să se uite la el. El, care începuse să frece din nou telefonul. Charity se rugă să-l închidă.

Nu-l închise.

Și începu să sune.

De data asta, soprana făcu semn orchestrei să se oprească imediat. Instrumentele cu coarde tăcură brusc, cu un sunet de unghii care zgârie tabla.

— Vă rog să părăsiți sala! strigă soprana.

— Au închis, protestă Robin.

— Nu mă interesează. Ar fi trebuiți să închideți telefonul după acel ultim apel. Ar fi trebuit să închideți telefonul înainte de începerea spectacolului!

Ca o confirmare a celor spuse de soprană, telefonul lui Robin începu din nou să sune.

— Nu răspundeți, îl avertiză soprana. Dacă răspundeți părăsesc scena!

Robin însă nu se putu abține.

— Ar putea fi ceva important, explică el.

— Plecați! ceru imperativ soprana.

— Nici nu mă gândesc! spuse Robin.

Telefonul se opri.

— Reluați-vă trilurile. O să închid telefonul.

— Prea târziu. Nu reiau spectacolul până când nu părăsiți sala!

— Nu plec.

— Nu cânt până când nu plecați.

— Iar eu nu plec până când nu veți fi concediată. N-am donat cincizeci de mii de dolari pentru această operă, ca să fiu obligat să ascult asemenea tâmpenii.

— Robin, spuse Charity trăgându-l ușor de mânecă. Aș vrea să plec.

— Stai aici. Nu plecăm nicăieri. Robin se așează cu zgomot. Cântă, javră!

Cu un suspin sfâșietor, solista își adună poalele rochiei și o zbughi în culise. Din sală se ridică un murmur de indignare. Cineva huidui.

Câteva clipe mai târziu, directorul teatrului își făcu apariția în lumina reflectorului.

— Mademoiselle Radanne regretă, însă nu-și va putea continua spectacolul dacă...

Aruncă o privire în direcția lui Robin. Robin își încrucișă brațele, semn că avea de gând să rămână exact acolo unde se găsea. În cele din urmă, cineva din zona stalurilor se ridică în picioare și începu să aplaude rar.

— Ieși afară! se auzi un strigăt de la balcon.

— Robin, șopti Charity, aș zice că suntem într-un impas.

— În ce? lătră Robin.

Aplauzele se întetiră. Charity întinse capul peste balustradă și văzu că alte câteva persoane se alăturaseră protestului, inclusiv grupul Marcellei din loja de vizavi.

— Robin. Zău așa, spuse Charity. Înțeleg că toată chestia asta s-a transformat pentru tine într-o problemă de principiu, numai că principiile nu

interesează pe nimeni în seara asta. Oamenii vor să vadă opera. Iar soprana se pare că nu glumește. Nu se va întoarce pe scenă până când nu plecăm noi.

— Cretinilor! strigă Robin spre sală.

— Am plecat. Charity își luase deja haina și geanta. Vino cu mine. Te rog.

— OK, spuse Robin. Nu plec însă din cauza aplauzelor de indignare ale cretinilor ăstora. Plecăm pentru că îmi dau seama că te simți *tu* prost. Țăsta e singurul motiv...

— O, mulțumesc. Charity o pornise deja.

— Vă cumpăr pe toți, dacă vreau, strigă Robin în semn de adio.

Aplauzele se întetiră în clipa în care Robin ieși din sală.

Trecuseră deja zece minute de când părăsiseră sala Operei și se refugiaseră în mașina lui Robin, dar Charity încă nu se liniștise. Robin însă nu părea deloc afectat de ceea ce se întâmplase. Din contră, părea chiar mulțumit de el însuși.

— N-avea grijă, îi spuse el lui Charity. Nimeni nu-și bate joc de Robin Madden. La anul pe vremea asta, javra aia o să cânte pe trotuar. Deschise telefonul și formă un număr. Da. Eu sunt. Robin Madden. Despre Opera din Little Elbow. Am impresia că au încălcat niște reguli de siguranță. Ar trebui închisă. Îhî. Îhî. Minunat. Mie de ce nu mi-o fi trecut prin cap? Ești un geniu. Plătesc în plus dacă reușești înainte de matineul de mâine.

Robin închise telefonul, arborând un zâmbet de personaj negativ din desenele animate.

— Îi pui să închidă Opera? exclamă Charity.

— Trebuie să le dau o lecție bășinoșilor ăloră.

Robin sugeră să meargă la un bar, dar Charity pretinse că a apucat-o durerea de cap. Erau foarte puține baruri în Little Elbow, iar gândul de a da ochii cu vreun posibil martor al scenei jenante de mai înainte nu-i surâdea absolut deloc. Robin nu păru prea deranjat de hotărârea ei de a încheia seara mai devreme. Spuse că și el avea de dat niște telefoane ca să afle ce caraghios îl sunase taman în mijlocul spectacolului și ce anume voise să-i spună. Apelantul își blocase ID-ul și vorbise așa încet, încât Robin nu-și putuse da seama dacă era bărbat sau femeie, dacă sunase ca să cumpere sau ca să vândă. Dar avea de gând să afle.

Ba n-o să afle, își zise Marcella. Planul lui Stephanie funcționase ceas. Ca urmare, probabil că rendez-vous-ul lui Charity nu mai mergea așa bine. Bașca faptul că incidentul îi va sătura pe cei din Little Elbow de a o mai invita pe Charity cu ocazia altor întruniri. Vorba aia, spune-mi cu cine te însoțești, ca să-ți spun cine ești.

Ajunsă acasă mult mai devreme decât se așteptase, Charity se așeză lângă Grace pe canapeaua din fața uriașului televizor din living.

— Cum a fost întâlnirea? întrebă Grace fără să-și dezlipească ochii de la *Oprah*.

— Nu cine știe ce, recunoscui Charity. Tipul s-a dovedit a fi exact așa cum mi-am închipuit, un porc până în măduva oaselor. A răspuns la telefon în toiul spectacolului.

Pe ecran, o femeie se plângea cât de mult se schimbaseră soțul ei de când dăduse de bani. „A devenit

arogant. Are impresia că poate cumpăra pe oricine, așa că ce rost mai are să fie politicos.“

Grace dădu din cap aprobator. Apoi închise televizorul, iar Charity îi descrie cu lux de amănunte cum se derulase seara. Nu se putu abține să nu râdă, mai ales când Charity îi relatează stilul mafiot al ultimei discuții telefonice a lui Robin, în drum spre casă.

— N-are nici o putere. A făcut-o și el pe nebunul, concluzionează Grace.

— Ba, nu. Părea foarte serios. De altfel, zise ea maimuțărindu-l, Robin Madden poate să-i cumpere pe toți locuitorii din Long Island, cu copii cu tot.

— Nasol că nu și-a putut cumpăra și lui niște bun-simț, spuse Grace.

— Nu cred că mai rezist la o seară ca asta.

— Poate că ar trebui să-ți alegi partenerii după alte criterii. Vorba aia, spuse Grace mustăcînd, „dacă te măriți din interes, te spetești pentru fiecare bănuț“

Charity o altoi pe soră-sa cu o pernuță.

21

Charity sperase că incidentul de la Operă era un capitol încheiat, însă primele cuvinte ale lui Ryan a doua zi dimineață îi dovediră contrariul:

— Te-am văzut la Operă aseară.

— Presupun că toată lumea m-a văzut.

— Nu știam că ești prietenă cu Robin Madden.

— Nu tocmai prietenă...

— A, zise Ryan.

Fir-ar să fie, își spuse Charity. Sunase aiurea de tot.

— L-am cunoscut alături, la Marcella Hunter. După două zile m-a sunat să-mi spună că are un bilet în plus la Operă și am acceptat. Mi-a crăpat obrazul când a început să-i sune telefonul.

— Nu-ți face probleme. Se putea întâmpla oricui din sală și știau toți asta. Nu-ți vor purta pică. Nici lui.

— Restul spectacolului a fost bun?

— N-a mai durat mult. Soprana s-a întors după ce tu și Robin ați plecat, dar a părăsit scena de tot, cinci minute mai târziu, când din telefonul cuiva a început să se audă Eminem.

— Groaznic!

— Mda. Ei, în oraşul ăsta oamenii nu prea au respect pentru nimic altceva în afară de bani.

— Nu ştiam că-ţi place opera.

— Nu ştii multe despre mine, spuse el.

Charity îşi dădu deodată seama că Ryan voise probabil să o invite la Operă când o întrebasese dacă e liberă vineri seara. Pe cine invitase oare în locul ei? Nu-l putea întreba, dar ar fi vrut să fi văzut cu ochii ei. Cui să-i treacă prin cap că un grădinar merge la Operă? N-ar fi fost mai normal să urmărească un meci la televizor?

— Dolly Parton e la apogeu în dimineaţa asta, spuse Ryan pe neaşteptate.

— Dolly Parton?

El făcu semn cu capul în direcţia unei flori cu petale roşii catifelate.

Charity zâmbi.

— Am mai văzut unul așa.

— Numele nu i se prea potriveşte. Sunt convins că Dolly Parton e o femeie minunată, dar, după părerea mea, un trandafir atât de rafinat ar trebui să aibă un tiz mai răsunător.

Charity ridică cu delicateţe trandafirul şi-l mirosi. Parfumul o transportă pe loc în micuţa grădină a lui Peggy.

— E minunat.

— Este, spuse Ryan. Un zâmbet larg îi luminează faţa. Mă ajuţi să tund pajiştea?

Charity se simţea atât de uşurată că subiectul legat de operă fusese depăşit, încât era cât pe-aici să spună da.

Între timp, zvonul că în tapiteria Operei erau purici se răspândise în Little Elbow cu iuţeala unui cal lovit de streche.

Scandalul ajunsese și la Casa cu trandafiri grație Marcellei Hunter.

Marcella murea să afle ce se alesese de rendez-vous-ul lui Charity după misterioasele telefoane. Nu-și făcea griji că Robin sau Charity știau că ea era în spatele poveștii, deși, cam la o jumătate de oră după plecarea celor doi, Robin apelase telefonul Marcellei, făcând să răsunе în toată sala primele acorduri din *Stan*. Teribil de jenant.

— Nu-mi vine să cred că ai făcut chestia asta, spuse Simon pe când stăteau la coada care se formase la ieșirea din clădirea Operei, după ce soprana, printre lacrimi și suspine, blestemase Statele Unite în trei limbi și jurase să nu mai cante acolo în viața ei.

— Ei, asta-i! pufni Marcella. I se putea întâmpla oricui. Am crezut că mi-am închis telefonul.

— Mă refeream la telefoanele pe care i le-ai dat lui Robin și te-ai dat drept broker.

— Oo! Ce, ți-ai pierdut simțul umorului? interveni Stephanie. Marcella a fost nemaipomenită.

Stephanie își petrecu brațul pe sub cel al Marcellei și amândouă străbătură parcare a vesele, ca două școlărițe.

Marcella era evident încântată că măcar de data asta Stephanie era de partea ei.

Choate în schimb era total în beznă. Fusesse mult prea absorbit de spectacol și, mai apoi, de ceea ce se petrecea pe partea cealaltă a sălii, pentru a-și da seama că telefoanele primite de Robin veneau chiar din loja lui. Îi mulțumi din tot sufletul Marcellei că îl luase cu ea. Mare păcat că spectacolul fusese întrerupt, dar, își zise el, poate că se va ivi ocazia

să-l vadă din nou. Și să invite și pe cineva anume să-l însoțească. Cercetase sala cu privirea în speranța că o va descoperi pe Grace Grosvenor, iar faptul că nu era acolo însemna că nu primise nici o invitație. Prin urmare, terenul era încă liber.

În fine, să revenim la purici.

Până sâmbătă la prânz, cinci persoane sunaseră deja la Operă să spună că fuseseră ciupiți de ceea ce păreau a fi purici de pisici. Unul dintre reclamanți trimise de altfel și un inspector sanitar la fața locului. Acesta sosi cu o jumătate de oră înainte de matineu și dădu ordin ca spectacolul să fie anulat și sala închisă pe perioada inspecției.

Din nefericire, inspecția scoase la iveală faptul că primele trei rânduri erau de-a dreptul infestate cu acele nenorocite de găngănii.

— Nu înțeleg, spuse directorul. Nu avem pisici aici. Și-atunci cum să avem purici de pisici? Probabil că au fost aduși de un spectator.

Așa și era, numai că puricii fuseseră aduși într-o cutiuță de medicamente chiar de inspector, un înrăit practicant de jocuri de noroc înglodat în datorii. Cele cinci victime ale mușcăturilor erau la rândul lor datoare unui oarecare Mister Big care avea obligații față de Robin Madden.

Spectacolele fuseseră suspendate până la noi ordine.

Charity îngheță când auzi istoria de la Marcella (care, evident, nu avea nici un motiv să pună la îndoială corectitudinea raportului inspectorului).

— Îți vine să crezi? Să avem în orașul nostru oameni cu *purici*? Când am auzit, am luat rochia

pe care am purtat-o aseară și i-am dat-o Anjelicăi să o *pună pe foc*.

— N-ar fi fost suficient să o dai la curățat?

— N-am vrut să risc. Știi că o femeie din Minnesota chiar a murit în urma unei mușcături de purice?

— Zău?

— Așa că, dacă te gândești, ai avut chiar noroc că n-ai stat până la sfârșit. Sunt sigură că puricii ar fi ajuns și la balcoane în cele din urmă. Draga mea, adăugă ea punându-și mâna pe brațul lui Charity, să știi că tuturor ne-a părut foarte rău pentru tine. În fața întregului oraș. Să te pomenesti pusă alături de un asemenea... asemenea...

Pe când Marcella era în toiul disertației, sună telefonul.

— Ar trebui să răspunzi, îi spuse ea lui Charity.

— Nu, nu e nevoie.

— Nu te formaliza din cauza mea. Eu răspund întotdeauna.

Prea târziu. Intrase deja robotul. Era pe speaker, așa că amândouă auziră foarte clar vocea apelantului. Era Robin.

— Bună iubi, începu el. Ai auzit despre Operă? Nu ți-am spus că nu permit nimănui să fie nerespectuos cu Robin Madden? Ei bine, s-ar părea că au fost „infestați” cu nu știu ce. Ghilimelele fură aproape sonore. Mi-am trimis propriul inspector. Așa că artista a terminat-o cu cântatu’. Inspecția Sanitară e călare pe ei, iar avocatul meu le înaintează chiar în clipa asta o ofertă de cumpărare. După părerea mea, terenul ăla face cam cât douăzeci de apartamente. Poate chiar treizeci. Și toate datorită ție, scumpa mea. Că nici nu mi-ar fi trecut prin

cap să mă duc la Operă dacă n-aș fi încercat să te cuceresc pe tine. Și chiar în clipa asta mi-a venit o idee. O să botez fiecare apartament după numele unei opere. *Carmen*. *La Traviata*. *West Side Story*.

La Traviata ? ridică Marcella din sprâncene.

— Și fiecare apartament o să fie dotat cu sistem audio performant pentru ca cine vrea să asculte porcăriile alea, să le asculte așa cum trebuie. Ce zici, iubi, ne mai întâlnim o dată, având în vedere că ai fost muza mea inspiratoare ?

Marcella privi întrebător spre Charity. Charity scutură din cap.

— Sună-mă.

Robin încheie apelul cu o scurtă parodie a ariei *Nessun Dorma*.

— Deci ? Te întâlnești cu el din nou ? întrebă Marcella.

— Nu cred, spuse Charity. Nu prea ne potrivim.

— Ce păcat, zise Marcella.

— Ei bine, zise Marcella triumfătoare, i-am pus capăt. Charity Grosvenor nu va fi prima doamnă Madden. Nici măcar nu vrea să se mai întâlnească cu el.

— Și nu ești revoltată că din cauza asta Opera s-a închis ? întrebă Simon.

Marcella îi relatase mesajul pe care îl auzise.

— Eh, se va redeschide peste câțiva ani, zise ea cu nonșalanță. Cei din Little Elbow nu-i vor permite sub nici o formă lui Robin Madden să construiască apartamente pe terenul ăla. Chiar dacă reușește s-o cumpere, va fi depusă petiție imediat după ce își va înainta proiectul. Însoțită de o campanie în sprijinul păstrării lăcașului de cultură din oraș.

Pe chipul lui Simon se așternu îngrijorarea.

— Dar de ce ești, dragă, atât de supărat ? Parcă ziceai că Opera e o chestie elitistă. Că o ții întruna că singurul mijloc de informare adevărat din zilele noastre e televiziunea.

— Și ai de gând să te întâlnești cu Robbin, având în vedere că e din noul liber ?

— O, nu, spuse Marcella. E mult prea necizelat. Cum aş putea să mă întâlnesc cu cineva care nu e

conștient de valoarea tradiției și culturii? Cineva care mai e și *grobian*, pe deasupra. Am ochit pe cineva mai cerebral. Netezi cu palma pagina din *Wall Street Journal*. Cum ar fi individul ăsta.

Marcella deschise la pagina unde era prezentat profilul celui mai nou locuitor din Little Elbow. În ultima lună, familia Mendelsohn își vânduse jumătate din terenul cu ieșire la ocean. Îl cumpărase un tip pe nume Jerry Penman. Harbor Club era în fierbere de câteva săptămâni de când se zvonise că tipul urma să sosească în oraș. Nu numai că era superbogată, dar avea sub treizeci de ani, nu era căsătorit și, deocamdată cel puțin, nu se auzise că ar fi homosexual. Se spunea că printre prietenii lui apropiați se numărau și câteva supermodele.

Spre deosebire de ceilalți bărbați liberi din Little Elbow, nu era de pe Coasta de Est. Jerry Penman crescuse în Utah într-o familie numeroasă de mormoni, apoi, în perioada de vârf a Internetului, se mutase în California. Acolo își făcuse averea.

Adolescent fiind, timid și cu coșuri, Penman petrecuse multe ore în singurătatea propriului dormitor și încercase să se convingă de propria importanță pe lumea asta spărgând baza de date a liceului unde învăța ca să-și modifice notele. Și pentru că reușise fără efort, își alesese ținte mai ambițioase. Una dintre ele fusese o companie de Internet care, incredibil, în loc să-l trimită pe Jerry la închisoare după ce îl prinsese, preferase să-l includă pe genialul adolescent pe propriul stat de plată.

Și astfel, din braconier devenise vânător cu acte în regulă și crease programul antivirus care îl transformase în miliardar. Probabil chiar multimiliardar,

dacă și-ar fi dat silința să iasă în față să vândă el însuși produsul. Problema era că lui Jerry Penman nu-i plăcea să iasă în față. Nici n-avea de ce. Pentru că cei care erau în față veneau ei la el.

Nu banii lui Penman, ci modul în care îi cheltuia le atrăgea pe modele și actrițe pe orbita lui (dacă e să ne luăm după *Wall Street Journal*). Penman își cheltuia banii ca un star rock. Iahtul lui se număra printre cele mai mari ambarcațiuni particulare din lume. Construcția durase aproape trei ani. Era așa de mare, încât avea propria sală de operații, devenind astfel locul ales de unele dintre cele mai frumoase femei din lume pentru a-și face operații estetice și a se reface departe de ochii indiscreți ai ziariștilor de scandal.

— Băiatul pare numai bun, zise Marcella.

¹ Ceea ce nu știa însă Marcella era faptul că nu era singura femeie din Little Elbow care își făcea planuri în legătură cu Jerry Penman. Charity Grosvenor era deja cu un pas înaintea ei.

Charity dăduse de el pe Net. Simplu. Printre proprietățile listate într-un articol despre afacerile derulate de Penman, Charity descoperise și un serviciu Internet la adresa www.hotpeopleseekhotpeople.com prin intermediul căruia oamenii puteau face cunoștință între ei. Charity îl căutase și îl găsisese cu ușurință pe Jerry printre clienții propriului site, toți la fel de hot ca Cercul Polar. Deși își crease un pseudonim – *Maestrul penelului* – Penman atașase aceeași fotografie care însoțea toate articolele referitoare la afacerile lui. Ai fi zis că e fotografia la minut de pe legitimația de când era un umil angajat

la acea primă firmă de Internet, nicidecum proprietarul celei mai mari clinici plutitoare de chirurgie plastică din lume.

Oricum, Charity îi „făcuse cu ochiul“, cum se spune în limbajul celor care se cunosc pe Internet, iar treburile avansaseră în direcția stabilirii unui rendez-vous cu Jerry Penman chiar înainte de a ajunge în State.

Correspondența fusese asiduă, însă plicticoasă rău. Și condimentată din belșug cu o sumedenie de comentarii sportive sau referitoare la poziția ocupată de Penman în diverse jocuri online. Charity era însă sigură că treburile stăteau mult mai bine în realitate. În fond, nu multă lume reușea să se exprime omenește în scris. Penman era un matematician de geniu care descoperea fără nici un efort tiparele ascunse din coduri. De ce ar fi trebuit să fie la fel de capabil și la scris?

Și, cu cât se uita mai mult la fotografia lui, precum adolescentul habotnic care fixează chipul Fecioarei până când ajunge să creadă că a văzut-o plângând, cu atât era mai convinsă că Jerry se va dovedi a fi bărbat bine.

— După cum arată, sunt sigur că nu e în stare să lege două vorbe, spuse Simon uitându-se la fotografia lui Penman din ziar.

— Și crezi că are vreo importanță? replică Marcella. Linda Deuble zice că sosește în oraș peste două săptămâni. O să-i trimit un coș cu fructe.

— Bună idee. Poate-l scapă de coșuri.

Peste exact două săptămâni, pe când Marcella suna la florărie să comande coșul cu fructe și flori

de bun-venit, Penman îi trimise lui Charity un e-mail s-o anunțe că urma să sosească în sfârșit în Little Elbow chiar în acel weekend. Venea cu avionul lui personal (unul din cele două, celălalt era în Europa unde își ținea și iahtul, *The Game*).

— Start joc, spuse Grace când Charity îi comunică vestea. O să fii nevastă de miliardar înainte de sfârșitul verii.

— Și tu? întrebă Charity.

— Oh, nu cred că mă interesează problema, spuse Grace.

— Păi nu de asta am venit? Ai de gând să stai toată vara aici ca domnișoara Havisham?

— Ce coincidență nostimă. Uite ce mi-a trimis Choate azi.

Îi arată lui Charity exemplarul din *Marile speranțe* care sosise cu poșta de dimineață.

— O aluzie *mai mult* decât evidentă.

— Trebuie s-o și citesc?

— Păi cred că asta e ideea. Choate nu pare a fi omul care face glume de doi bani pornind de la titlul unei cărți.

— E veche, spuse Grace. Are numele lui scris la început. Cam ciudat, nu crezi? Să faci cadou cuiva propriile cărți?

Sâmbătă, ora două dimineața. Anjelica tocmai termină de citit *Huckleberry Finn*. Zâmbi cu satisfacție parcurgând ultimul rând. Ce bine ar fi fost dacă Choate ar fi fost acolo, lângă ea, ca să-i spună ce impresie îi făcuse. În fine, o să-i scrie un bilețel de mulțumire. Numai să aibă timp. Stătuse până la miezul nopții să termine cartea. Peste mai puțin de cinci ore trebuie să fie în bucătărie la treabă.

Sâmbăta următoare, Charity fierbea de emoție.

Cum se va desfășura prima ei întâlnire cu Penman, un om cu o asemenea avere? Pe când se pregătea pentru întâlnire, Charity își strecură și pașaportul în geantă. Pentru orice eventualitate. Dacă se pomenea a doua zi dimineață la St. Tropez? Ar fi o chestie.

— Ce mașină crezi că are? zise Grace mustăcînd, în vreme ce-l așteptau pe Penman.

— Lamborghini. Precis, spuse Charity. Ceva elegant.

Penman sosi la Casa cu trandafiri într-un Hummer. Charity și Grace crezură că nu văd bine. Nu văzuseră un Hummer decât în reportajele din Războiul din Golf sau în clipurile rap. Părea total nepotrivit cu peisajul din Little Elbow, ca și când personajele din *Mad Max* s-ar fi năpustit în decorul din *O viață minunată*.

— Drăguță mașină, spuse Grace pe un ton care sugera exact contrariul, în vreme ce îl așteptau să coboare din Hummer. Geamurile erau toate fumurii, evident, și probabil antiglonț. Crezi că are și bodyguard?

În cele din urmă, după amar de timp, coborî și șoferul. Poate că nu e Penman, se gândi Charity. Nu era încă sigură cine era de fapt personajul. Avea ochelari de soare și o bandană și se uita absorbit la un PDA.

— El trebuie să fie, spuse Grace. Dacă nu cumva e furnizorul de droguri al Marcellei care a greșit adresa.

Era înalt, slavă Domnului, deși Charity era sigură că putea să-l pună la pământ fără probleme. Era evident că Jerry Penman își consumase energia crescând numai pe verticală. Poate că tocmai asta și voia să ascundă cu hainele lui de camuflaj pline de buzunare umflate. Charity își surprinse cu coada ochiului propria imagine în oglindă. Avea o rochie cu talie înaltă și pantofi cu toc.

— Sper că nu mă duce la paintball. Mă duc să-mi pun jeanșii, șopti ea grăbindu-se spre șifonier. Cobori tu să-i deschizi?

— Nici o problemă, spuse Grace. Nici n-a ajuns pe alee. Stă acolo. Își face de lucru cu PDA-ul. Probabil își verifică mesajele.

— Parcă venise să mă ia pe mine, își ieși Charity din sărite. Mă rog, deschide-i tu când termină ce-o avea de făcut.

Grace încuviință. Charity avu vreme să se schimbe și să se pieptene. Trecuseră deja patru minute de când oprise motorul mașinii, iar Jerry tot în mijlocul aleii rămăsese, aparent foarte concentrat. (Cel puțin așa părea după atitudinea lui. Ochelarii de soare erau tot la ochi, deși soarele începuse să apună.)

— Ce Dumnezeu face? întrebă Charity după alte cinci minute, timp în care îl urmăriseră să vadă ce face.

În cele din urmă, Penman își luă privirea de la PDA și își agită pumnul.

— Poate că tocmai a încheiat vreo afacere nemaipomenită, zise Grace.

— Atunci să plătească cina, izbucni Charity. Cobor.

— Jerry Penman, da? ciripi ea deschizând ușa.

După ce mai făcuse încă vreo doi metri spre casă, Penman se opri se iar, cu ochii la PDA. La auzul vocii lui Charity, ridică privirea aplecând simultan capul, ca și când ar fi fost surprins într-o ambuscadă de insurgenți irakieni setoși de sânge yankeu.

— Oh, ăă, bună, zise el când își dădu seama că inamicul era de fapt o fată de un metru și șaiszeci și cinci.

— Mă duc să-mi iau haina, spuse Charity.

— Baftă, îi șopti Grace ascunsă după ușă.

— Ei, o să fie OK, o asigură Charity. E timid. Lasă că se dă el pe brazdă.

Ulterior, reamintindu-și prima ei călătorie într-un Hummer, Charity avea să concluzioneze că se simțise de parcă ar fi luat parte la operațiunea Furtună în Deșert. Și nu era vorba doar de faptul că Penman conducea de parcă ocolea minele de teren, smucind volanul dintr-o parte în alta cu o frecvență de-a dreptul alarmantă. Și zgomotul fusese groaznic. Boxele MP3-ului erau date la maximum. Charity luase MP3-ul să vadă ce muzică ascultau. Că suna ca un incendiu de proporții presărat cu înjurături. Se numea *Dirty Ho's Like It Rough* de pe un playlist intitulat „Muzică pentru întâlniri”

— Uau, ce romantic, zise Charity.

Penman însă n-o putea auzi.

Dar, deși avea senzația că în curând o să înceapă să-i curgă sânge din urechi, Charity era hotărâtă să-i acorde lui Penman o a doua șansă. Era foarte tânăr și își imagina probabil că e cool dacă conduce ca un nebun și ascultă rap turbat (probabil că acasă, în „bârlogul“ lui, avea albume cu Charles Aznavour). Și să nu uităm că era bogat până la Dumnezeu și înapoi.

— Unde mergem ?

În privința restaurantului ales însă, jos pălăria. Penman parcă în fața celui mai nou restaurant din oraș. Charity auzise de el la dineul dat de Marcella. O rezervare acolo era aur curat. Iar Penman alesese cea mai bună masă. O imagine inedită, ținând cont de ținuta lui – pantaloni de camuflaj și bandană – printre bărbați în smoching și femei coafate ca în anii '50. Charity se simți oarecum stânjenită în jeanșii ei. Chelnerul însă nu păru să aibă vreo obiecție. Nici nu clipi măcar la vederea ciudatului cuplu, în vreme ce le așeza șervetele în poală.

— În sfârșit, ne întâlnim, sparse Charity gheața.

— Ăă, da, făcu Penman.

— Ciudat, nu ? Am senzația că te cunosc foarte bine din mesajele noastre, și totuși...

— Și totuși ce ?

— Păi, de fapt nu te cunosc deloc. Nici nu știam ce voce ai. E plăcută.

Charity voia să fie amabilă. În realitate, avea impresia că Penman era încă în perioada de schimbare a vocii.

— Ai un accent plăcut, replică el.

— Nu, *tu* ai accent, glumi Charity.

— Eu n-am nici un accent, spuse Penman.

Nu glumea.

— Ai dreptate, recunosc Charity. De partea asta a Atlanticului, eu sunt cea care are accent.

Penman dădu din cap. Cercetară amândoi meniul.

— Asta e foarte bună. Ce-mi recomanzi?

— Eu nu mănânc decât hamburgeri, spuse Penman.

— Se pare însă că nu sunt hamburgeri în meniu, remarcă Charity. Doar dacă franceza mea e așa de proastă încât nu sunt în stare să-l recunosc printre toate fileurile astea de *bœuf*.

— O să-mi pregătească unul, spuse Penman.

Chiar așa se și întâmplă.

— Ca de obicei? întrebă chelnerul când veni să ia comanda.

Charity comandă pui.

— Îți fac un hamburgher special, franțuzesc? întrebă Charity.

— Sper că nu, spuse Penman. Îmi place simplu.

Sosi mâncarea. Puiul lui Charity era aranjat artistic pe farfurie, cu o măiestrie demnă de colecțiile permanente de la Luvru. Hamburgerul lui Penman era însă o altă poveste.

Nu glumise când spusese că îi place hamburgerul simplu. Componentele felului său de mâncare erau așezate pe marginea farfuriei, ca piesele unui puzzle în formă de hamburger. Charity observă că nu se atingeau între ele. Ketchupul era într-o cutiuță de carton. Mă rog, dacă asta îi plăcea lui să mănânce. Era însă păcat când mâncarea îți putea oferi atâta plăcere.

Charity murea să se înfigă în propria farfurie. Îl așteptă nerăbdătoare pe Penman să se întoarcă de la toaletă. Mirosul puiului se combina cu cel a rozmarinului, stimulându-i la maximum glandele salivare. Nu mai mâncase de la prânz. Foamea și pofta transformară cele două minute în două ore.

Iar cincisprezece minute îi părură cincisprezece ore. Puiul începuse să se răcească, iar Penman tot nu se întorsese. Lui Charity îi trecu prin minte că poate plecase de tot. Atinsese cumva vreo coardă sensibilă când vorbise despre preferința lui culinară? Dar l-ar fi auzit precis dacă pleca. Că Hummerul nu era un vehicul tocmai discret. Îi auzise mașina cu cinci minute bune înainte să ajungă la Casa cu trandafiri.

Nu, nu plecase. Și o altă variantă se strecură în mintea lui Charity, făcând-o să se simtă brusc foarte vinovată când își imaginase că numai ea putea să constituie motivul vizitei prelungite la toaletă a lui Penman. Poate că bietul om zăcea pe pardoseala toaletei, cuprins de o criză de astm! Charity îl chemă pe chelner.

— Scuzați-mă. Mă întrebam... Se simțea groaznic de jenată. Voiam doar să spun că partenerul meu lipsește de foarte multă vreme.

— Mă duc să văd, doamnă.

Un minut mai târziu reveni.

— A spus că iese imediat.

De data asta, Charity se simți cu adevărat jenată. Poate că Penman avea probleme cu stomacul.

Imediat însă nu înseamnă deloc imediat. Încă cinci minute și gata, își spuse Charity. Luă pe furiș un morcov – delicios, așa cum se aștepta. Se apucă să aranjeze morcovii, ca nu cumva Penman să-și

dea seama că începuse fără el. Doar că morcovul nu fusese nu numai delicios, ci și rece. Charity se întreabă dacă ar fi fost nepoliticos să-l roage pe chelner să le ducă înapoi la bucătărie să le reîncălzească.

Să-i spună ceva lui Penman despre absența lui îndelungată? Dacă se luptase cu vreun deranjament stomacal îngrozitor? Într-un astfel de caz, evident că n-ar fi vrut să insiste.

În sfârșit, apărui. Nu părea să se simtă rău. Ba chiar jubila și avea un mers exagerat de săltăreț.

— I-am tras-o nenorocitului ăluia! anunță el când se așează în sfârșit pe scaun.

— Te-ai bătut cu cineva? îl întreabă Charity.

— Bătaie pe moarte, surioară. Pe moarte.

— Cu cine?

— Cu cel ce se autointitulează cel mai mare vrăjitor de pe Coasta de Est a Statelor Unite. În seara asta însă am impresia că i-am tăiat cheful.

Penman făcu semnul victoriei, după care își îndesă o bucată de hamburger în gură, urmată de o bucată de chiflă înmuiată în ketchup. Parcă ar fi urmărit un copil dintr-un orfelinat românesc care mănâncă pentru prima oară altceva decât terci. Mânca de parcă i-ar fi fost frică să nu-i ia cineva farfuria din față. Sau de parcă se grăbea să plece în altă parte. Chiar dacă asta însemna din nou la toaletă.

— I-am tras-o de i-au mers fulgii, mormăi Penman cu gura plină.

În cele din urmă, Charity se prinse.

— Nu e vorba despre cineva care e acum în restaurant...

24

— Și unde-i tipul ăsta ?

— În Baltimore.

— Și este un as în jocuri pe computer.

— S-o crezi tu ! o corectă Penman.

— Și asta ai făcut tu. În timp ce eu credeam că ești la toaletă pentru că ți se făcuse rău, tu jucai de fapt un joc pe computer.

— *Jocul* cu *J* mare, spuse Penman. Ca în viață, numai că mult mai mișto.

— OK.

Penman privi în jos, spre șlițul pantalonilor. După care îi spuse lui Charity:

— Trebuie să mă duc din nou la toaletă.

Ea ridică dintr-o sprânceană.

— Nu, zise el. Chiar am nevoie să merg la toaletă.

— Sigur că da, spuse Charity.

Ar fi fost cam greu să-l oprească, nu-i așa ?

Își roti privirea prin restaurant. Era o seară aglomerată. Și toți ceilalți păreau să se distreze nemai-pomenit. Era un loc superb. Decorul era stilat – ca într-o bucătărie franțuzească rustică. Mâncarea era delicioasă. Chiar și rece. Dar Charity nu se putea

abține să nu-și dorească să se caște pământul și s-o înghită. Așa cum ședea acolo, drept în mijloc (brusc nu mai fu sigură că aceasta era cea mai bună masă), nu era nici urmă de îndoială că toată lumea observase de câte ori dispăruse partenerul ei de la masă pe parcursul ultimei ore și jumătate.

În orice caz, măcar nu era prin preajmă nici un cunoscut care să fie martor la umilirea ei.

— Charity ? întrebă Marcella. Tu ești ? Mi s-a părut mie că ești tu ! Ce surpriză plăcută !

Într-adevăr, asta da surpriză, se gândi Charity.

Nu-i văzuse pe Simon și pe Marcella atunci când intrase în restaurant. Se întrebă la care masă stăteau. Și cât de bine văzuseră de acolo masa lui Charity.

— Ce drăguț ! Ce faci aici ? Nu cumva cel cu care ieși masa e Jerry Penman ? Mă rog, să zicem că ieși masa. Marcella ridică dintr-o sprânceană. Sper că nu e vreo problemă cu mâncarea, nu ? Toxiinfecție alimentară ?

— Cred că tocmai încearcă să încheie nu știu ce afacere, zise Charity.

— Chiar așa ? Auzisem că nu face prea multe afaceri zilele astea. Zicea în interviul din *Forbes* că renunță la toate ca să se dedice jocurilor pe computer. Mă rog, anost mod de a-ți petrece viața. Mai ales când există lucruri mult mai interesante. Cum ar fi să te duci la întâlniri.

Charity zâmbi subțire.

— Vrei să te ducem acasă cu mașina ? Presupun că ai venit aici cu mașina lui, nu ?

— Și cu puțin noroc tot el mă va conduce acasă, spuse Charity.

— Vrei să zici că încă nu te-ai săturat de-atâta așteptat?

— N-o să mai întârzie mult.

— Păi, bine, atunci. Trebuie să plecăm. Un ultim păhărel înainte de culcare, la Harbor Club, Simon?

— Excelentă idee. Noapte bună, Charity, spuse Simon.

Gemenii cei abjecți plecară. Marcella îi șopti lui Simon la ureche ceva ce-l făcu să rânjească. Charity era sigură că vorbeau despre ea. Aruncă priviri asasinie în urma lor. Marcella era veninoasă, dar, în felul lui, Simon era și mai mârșav. Se ținea coadă după Marcella peste tot de parcă ar fi fost cățelușul ei. Charity se întrebă dacă el plătise cina. Se îndoia profund.

Dar era fiul unui șef de clan. Iar asta însemna foarte probabil că era un respectabil parazit.

Charity își surprinse propria imagine în oglinda de pe peretele din față. Era încruntată. Trebuia să înceteze să se mai încrunte. Nu-și putea permite injecții cu botox. Cel puțin, nu încă.

Charity își comandă un desert și bău două cafele înainte de a-și lua gândul de la Jerry Penman.

— E tot la toaletă, îi confirmă chelnerul.

— Foarte bine, n-are decât să stea acolo, zise Charity. Vreți să-mi chemați un taxi și să-i spuneți că am plecat acasă?

Din nefericire, firma de taxi anunță că nu are nici o mașină disponibilă mai devreme de o jumătate de oră cel puțin. Era o noapte foarte agitată în Little Elbow. Însă Charity pur și simplu nu putea

aștepta atât de mult. Nici nu se putea întoarce în restaurant să se așeze din nou la masă. Își spusese deschis punctul de vedere. O sună pe Grace, ca să vadă dacă nu voia cumva să vină cu mașina închiriată, dar Grace nu era stăpână pe ea când era vorba de condus pe întuneric pe partea stângă. O jumătate de oră de așteptare nu era atât de mult, nu? îi zise Grace.

Să stai o jumătate de oră singură într-un restaurant înseamnă o veșnicie.

Dar dacă ar merge pe jos? se întrebă ea. Era o seară plăcută. Dar, ca majoritatea orașelor americane, când fusese construit, Little Elbow nu fusese gândit și pentru mersul pe jos. Ca, de altfel, nici pantofii lui Charity.

Chiar bătu din picior de enervare. Dar trebuia să plece. Nici gând să rămână proțăpită la masă până se hotăra Penman să-și facă apariția de la toaleta bărbaților după ce mai învingea încă un as în jocuri online. Se ridică și plecă.

În timp ce încerca să meargă de-a lungul bordurii cu iarbă, fără să-și scrântească vreo gleznă, Charity reflecta la întâlnirea din seara aceea. Ce era cu oamenii ăștia? De ce oare Robin Madden și Jerry Penman se mai duceau la întâlniri, dacă aveau de gând să-și petreacă seara întreținând raporturi electronice cu alte persoane?

Așa erau în realitate toți tipii bogați? Oare reversul ambiției care îi împinsese să facă avere era că, pe lângă asta, mai aveau și alte deviații comportamentale? Poate că nici nu conta. Așa cum îi spusese mama ei pe când era doar o fetiță, căsătoria n-avea legătură cu basmul. Puteai să te consideri

fericită dacă idila dura mai mult decât luna de miere. După asta nu mai aveai nevoie decât de un prieten bun. Or, dacă soțul tău nu se dovedea a fi cineva cu care să-ți dorești să fii prietenă, atunci îți trebuia cineva de care să nu te împiedici când stă acasă și care să dea dovadă de discreție când joacă în deplasare.

Așadar, atunci când Charity se hotărâse să-și încerce norocul și să pună mâna pe un soț cât timp stătea la Little Elbow, nu fusese în căutare de inimioare și floricele. Dar un bărbat care-și petrecea întreaga seară programată pentru o cină romantică ascuns într-o cabină de WC ca să joace jocuri pe computer? Oare un iaht enorm merita să suporti așa ceva?

Charity se opri în dreptul stației de autobuz. Orarul anunța că nu circulau autobuze decât între 9.00 și 17.00. Încă o încercare de a ține masele departe de Little Elbow. Dacă nu-ți puteai permite să ajungi în oraș într-un 4 x 4, atunci localnicii nu doreau în nici un caz să te vadă pe-acolo după lăsarea întinericului.

Cum stătea în stația de autobuz întrebându-se dacă să meargă mai departe în pantofiorii ei Jimmy Choo sau să se așeze pe bancă și să aștepte să se lumineze de ziuă, Charity auzi zgomotul inconfundabil al Hummerului lui Penman. Farurile scaldau drumul în strălucirea lămpilor cu halogen. Charity se ascunse după tufișuri până ce mașina trecu.

Ce greșală făcuse. Își permisesese să creadă că individul ăla era demn de o întâlnire cu ea. Dacă n-ar fi fost putred de bogat, nu i-ar fi răspuns la primul e-mail, care fusese atât scurt, cât și agramat. Se părea că, într-un anume fel, faptul că acum eșuase într-o stație de autobuz ținea de karma.

Poate că Grace avea dreptate. Dacă se măritau pentru bani, aveau să se spetească pentru fiecare bănuț.

Charity își continuă drumul de-abia, de-abia. După un timp, își scoase pantofii. De un lucru, măcar, era sigură, că nu se găsea niciodată vreo urmă de rahat de câine pe marginea străzilor din Little Elbow. Mizeria lăsată de câini și murdăria făcută de oameni erau pedepsite mai rău decât un asasinat.

Pe când se gândea la asta, altă mașină luminează drumul din fața ei. Automobilul încetini. Charity întoarse capul să vadă mașina. Era un Mercedes mare, de culoarea șampaniei. Mașina Marcellei. Sau cel puțin o mașină ca a ei. Plină de speranță, Charity făcu semne, fluturându-și mâna. Mașina prinse viteză și trecu zburând pe lângă ea. Charity își spuse că nu putea să fi fost vecina ei. Dar când mașina o depăși, reuși să-i vadă plăcuța cu numărul: MHUNTER I.

Cotoroața. Charity știu precis că Marcella o văzuse. De ce nu oprise? Oare reușise să se facă atât de dezagreabilă în ochii vecinei de alături? Se gândi că probabil era ceva. Simon își vârâse coada. Probabil el îi spusese Marcellei că nu era bine să oprească pentru cineva ca ea. Cineva care nu făcea parte din acea pătură socială exclusivistă.

Îi venea să se așeze pe bordură și să plângă. Și chiar se așezase când își făcu apariția următorul vehicul.

Șoferul coborî geamul portierei.
— Urcă.

Charity ridică privirea, orbită. În ciuda voinței ei, chiar începuse să plângă. Nu recunoscuse mașina. Însă șoferul era Ryan.

— Sora ta a înnebunit, spuse el. Zice că ai sunat-o să-i spui că pleci de la restaurant acum vreo două ore. Ce-i cu tine de ai luat-o pe jos?

— Mi s-a părut că poate să fie o plimbare plăcută, spuse ea, urcându-se în camionetă.

— Ciudată oră ai ales pentru plimbare.

Charity se instalează în scaun. Îi era recunoscătoare surorii ei, dar în același timp se simțea jenată. Cu siguranță că Grace îi povestise lui Ryan că Charity fusese lăsată baltă de Penman, nu-i așa? Și totuși, el nu pomeni nimic. Poate că totuși nu-i povestise nimic.

Ryan opri mașina în fața Casei cu trandafiri.

— Mulțumesc că m-ai salvat, spuse Charity.

— Oricând cu plăcere, răspunse el. Cu toate că ai putea eventual să ne faci amândurora un serviciu dacă altă dată ți-ai alege cu mai multă grijă partenerii.

Grace îi spusese. Charity dădu din cap și o zbughi în casă.

Penman nu sună ca să afle ce se întâmplase cu ea, dar în dimineața următoare în inbox-ul lui Charity se găsea un e-mail în care se plângea că plecase fără să-și achite partea ei de consumație. În mod straniu, el mai propunea și un „meci retur”. Charity șterse mesajul și instalează un blocaj contra oricărui posibil e-mail de la el. Iată o experiență pe care nu dorea s-o mai repete vreodată. Cu sau fără iaht.

Două săptămâni mai târziu, Marcella continua să cotcodăcească în fața oricui avea chef s-o asculte despre întâlnirea dezastruoasă a lui Charity. Ba și în fața tuturor celor care n-aveau chef să asculte. Ca Simon.

— Fata asta n-are pic de gust, zicea Marcella. Ori asta, ori nu-i pasă dacă tipii cu care se întâlnește au învățat cum să se comporte în societate, atâta vreme cât sunt plini de bani.

Simon dădu din cap aprobator. Dar omise să-i amintească Marcellei că și ea fusese interesată la rândul ei de Penman. Aia era o poveste veche. În schimb, Marcella continuă să-și dea cu părerea despre slabul potențial al maniacilor computerului de a fi parteneri eligibili.

— Un tip ca Penman nu este decât un milionar accidental, spunea Marcella. Așa că nu are clasă. Oricine are bani știe că, de departe, cea mai importantă calitate e clasa.

Răsfoi repede *New York Times* până ajunse la pagina cu anunțuri.

— Oh, Doamne.

— Vreo veste rea? întrebă Simon, așteptându-se ca Marcella să fi zărit un nume cunoscut în rubrica de decese. Dar era chiar mai rău de atât.

Una dintre fostele colege de școală ale Marcellei tocmai se logodise cu un mare armator grec.

Să-i spui Marcellei că ar trebui să se bucure pentru prietena ei ar fi fost ca și cum i-ai fi spus că ar trebui să se bucure pentru fata care tocmai îi suflase de sub nas ultima pereche de pantofi Jimmy Choo. Nu era nicidecum încântată. Mai ales

pentru că vestea că aceeași fată pusese mâna pe un soț era totuna cu vestea că fata care înhățase sandalele cu barete pe care ți le doreai și tu nu se epilează niciodată pe picioarele albe ca spuma laptelui și garnisite cu unghii încarnate. Pur și simplu nu era corect. Marcella rămăsese acum una dintre singurele trei colege din clasa ei care încă nu se măritaseră. Era ca și cum n-ar fi fost invitată la o vânzare de mostre.

Singurul lucru care ar fi putut-o face fericită era puțină adorație. Așa că îl sună pe Choate. Iar Choate spuse că și-ar fi dorit să poată veni la ea în acea seară, dar din păcate avea deja ceva în program. Refuză să dea mai multe amănunte.

— Ce Doamne, iartă-mă, o fi având de făcut atât de important că nu poate să vină să mă vadă? cugetă Marcella cu glas tare.

Marcella descoperise că Choate și Grace Grosvenor ieșiseră împreună încă înainte ca ei să fi apucat măcar să comande gustările. În Little Elbow nu se întâmplau foarte multe lucruri care să-i scape Marcellei Hunter. Ochii și urechile ei erau pretutindeni. În acest caz, Stephanie Blank fusese cea care o sunase pe Marcella pentru a-i povesti că Choate fusese zărit la Harbor Club.

— Sunt sigură că te bucuri, spuse Stephanie, care suna din fața clubului de pe telefonul ei mobil. Vreau să zic, e un semn că Choate a reușit în sfârșit să te uite.

Marcella gemu în sinea ei. Însă îi răspunse:

— Ai dreptate. Ei bine, sper că are o seară minunată. E plăcut să știi că iese din nou în club.

— Ba chiar în stil mare, aș zice, continuă Stephanie. Nu mi-a venit să cred. Știi, nu cred să-l fi văzut *vreodată* pe Choate Fitzgerald arătând atât de fericit.

— Și este sigur cu Grace Grosvenor?

— A, da, sigur că da. Ea e cea mai frumoșică, nu?

— Da, scrâșni Marcella.

— Tunsă la fel ca tine, dar ceva mai blondă? Știi, prima dată, când am văzut-o din spate, chiar am crezut că ai putea fi tu, dar apoi m-am gândit, nu, asta nu-i Marcella. Marcella are părul un pic mai brun la rădăcină și are corpul un pic mai... mă rog, mai musculos.

Mai musculos! Marcella scotea flăcări. Stephanie voia să zică „gras”, în mod sigur.

— Poartă cea mai fantastică rochie cu puțință. Cred că va trebui să mă opresc la masa lor și s-o întreb de unde a luat-o. Cred că ar putea fi de la Zac Posen. Vrei s-o salut din partea ta?

— Nu prea cred, zise Marcella.

— Mă rog, de fapt nu se face. Având în vedere că tocmai tu ești fata care i-a frânt inima lui Choate... Deși nu mi se mai pare atât de doborât. Hei, ia te uită cum râde. Și vreau să zic, râde de-adevăratelea. Așa cum nu l-am mai văzut până acum. Trebuie să închid, spuse Stephanie. Îl văd pe geam pe tipul cu care am întâlnire. Pare să-i fie dor de mine. M-am gândit doar că vrei să știi că Choate își vede mai departe de viața lui.

— Mulțumesc, spuse Marcella. Jigodie, mormăi ea pe când închidea telefonul.

— La revedere, Marcella, mai răsună vocea lui Stephanie din receptor în răgazul nefericit dinainte să se întrerupă legătura.

— Futu-i!

Marcella se trânti pe șezlongul de lângă telefon. Fusese o greșală îngrozitoare să le invite pe surorile Grosvenor la cină. Pur și simplu o tâmpenie. Cel mai probabil, Choate nu și-ar fi făcut niciodată curaj să stea de vorbă cu fata aceea. Iar

acum, iată că își dăduseră întâlnire în oraș! Întâlnire romantică, pe bune.

Își aminti de prima ei întâlnire cu Choate. O invitasese să meargă cu el tot la Harbor Club. Doamne, ce plictiseală. Toată seara Choate arătase parcă era pe punctul de a fi răpus de o criză de diaree, cu fața schimonosită în chinurile agoniei, în timp ce Marcella încerca să întrețină o atmosferă lejeră, povestind despre recenta ei călătorie la Paris, unde se dusesse ca să vadă colecțiile de toamnă–iarnă – istorisiri care nu păruseră să-l intereseze deloc pe Choate.

Întâlnirea fusese un dezastru, dar atunci când Choate o sunase ca să-i spună că dorea să repete experiența, Marcella acceptase. Oricine merita o a doua șansă. Și întrucât cel mai recent fost al ei nu avea de gând să-i dea o a doua șansă, Marcella se hotărâse să-i acorde ea una în schimb lui Choate. Și chiar o a treia și a patra.

Nu era nici o îndoială că Marcella începuse să se vadă cu Choate în încercarea de a-l face gelos pe predecesorul lui imediat, dar, privind înapoi, era sigură că ajunsese să fie mai mult decât atât.

Marcella încercase din răspuțuri să facă lucrurile să meargă, își spuse ea acum. La urma urmei, întâlnirea lor ar fi trebuit să creeze cuplul perfect. Ar fi fost cu siguranță o pereche care să ajungă pe coperta revistei *Forbes*. Fuziunea a două imperii din industria cherestelei: Hunter & Fitzgerald Lumber. Împreună ar fi putut cuceri lumea.

Dar nu fusese să fie. Oare fusese vina Marcellei că obosise să facă ea singură toată conversația, așa încât capul i se întorsese de la sine atunci când apăruse cineva mai interesant?

Știa acum că făcuse o greșală, se dojeni ea singură. Of, dacă ar fi dat dovadă de mai multă maturitate. Sau dacă Choate n-ar fi fost așa de plicticos. Dacă ar fi dansat cu ea așa cum dansase cu Grace la petrecerea ei. Dacă ar fi râs cu ea. Dacă ar fi știut că avea să se dovedească fermecător la nici șase luni după ce ea îi dăduse papucii, n-ar fi renunțat niciodată la el.

Dintr-odată, Marcella uită complet în ce hal o zgâria râsul lui Choate. Nu mai putea vedea decât că pierduse o ocazie de a-și găsi iubirea adevărată.

Cântecul acela despre paradis răsună deodată din aparatul de radio al Anjelicăi. Anjelica trebuia neapărat să asculte radioul în timp ce călca rufele Marcellei.

— Pentru numele lui Dumnezeu, închide-l odată! țipă Marcella, pe când Joni Mitchell dădea glas exact sentimentelor Marcellei. Mă apucă durerea de cap.

— Cum a fost?

Charity nu se culcase. O așteptase pe sora ei să se întoarcă de la prima întâlnire cu Choate.

— A fost destul de greu, recunosc Grace. A avut tot timpul pe față expresia aia ciudată. De parcă ar fi încercat să nu râgâie.

Lui Choate îi trebuise într-adevăr ceva timp până să ajungă să-i ceară lui Grace o întâlnire. Deși avusese o mulțime de ocazii. Charity avea impresia că se tot pomeneau cu el în prag dintr-un motiv inventat sau altul, începând din ziua în care trecuse să le aducă pliantul despre fluierari și interdicția privind focurile de artificii. Îi fusese perfect

limpede că i se aprinseseră călcâile după Grace. De fapt, avusese impresia că Grace era puțin cam nemiloasă prin refuzul ei de a conștientiza acest sentiment.

Choate reușise în cele din urmă să facă pasul. La Casa cu trandafiri sosise un buchet de flori cu un bilețel prin care o ruga pe Grace să iasă cu el la cină.

— În sfârșit, comentase Charity. Și, unde mergeți?

— Nu știu. Dar vine să mă ia la șapte.

Choate sosise la șapte fix.

— Puteam să jur c-o să fie punctual, zise Charity.

După cum jurase și că avea să vină îmbrăcat ca un bărbat cu douăzeci de ani mai bătrân. Îi zâmbise compătimitoare lui Grace, în timp ce se uitau împreună la Choate cum coboară din mașină și remarcară atunci puloverul *col-roulé* pe care el îl purta pe sub sacoul cât se poate de convențional.

— Poate că vine direct de la muncă, spusese Charity cu îngăduință. Sau de la golf.

— Crezi că ar trebui să mă schimb? întrebase Grace.

Își pusese o pereche de jeanși. În timp ce Grace se schimba într-o ținută ceva mai puțin comodă, Choate și Charity luară loc împreună în salon.

— Așadar, sunteți din Londra, zisese Choate.

— Așa este. Din Kensington.

— Am fost odată la Londra, spusese Choate. Am prieteni în Kensington. Poate îi cunoști...

— Nu ne prea cunoaștem vecinii, îl întrerupsese Charity. Așa este la Londra. Oamenii sunt foarte puțin prietenoși.

Între ei se lăsase tăcerea. Își zâmbeau amabil. Mai curând ca doi pacienți în sala de așteptare a unui doctor decât niște posibili amici.

Din fericire, lui Grace schimbatul nu-i luase prea mult timp.

Grace Grosvenor nu trebuise niciodată să-și dea prea multă osteneală ca să arate bine. Numele de botez îi fusese dat după Prințesa de Monaco. Mama celor două surori era însărcinată în opt luni la moartea prințesei și își petrecuse ultima perioadă a sarcinii urmărind filme vechi cu Grace Kelly, transmise în semn de omagiu.

Grace crescuse ajungând să aibă frumusețea, eleganța și stilul celei de la care luase numele. Pe stradă era mereu acostată de vânzători de manechine și de fotografi. Un prinț arab o oprise odată la Marks and Spencer în Marble Arch și o rugase să-l lase să-i plătească el cumpărăturile. Nu cunoscuse nici un bărbat care să nu se îndrăgostească de chipul ei dulce și de purtările ei blânde.

Uitându-se la fața lui Choate, strălucind ca aceea a unui copil dinaintea pomului de Crăciun, atunci când Grace intră în cameră într-o rochie de un galben solar, Charity ar fi pus pariu că nici Choate Fitzgerald n-avea să fie primul bărbat care să reziste farmecelor surorii ei mai mici.

— Am să am grijă să ajungă cu bine acasă, spuse el.

Charity era convinsă că se va ține de cuvânt.

În zilele care trecuseră de când Marcella aflate că Choate se vedea cu Grace Grosvenor, Simon McDonnough își luă în serios rolul de oaspete permanent al casei și încercă să o consoleze. Deși nu era foarte sigur de ce anume avea ea nevoie de consolare. Îi veni în minte expresia „căpoasă ca un catâr“ atunci când ea începu să vorbească despre sentimentele „adevărate“ pe care pretindea că le nutrise pentru Choate în tot acel timp în care îi spunea lui Simon că își dorea ca Choate să uite în sfârșit de ea și să plictisească de moarte pe altcineva.

— Stephanie spunea că Choate se uită la Grace ca la o zeiță. Pe mine, Choate nu m-a privit niciodată așa.

— Vorbești prostii. Tot timpul te-a privit așa, îi aminti Simon. Numai că ție îți venea să urli. Ți-ai duci aminte? Spuneai că e *privirea de iad*.

— Ei, ziceam și eu așa. E clar că nu aveam încredere în mine și nu mă simțeam în largul meu să fiu centrul devoțiunii cuiva.

Simon dădu din cap.

— Dar acum sunt pregătită pentru acest fel de iubire. Știu că așa este. Mi-a trebuit ceva timp ca

să-mi dau seama, dar acum am înțeles și... Oh, e ca un făcut, să apară cineva ca ea tocmai acum, când am reușit în sfârșit să înțeleg ce vreau. El n-a ieșit cu nimeni de când l-am părăsit eu. Deloc. Cu nimeni.

— Ba, de fapt a fost la câteva întâlniri cu fata aia, Rabin.

— Sarah Rabin? Aia cu maxilarele alea?

— Chiar ea.

— Au ieșit împreună? Când?

— La sfârșitul verii trecute.

— Nu pot să cred! Nu mi-a spus nimic. Am mai și invitat-o la petrecerea mea! Și a venit. Ce jigodie cu două fețe!

— Practic, spuse Simon, ea n-a greșit cu nimic. Choate era singur. Tu l-ai părăsit. Ea nu te-a călcat pe cap.

— Oricum, e scârbos. Puțin i-a păsat cum mă simt eu!

— Poate și-a imaginat că n-ai nici o treabă, din moment ce tu i-ai dat papucii, asta după ce i-ai spus că o vizită la stomatolog e mai puțin dureroasă și plicticoasă decât o conversație cu el.

— Toți spunem lucruri de-astea la nervi, se apără Marcella.

— Dar, trebuie să recunoști că a fost destul de spectaculos ce-ai spus.

— Voiam să-l fac să priceapă o dată pentru totdeauna că totul se terminase. Am crezut că ar fi fost mult mai crud din partea mea să-i dau speranțe.

Simon își dădu ochii peste cap.

Marcella termină cu justificările și își luă din nou privirea aia de oțel. Aceași pe care o avusese

și atunci când comparase compania lui Choate cu o extracție a măselei de minte.

— Simon, al cui prieten ești tu de fapt? În casa cui ai de gând să-ți petreci toată vara?

Imediat, Simon se arătă jenat.

— Nu înțeleg, continuă Marcella. Am crezut că între mine și Choate este ceva adevărat. Cum de-a putut el uita asta, cum de și-a mutat afecțiunea asupra ei?

— Ce pot să-ți zic, eu, unul, nu le dau mari șanse, spuse Simon.

Însă două săptămâni mai târziu noua idilă continua vijelios. Choate și Grace Grosvenor fuseseră zăriți cam peste tot prin Little Elbow. Prietenii Marcellei erau mai mult decât încântați s-o anunțe că Choate fusese văzut cumpărând două bilete pentru cutare sau cutare spectacol sau meci, sau că îl văzuseră ieșind din florărie cu mai mulți tandafiri decât putea să ducă.

Între timp, Marcella îl suna pe Choate în fiecare zi, dar el nu se mai grăbea să-i răspundă sau să o sune în prima clipă în care avea posibilitatea. O dată s-a întâmplat chiar o grozăvie: n-a sunat-o înapoi timp de douăzeci și patru de ore!

Marcella execută un mic ritual în dormitorul ei, folosind o lumânare de voodoo pe care o cumpărase ca să-și decoreze casa de Halloween în anul precedent. Scrise numele lui Choate alături de al ei pe o bucată de pergament pe care îl arse la flacăra lumânării, mormăind ceva gen „să rămână legați aceștia doi pe vecie“. Choate o sună la jumătate de oră după aceea.

— Mi-am făcut griji pentru tine, îl linguși Marcella.

— O, îmi merge foarte bine, spuse Choate. De fapt, niciodată nu mi-a mers mai bine.

Cuvintele se înfingeau ca niște cuțitașe în inima Marcellei.

— Deci, tot te mai vezi cu Grace Grosvenor?

— Da. E o fată minunată.

— Cică e o fată minunată! O s-o pățească, bombăni Marcella pe un ton sumbru atunci când îi relatează lui Simon conversația telefonică avută cu Choate.

— Nu ți se pare că te încăpățânezi ca un catâr? o întrebă Simon la sfârșit.

— Mă faci pe mine catâr?

— Este doar o expresie. Înseamnă...

— Știu ce înseamnă, îl întrerupse Marcella. Și orice ar însemna, nu e vorba de mine. Eu țin la el, atâta tot. Nu vreau să sufere. Nu știm cine sunt de fapt fetele astea!

— N-o lua de la capăt! Sunt sigur că Choate a apucat deja să-și facă o idee până acum. A fost pe la ele cam în fiecare zi de-atunci, de după petrecerea ta.

— Trebuie să aflu mai multe despre ele.

— Dacă ai ști mai multe, cu ce l-ar împiedica asta pe Choate s-o placă? întrebă Simon.

Poate că nu-l va împiedica s-o placă, dar îl va opri cu siguranță să se însoare cu ea dacă află că nu-i de nasul lui. Choate Fitzgerald este dintr-o familie foarte bună. N-o să vrea să arunce cât colo atâția ani de creștere atentă pentru o fetișcană oarecare pe care o singură generație o desparte de

clasa muncitoare. Vreau să zic, fata ar putea avea chiar sânge de criminal, iar el să n-aibă habar. Ce bărbat în toate mințile și-ar dori să aibă copii cu o femeie cu un trecut pătat? Ce s-ar întâmpla dacă această tendință a sărit peste o generație?

— Ce-ar fi dacă personalitatea lui Choate nu sare peste o generație? cugetă Simon. Amestecând genele lui cu potențialul ei criminal, ar putea da naștere unui psihopat plicticos. Un tip care își leagă victimele și le vorbește despre situații contabile și bilanțuri până le omoară de plictiseală.

— Simon, vorbesc serios.

Simon dădu din cap.

— Sigur că vorbești serios. Și ai dreptate. Ar fi îngrozitor să se șteargă cu buretele anii de selecție atentă a rasei care a dus la apariția prognatismului lui Choate Fitzgerald. Dar chiar crezi că Choate e în pericol să se însoare cu Grace Grosvenor? Cred că nici nu i-a trecut prin cap. Nu se văd decât de două săptămâni.

— Simon, spuse Marcella, Choate e în pericol să se însoare cu prima fată care o să-i zâmbească. Sunt sigură. E copt.

— Copt?

— Este singurul mod în care ajung să se însoare majoritatea bărbaților. Se poate întâmpla să-și întâlnească femeia visurilor în clipa în care au ieșit din pantalonașii scurți, dar pur și simplu nu merge. Pentru că la bărbați totul este chestie de sincronizare. Să pui mâna pe un bărbat este ca jocul cu scaunele. La vremea potrivită, se însoară cu femeia care se nimerește să li se așeze pe genunchi. Nu contează că e bună sau rea, frumoasă ca o cadă sau urâtă ca dosul unui autobuz preorășenesc. Faptul

că-i sub nasul lui și disponibilitatea sunt singurele chestii care contează când e vorba de însurătoare. Iar Choate e copt. Mi-am dat seama după cum m-a strâns de mână atunci când mirii și-au rostit jurământul, vara trecută la cununia lui văru-său. Omul a pornit la vânatoare de nevastă.

Simon părea îngrozit.

— Prin urmare, dacă pot să descopăr adevărul despre surorile Grosvenor, atunci îl pot salva pe Choate de o grămadă de suferință. Și Dumnezeu știe că băiatul ăsta trebuie să fie scutit de niște suferințe în plus. Știi, Simon, habar n-aveam cât de mult înseamnă pentru el înainte să ne despărțim. Probabil că este încă în faza de negare. Vreau să zic, dacă stai să te gândești, Grace Grosvenor asta ar putea fi privită ca o înlocuitoare imediată a mea. Suntem cam de aceeași înălțime. Avem aceeași măsură la haine. Amândouă suntem blonde.

— Ea e blondă naturală, făcu Simon un comentariu riscant.

— Sau are o coafeză bună, replică Marcella. Oricum ar fi, Choate probabil că merge pe trotuar cu câțiva pași în urma ei, ca să-i vadă părul, nu fața, și să-și imagineze că este în continuare tot cu mine. E genul lui, adăugă ea.

— Bine, și ce ai de gând să faci tu acum? întrebă Simon.

— Să facem noi... îl corectă Marcella. Tu ești de partea mea, nu-i așa, Simon? Atâta timp cât trăiești sub acoperișul meu?

Simon nu putu decât să dea din cap.

— Vom face niște investigații ca lumea. Dacă surorile astea Grosvenor au vreun secret, am să-l scot eu la iveală și am să fac paradă cu el.

De cealaltă parte a gardului despărțitor, Grace și Charity nici nu bănuiau cât de mult o enervaseră pe Marcella Hunter. Se mulțumeau să se bucure de vacanța în Little Elbow.

Mai ales Charity care se bucura de grădină.

Stinghereala resimțită la prima ei întâlnire cu Ryan, ca și întâlnirile catastrofale de după aceea erau deja uitate. Acum abia aștepta să-l vadă în fiecare dimineață ieșind din casa de oaspeți. Îi plăcea să-l privească pe când se învârtea prin grădină, inspectând și îmbunătățindu-și rezultatele muncii. Începuse să facă în fiecare zi câte o ceașcă de cafea în plus, pe care i-o ducea acolo, afară, ca pretext pentru conversație.

— Știi, spuse el într-o zi, să nu ai senzația că ți-ar fi interzis să ai intervenții personale în grădină. Ești bine-venită ori de câte ori ai chef să mă ajuți să tund gazonul sau să sap câteva straturi cu flori.

— Sunt în vacanță, râse Charity.

Dar se oferi totuși să-l ajute la curățatul uscăturilor din grădina cu flori pentru tăiat.

— Aici ai copilărit? îl întreabă ea pe Ryan, pe când stăteau umăr la umăr, alegând și tăind bobocii care n-aveau să înflorească.

— În Little Elbow ? Nu. Ți se pare c-aș fi de-aici ?

— Din felul în care o spui mi se pare că nu te dai în vânt după cei de-aici.

Ryan se mulțumi să zâmbască.

— Așadar, unde ai crescut ? Și cum de-ai ajuns aici ?

— Am crescut în Florida, explică el. Și m-am mutat aici pentru că aveam niște legături de rudenie. Stră-mătușa mea a locuit în acest oraș în tinerețe. Oricum, era altfel pe atunci. Era doar un orașel pe malul oceanului. Nu Manhattan la malul mării, așa cum este acum.

— Și cum ți-ai găsit slujba asta ?

— Îl cunosc pe proprietar, zise Ryan. Știu exact cum vrea el să arate grădina asta și sunt singura persoană în care poate avea încredere să-i transpună viziunea în realitate.

— *Viziunea*, îl îngână Charity ca un ecou.

— Cam pompos, nu ? zâmbi Ryan.

— Te cred, spuse Charity.

Ryan făcu un pas înapoi de lângă planta de care tocmai se ocupa.

— Dar, pe voi, fetelor, ce v-a adus aici ? întrebă el.

— Oh, pur și simplu am avut chef de o schimbare. Londra poate să fie extrem de plictisitoare. M-am gândit că ar fi o idee bună să mergem într-un loc total diferit. Să ne facem prieteni noi.

— Și v-ați făcut ceva prieteni noi ?

— Am fost invitate la câteva petreceri, la cină.

— Și să dați o mână de ajutor la tuns gazonul ...

— Știi, este cea mai agreabilă invitație pe care am primit-o pe săptămâna asta. Dar mai am treabă. Am de trimis niște e-mailuri.

Terminară de tăiat vârfurile uscate. Ryan își băuse cafeaua. Charity îi luă ceașca și intră în casă.

Când se uită din nou pe geamul de la bucătărie, Ryan își scosese cămașa și se apucase de tuns iarba. Nu se putu abține să nu-l urmărească o vreme.

Charity fu întreruptă din reverie de soneria de la intrare.

— Bună dimineța, Charity, ciripi vizitatoarea. Era Marcella Hunter.

— Sper că nu te superi că am picat așa. Tocmai am terminat de copt ceva, spuse ea. Ridică de jos coșul enorm și i-l întinse peste prag. Am făcut și câteva în plus pentru tine.

— Mulțumesc, zise Charity.

— Oh, n-a fost mare lucru, spuse Marcella. N-a fost nici o osteneală pentru mine.

Ceea ce era în parte adevărat. Atunci când Marcella spusese „am copt“, voise să spună de fapt că îl „sunase pe brutar“. O trimisese pe Anjelica să ridice comanda, să scoată din ambalajul lor individual cele douăzeci și cinci de prăjiturile și să le aranjeze pe un șervet de bucătărie cadrilat.

— Oh, excelent! Grace auzise soneria și venise să vadă ce-i. Tocmai mă gândeam că aș avea nevoie de ceva de mâncare.

— Haide, lasă, arăți de parcă nu te-ai gândi niciodată la mâncare, spuse Marcella. Cum de reușești să-ți păstrezi silueta asta?

Grace se apucase deja să ronțăie o prăjitură.

— Am să fac un ceai să mergă la ele, zise ea.

Charity se simți puțin iritată. Acum chiar că nu mai avea de ales și trebuia s-o invite pe Marcella înăuntru.

— Am auzit că ai început să ieși cu Choate Fitzgerald, spuse Marcella pe un ton confidențial. Grace dădu să deschidă gura.

— Ei, nu poți să păstrezi nici un secret în orașul ăsta. E destul să strănuți o dată ca să vină cineva să-ți aducă puțină supă de pui. Știi, sunt atât de mulțumită că în sfârșit Choate iese iar în lume. În ultima vreme am fost cu toții foarte îngrijorați din cauza lui.

Charity ridică o sprânceană.

— Mă rog, poate că n-ar trebui să-ți spun așa ceva, dar n-am fost complet sinceră cu tine în privința relației mele cu dragul de Choate. Vezi tu, Choate și cu mine am fost împreună. Ah, da, un timp a fost ceva serios. Dar apoi am început să evoluăm în direcții diferite. Sau, mai bine zis, eu am început să evoluez, dar Choate a rămas exact la fel. El e mai de modă veche.

Grace zâmbi forțat.

— Însă este de modă veche în sensul cel mai bun cu putință, se grăbi să adauge Marcella.

— Cred că da, zise Grace.

— Un lucru e sigur. Este consecvent. Să n-ai nici o grijă, n-ai să te pomenești că-ți face vreo surpriză ciudată. Cum ar fi un weekend la Saint Tropez. Sau un buchet de flori.

— De fapt mi-a trimis flori. O mulțime de flori.

Pe fața Marcellei trecu o undă de ciudă. Dar doar pentru o clipă. Ceea ce îi scăpă lui Grace.

— Ei bine, poate că s-a schimbat, mârâi ea printre dinți.

— Nu vrei să iei loc? întrebă Charity.

Marcella își bău ceaiul și continuă să vorbească despre oameni de care cele două surori nu auziseră

în viața lor. Vreo două personaje își făcuseră operații la sâni la medicul care părea chitit să le facă pe toate femeile din America de Nord să ajungă la măsura 34D. Chelsy Cialdini se mutase în Manhattan. Probleme la instalația de scurgere.

— Și atunci s-a mutat din casa de vacanță până se termină cu reparațiile? întrebă Grace.

— Nu de instalația aia e vorba, zise Marcella.

În timp ce turuia, Marcella nu înceta să investigheze ce era în jurul ei. Căuta să descopere mai multe indicii despre trecutul surorilor Grosvenor. Fotografii personale. Felicitări. Orice.

Până la urmă, Charity se hotărî că venise momentul să-i scurteze chinul. Avea să o însoțească pe Marcella într-un tur al casei, pentru care și venise de fapt, și să încheie rondul numai bine, în dreptul ușii de la intrare.

— E o casă nemaipomenită pentru petreceri, zise Marcella pe când se îndreptau spre holul de intrare. Nu crezi că-i de-a dreptul criminal când te gândești la câte serate ar fi putut vedea casa asta în toții anii în care a stat goală?

— Mare păcat, zău, spuse Charity. Mă întreb de multe ori ce i-a făcut pe proprietari s-o abandoneze.

— Evaziune fiscală, așa am auzit, spuse Marcella. Dumnezeu, da' știu că nu s-au zgârcit când au redecorat-o. Cred că asta este de la Osborne and Little, adăugă ea, jucându-se cu marginea unei draperii.

Charity o conduse mai departe spre sufragerie.

— Vai, ce frumos, bătu Marcella din palme. Masa asta este superbă. Își plimbă degetele peste mahonul lustruit. Ce spațiu fantastic! Dacă aș avea o sufragerie ca asta, aș avea tot timpul musafiri!

— Sufrageria ta e mai mare, îi atrase atenția Charity.

— Da, să zicem. Dar încăperea asta. Lumina. Fereastră cu vedere spre ocean. Îți imaginezi? Ai putea servi cocktailuri în camera cu uși franțuzești, după care să-i conduci pe musafiri aici. N-aș lumina-o decât cu lumânări. Oricine arată mai bine la lumina lumânărilor. Așa te poți îndrăgosti de oricine. Câți oameni crezi că ar putea să încapă aici? Sunt opt scaune, dar îmi închipui că masa se întinde ca să poată sta șaisprezece oaspeți. Totuși, șaisprezece oameni sunt cam mulți pentru o cină. Ai putea să te mulțumești doar cu opt pentru început.

Charity pricepu aluzia.

— Uite, de ce nu vii joi la cină? întrebă ea. Și vino cu un prieten.

— Va fi și Choate aici?

— Dacă este și Grace.

— Atunci îmi face mare plăcere. Ar fi minunat să mai aflu noutăți de la dragul de Choate. Nu l-am mai văzut de o veșnicie. Ceea ce mi se pare foarte straniu, știi. Pentru că la un moment dat pur și simplu nu mai puteam scăpa de omul ăsta. Tot timpul îmi bântuia prin bucătărie. Cred că a însemnat mult mai mult pentru el decât am crezut.

— Hmmm, zise Charity, gânditoare.

— Bine. Fie. M-aș bucura să-l revăd. Se pare că voi două îl faceți foarte fericit.

— Cred că mai degrabă ea.

În sfârșit, Charity reuși s-o aducă pe Marcella înapoi în pragul ușii de la intrare.

— Sper să-ți placă prăjiturilele mele! strigă ea în drum spre poartă.

— Sunt foarte bune prăjiturile astea, spuse Grace. Crezi că le-a făcut chiar ea ?

— Nu, zise Charity, scoțând o prăjitură cu umplutură de ciocolată de la fundul teancului. Mai era încă învelită în celofan. Dacă vrei să prostești lumea, n-ar trebui să te bazezi pe personal prost plătit.

— Ce nasol, zise Charity. Acum suntem obligate să organizăm o cină festivă pentru Marcella Hunter.

— Și ea a dat o petrecere pentru noi. Așa e frumos, să facem și noi la fel pentru prietenii noștri, spuse Grace.

— Marcella nu vrea să fie prietenă cu noi.

— A mers ? întrebă Simon.

— Ca uns, spuse Marcella. Unii oameni au nevoie de un mic imbold ca să-și amintească ce îndatoriri sociale au. Însă, da, am primit o invitație la cină la Grace și Charity. Choate va fi și el acolo. Și va fi pentru prima dată când va avea ocazia să vadă cam cum se prezintă Grace ca posibilă viitoare soție. Hai să vedem cum se descurcă fata când este supusă la un pic de presiune, ce zici ?

Oricât de multe griji și-ar fi făcut Marcella că Choate și Grace erau pe punctul de a se logodi, în realitate între ei nu se manifesta cine știe ce pasiune. Practic, la trei săptămâni după prima lor întâlnire adevărată, Choate nici nu încercase încă mai mult decât un sărut pe obraz atunci când o conducea pe Grace acasă după o seară în oraș.

Pe Grace n-o deranja. De fapt, era recunoscătoare că Choate nu era mai îndrăzneț. Nu-i spuse nimic lui Charity, știind că i s-ar fi părut cu siguranță ciudat, dar Grace avea nevoie de timp și spațiu. Nu se așteptase să-și petreacă vara în Hamptons. Și în nici un caz nu se așteptase să se pomenească implicată într-o adevărată idilă la doar câteva săptămâni după sosirea aici.

Choate părea să creadă că sunt deja un cuplu. Nu trecea o singură zi fără ca la ele în prag să nu aterizeze vreun simbol al prețuirii lui. Flori. Cutii cu bomboane de ciocolată. Cărți despre modul în care poți să recunoști un fluierar... Era limpede că se topise de încântare atunci când Grace îl invitase la prima lor recepție din acea vară de la Casa cu trandafiri.

Charity își dădea seama foarte bine că nu avea să fie la fel de ușor să-i mulțumească și pe ceilalți invitați. Sperase că sugestia ei ca Marcella să vină împreună cu cineva avea să ducă la apariția cuiva necunoscut, dar Marcella preferase să-l aducă pe broscoiul ăla de Simon McDonnough. În afară de Simon și Marcella, lista de oaspeți o includea doar pe Stephanie Blank. Charity nu era absolut convinsă că o plăcea pe Stephanie mai mult decât pe Marcella, dar spera că asta i-ar putea distra atenția de la monotonia preparatelor firmei de catering pentru că trebuiau să se pună în umbră una pe alta pentru a se anula reciproc.

Surorile Grosvenor aflaseră repede că Little Elbow era genul de oraș în care oamenii luau distracțiile foarte în serios. Nu-ți puteai permite să-ți târâi pur și simplu musafirii direct la masă de îndată ce soseau, nici ca, în timp ce așteptau să termine pregătirea felurilor de mâncare la bucătărie, să le oferi un pahar cu ce-o fi. Se pregăteau cocktailuri. Și *canape-uri*.

Chiar și masa trebuia să fie pusă ca la carte. Nu numai cu lumânări și aranjamente florale. Nu puteai să-ți conduci oaspeții la locurile lor doar cu explicații verbale. Repartizarea locurilor la masă e o adevărată artă.

Charity căută informații despre toată povestea asta pe Internet. Se duse direct la marele guru: Martha Stewart. Martha avea o părere bătută-n cuie despre fiecare lucru, de la culoarea feței de masă până la dimensiunea lumânărilor. Lui Charity nu-i trebui prea mult timp să descopere că îi înțelege pe oamenii care o băgaseră pe Martha Stewart la închisoare.

— Eticheta pentru o *soirée* este ca un câmp minat, conchise Charity. Cred că va trebui să ne resemnăm să facem lucrurile în stil englezesc.

Grace fu mai mult decât mulțumită.

Dar asta nu însemna că Charity nu era hotărâtă ca masa să arate spectaculos. Și în ziua petrecerii, Ryan îi făcu un serviciu apărând în ușa bucătăriei cu brațele încărcate de trandafiri.

— Dumnezeuule, spuse Charity. Sora mea primește mai multe flori decât Elton John.

— Nu sunt pentru ea, zise Ryan. Mă rog, sunt pentru voi amândouă. Pentru cina voastră festivă de astăzi. Din grădină.

După care își duse degetele la cozorocul șepcii de baseball în semn de salut, se scuză și plecă.

Nu era nimic, desigur. Probabil că plivise puțin prin grădină și tăiasse trandafirii pentru că știa că într-o zi sau două aveau să se ofilească și că oricum va trebui să îi reteze. În orice caz, erau la fel de frumoși ca oricare dintre florile de seră. Și răspândeau un parfum mult mai îmbietor.

— Cred că te place, îi zise Grace.

— Ce altceva ar fi putut face cu florile astea? veni replica lui Charity. Oricum, nu pentru el am venit, ai uitat? Aranjă trandafirii la întâmplare într-una dintre vasele care nu era plină de semnele de apreciere de la Choate.

Choate fu primul sosit, bineînțeles. Urmat de Stephanie Blank. Marcella și Simon întârziară o jumătate de oră.

Marcella observă imediat florile.

— Ce de trandafiri! Cât sunt de frumoși!

— Din grădină, îi spuse Charity.

— Îhî, zise Marcella. Ce-i asta, un păduche de plante ?

Charity se uită la frunze.

— Nu cred.

— Știi, continuă Marcella, nu vreau s-o fac pe mofturoasa, dar mă întreb dacă n-ai putea muta trandafirii de pe masa la care vom mânca. Mă deranjează tare mult gândacii.

— Dar nu sunt nici un fel de gândaci, spuse Charity.

— Dar acum că știu că trandafirii ăștia provin direct din grădină, zise Marcella, am să mă gândesc la asta tot timpul.

Charity se conformă și mută trandafirii pe bufet. La fel ca la Royal Park Hotel, și la Casa cu trandafiri oaspeții aveau întotdeauna dreptate.

Spre deosebire de Marcella, pentru seara aceea Charity și Grace nu apelaseră la un maestru bucătar de nu știu câte stele din ghidul Michelin. Pregătiseră singure mâncarea. Judecând după standardele de la Londra, reușiseră să înjghebeze un ospăț demn de casa regală. Mă rog, poate pentru o regină de carnaval. Era un meniu care putea trece de examenul majorității oamenilor de acasă, din Anglia, dar avea oare să corespundă standardelor din Little Elbow ?

Stephanie inspecta deja argintăria. Ridică un platou pentru a citi marca de pe fundul acestuia.

— Arte Italica, notă ea cu un mormăit de apreciere.

— Fac parte din dotarea casei, îi spuse Marcella. Nu, Charity ? Casa era complet mobilată, nu ?

Ca nu cumva surorile Grosvenor să-și aroge vreun merit pentru orice lucru care ar fi fost pe gustul lui Stephanie.

— Vai, ce neobișnuit, zise Marcella atunci când Grace aduse primul fel. Somon preparat ca pe vremuri.

Charity și Grace petrecuseră un timp care li se păruse o viață ca să pregătească somonul pe pâine neagră.

— Care este rețeta actuală, Marcella? întrebă Stephanie Blank.

— Păi, având în vedere că făina de grâu este strict interzisă în dieta majorității oamenilor în zilele noastre, nici nu mai vezi somon pe pâine.

Stephanie se declară de acord.

— Pâinea este absolut tabu pentru toți cei care țin la sănătatea lor.

Marcella ridică somonul de pe felia de pâine și îl îndoii ca și cum ar fi fost gata să-l bage în gură.

— Oh, stai așa! Fetelor, chiar v-ați ținut de răutăți?

Grace și Charity se priviră complet nedumerite. Răutăți?

— Ați uns pâinea cu unt, nu-i așa? Lactate și făină de grâu! Cele mai grave două păcate de moarte. Nu pot să mănânc așa ceva. Așeză somonul la loc pe farfurie și îl împinse deoparte, ascunzându-și cu greu expresia de dezgust. Practic, n-o mascase deloc.

Stephanie îi urmă exemplul. Grace tocmai voia să le întrebe pe Marcella și pe Stephanie dacă n-ar fi dorit o felie de somon proaspăt din frigider – neîntinat de unt sau firimituri de pâine –, când Marcella se răsti la Choate:

— Lasă-l jos, Choate. Imediat!

Choate tresări brusc și scăpă îmbucătura din gură de parcă tocmai ar fi dat de-un vierme.

— Știi cât de rău îți fac lactatele.

— Cum îi fac rău ? se adresă Simon din partea cealaltă a mesei către proprietăreasa lui.

— Gaze, răspunse Marcella răspicat. Teatral. Gaze, gaze groaznice.

— Doamne, Dumnezeu, spuse Simon.

Întreaga asistență era captivată. Roșind ca racul, Choate își împinse farfuria într-o parte și îi adresă lui Grace un zâmbet plin de scuze.

— Are dreptate, îi zise Choate lui Grace. Ar fi trebuit să-ți spun. A fost egoist din partea mea că n-am făcut-o.

— Dar am făcut spaghetti carbonara pentru felul unu, zise Grace disperată. Asta înseamnă făină de grâu și lactate.

— Și carne de porc, spuse Stephanie Blank. Rețeta de Carbonara are și șuncă, nu ? Fără porc pentru mine, îmi pare rău. Sunt în curs de a mă converti la iudaism.

— Chiar așa ? Marcella era uluită.

— Gideon nu se va căsători decât cu o evreică.

— Te măriți cu Gideon ? N-ați ieșit decât de trei ori.

— El încă nu știe.

— Dar ce va spune tatăl tău ? întrebă Marcella.

— Ah, nu cred că o să-i pese. N-am să renunț practic nici la religia catolică. Doar am să învăț cânteculele evreiești. Iar șunca nici nu mi-a plăcut de fapt niciodată. Nici fructele de mare...

Charity își ridică ochii spre cer. Pregătise *linguine alle vongole* pentru toți cei care n-ar fi vrut să mănânce carne. Scoici.

— Probabil că ar fi mai bine să comandăm mâncare chinezească, spuse Charity râzând.

— Vai, ce nostimă ești! Dar în zilele noastre este atât de greu să organizezi o cină, se declară Marcella de acord cu ea. Pare mai curând un test decât o plăcere. Dacă eu nu știu! Mai ales atunci când nu gătești doar pentru prietenii.

Marcella îi zâmbi lui Grace cu căldură atunci când pronunță cuvântul cu „p“

— Poți să-ți imaginezi cum e atunci când dai o masă de *afaceri*? Un adevărat coșmar. Choate are câțiva colegi extrem de dificili. Choate, după cum știi, n-ar trebui să se atingă de lactate, spre binele tuturor celor prezenți.

Toată lumea râse. În afară de Choate, de Grace și Charity.

— Dar nimic nu se compară cu unul dintre asociații lui, care nu numai că nu se putea atinge de lactate, dar nu putea mânca nici făinoase, carne, pește sau roșii. Roșiile îi provocau o constricție a gâtului. A trebuit să devin peste noapte expertă în bucătăria vegetariană fără roșii. Și, dă-mi voie să-ți spun, nu prea există nici o rețetă vegetariană pe lumea asta care să nu aibă nevoie de roșii. Înainte ca omul acela să vină la masă îmi spărgeam capul zile în șir, întrebându-mă ce aveam să gătesc. Dar asta înseamnă să ai o relație, nu-i așa? Trebuie să-ți faci timp să afli mai multe despre celălalt și despre oamenii importanți pentru el și cariera lui și să-ți adaptezi meniul în mod corespunzător.

Se uită drept la Grace. Grace privea la fața de masă.

— Îți-am făcut viața mai ușoară, nu-i așa, Choate? Marcella mai răsuci cuțitul o dată. Faptul că știam

cum să am grijă ca toată lumea să fie mulțumită de preparate.

— Da, așa e, recunosc Choate.

— Nu e un efort prea mare dacă îl faci din dragoste, conchise Marcella.

— Mâncare chinezească, sau indiană? zise Charity strângând din dinți.

În bucătărie, Grace era descumpănită.

— Nimeni nu mănâncă nimic.

— Jigodii nesimțite! izbucni Charity.

— Are dreptate. Ar fi trebuit să aflăm ce nu poate mânca fiecare înainte de a ne apuca de gătit.

— Le-ar fi fost la fel de ușor să ne spună. În nici una dintre farfurii nu este de fapt nimic letal, spuse Charity. Ar fi trebuit să fie destul de politicoși să mănânce și să-și facă abia după aia probleme cu vânturile și balonarea. Marcella n-a făcut altceva decât să se dea mare în fața lui Choate. Și să-l umilească în același timp.

— Dar i-a ieșit, nu? Probabil că Choate n-o să vrea să mă mai vadă după seara asta.

— Îhîm.

Auziră pe cineva tușind și dădură cu ochii de Choate zăbovind în ușa bucătăriei cu încă două farfurii.

— Am luat două pastile de lactuloză înainte și mi-am mâncat porția, le spuse el.

— Lactuloză? zise Grace.

Charity îi dădu un cot și îi șopti:

— Pentru gaze.

— A fost delicios, spuse Choate. Somonul, vreau să zic. Nu lactuloza.

— Îmi pare rău că nu te-am întrebat ce poți și ce nu poți mânca, spuse Grace. Ar fi trebuit să mă gândesc...

— Nu. Eu ar fi trebuit să-ți spun. Dar nu mi-a trecut prin cap. Adevărul este că, dacă nu mi-ar fi atras atenția Marcella, aș fi înfulecat totul ca un lup și aș fi suportat consecințele. Și pasteles carbonara miros foarte bine.

Charity tocmai răsturna pasteles în tocător. (De fapt, tocătorul de gunoi era preferatul ei și îi plăcea tare mult când avea ocazia să-l urmărească la treabă, bucățelind nebunește ce preparase ea cu multă trudă.)

— Pot să vă ajut cu ceva? întreabă Choate.

— Te-aș ruga s-o ajuți pe Grace să se descurce cu înghețata, spuse Charity. Dar sunt sigură că nu este cel mai potrivit lucru tocmai acum. Poate vrei să duci meniurile astea în sufragerie și să-i rogi pe musafiri să-și aleagă tot ce nu se bate cap în cap cu digestia, regimul sau convingerile lor religioase.

— Sigur că da, răspunse Choate.

Charity îi înmână două meniuri.

Peste câteva clipe se auzi răsunând glasul Marcellei.

— Vorbești serios? Mâncare chinezească? Glutamat de sodiu? Fetele astea vor să mă omoare?

Charity începea să-și dea seama că i se părea o idee din ce în ce mai bună.

Până la urmă, comandară mâncare chinezească, iar Choate făcu un efort special pentru a repeta din cinci în cinci minute că nici nu-și mai amintește de când nu se mai distrase atât de bine la cină. Și Simon părea să se simtă foarte bine. Între timp,

Marcella și Stephanie își descompuneau felurile de mâncare în elementele alcătuitoare.

— Nu pot să mănânc alune.

— Mugurii de bambus îmi dau migrene.

— Și mie. Nu mai vorbesc de sosul dulce-acrișor.

Charity se simți ușurată atunci când Marcella se scuză pentru a se duce la baie. Dar ușurarea nu fu decât de moment. După un timp începu să-și facă griji pentru că Marcella părea să stea prea mult timp la etaj. Sub pretextul că are nevoie să meargă și ea la baie, Charity se duse după ea. Ajunsesse cam la jumătatea scărilor, când o văzu pe Marcella trecând ca fulgerul pe palier, dinspre unul dintre dormitoare.

Charity mai zăbovi până ce Marcella ajunsese în siguranță la baie. Nu dorea ca noua ei adversară să știe că o văzuse ieșind din dormitor, dar voia să afle ce făcuse Marcella acolo.

Charity se duse de-a dreptul spre camera din care tocmai ieșise Marcella și aprinse lumina. Nu erau nici un fel de semne evidente că ar fi mutat ceva din loc. Nici nu era ceva incriminator la vedere. Mulțumită că Marcella nu văzuse nimic ce n-ar fi trebuit să vadă, Charity se îndreptă în vârful picioarelor spre propriul ei dormitor – camera galbenă. Deschise sertarul de sus din partea dreaptă a toaletei. În fund de tot, în spatele unui teanc de chiloți și ciorapi încurcați, caietele negru pe care-l adusesese cu ea de la Londra era în continuare în siguranță în ascunzătoarea lui. Închise sertarul la loc și, de data aceasta, îl încuie. Și își băgă cheia în buzunar.

— Am crezut că poate te-ai înecat în bideu, spuse Charity când Marcella își făcu apariția din baie și se întâlneau pe palier.

— Ah, știi, m-am lăsat distrasă de materialele de lectură, zise ea. N-am mai văzut vreun exemplar din *Hello!* de foarte multă vreme. E atât de distractiv să vezi toate fețele acelea familiare din paginile de evenimente mondene.

— Așa e, Charity încuviință.

În ciuda ororilor din meniu, musafirii lui Grace și ai lui Charity rămaseră până târziu în noapte. Choate plecă ultimul. Insistase să ajute la strâns și curățenie. Își suflecaseră mânecile și se apucaseră să spele toate vasele care nu încăpuseră în mașina de spălat. Își mai exprimă încă o dată regretul că nu fusese în stare să mănânce sosul carbonara pregătit de Charity.

— Ei bine, ce-ar fi dacă l-aș prepara special pentru tine, ca să-l mănânci în aer liber, pe plajă, propuse ea. Atunci n-ar mai conta cum îți afectează digestia.

Slavă Domnului că Choate izbucnise în râs. Apoi, schiță un zâmbet timid spre Grace. Nu era nici un pericol să nu vrea s-o mai vadă.

Choate Fitzgerald era un tip neobișnuit, se gândi Grace privindu-l cum ștergea o tigaie. Cu toate că nu era decât cu câțiva ani mai mare decât ea, părea să vină din cu totul alte vremuri. Purtarea lui era fără cusur. Autorii volumului *Codul manierelor elegante* ar fi fost încântați de felul în care suna cu multă vreme înainte pentru a aranja o întâlnire.

Mai mult, se scuza chiar și pentru lipsa sa de considerație dacă telefona cu mai puțin de o zi în avans pentru a o ruga pe Grace să facă ceva împreună. Totdeauna venea s-o ia de-acasă și o conducea înapoi până în pragul ușii la sfârșitul serii. Tot astfel, el era cel care se ocupa de fiecare dată de nota de plată. Fu de-a dreptul îngrozit într-o seară când Grace sugerase că ar putea s-o lase pe ea să cumpere bilete la film.

La restaurant și la bar era politicoș și amabil cu personalul. Îi umplea mai întâi paharul lui Grace și abia pe urmă își turna și lui. Nu uita niciodată s-o complimenteze pentru cum era îmbrăcată.

Ce diferență față de ultimul tip cu care ieșea, la Londra. Individul ăla era rareori punctual. Nu avea niciodată bani (cu excepția banilor de bere). Nu prea observa dacă se coafase sau dacă avea o rochie nouă. Și își cultivase priceperea de a râgâi pe imnul național cu mândria unui pianist care ar fi învățat să cânte Concertul nr. 3 în re minor al lui Rahmaninov. Cu toate astea, avea ceva care putea ispiti să zâmbească orice fată cu vârsta între șase luni și șaiszeci de ani.

Choate nu avea același șarm înnăscut, dar avea în schimb o mulțime de alte calități. Grace reflectase îndelung la asta. Când trăgeai linia, șarmul nu-ți ținea de cald. Nu aducea nici mâncare pe masă, nici nu plătea taxele școlare.

Choate vorbea despre îndatoriri. Și despre o viitoare familie. Și despre lucrurile pe care avea să le facă împreună cu copiii lui (printre acestea nu se număra nici să-i învețe cum să pornească o mașină fără cheia de contact, nici să înjure în trei limbi diferite). Dădea dovadă de maturitate. Dădea dovadă de

demnitate. Și, deși nu se cunoșteau decât de puțin timp, Grace știu că Choate Fitzgerald avea să pună totdeauna datoria înaintea propriilor toane.

În plus, el îi ținuse partea. Seara cu cina fusese un dezastru, iar vipera aceea îngrozitoare de alături făcuse din ea o victorie zdrobitoare în favoarea ei. Dar Choate avusese atâta tact, chiar și atunci când insultele se referiseră la intestinele lui. Încercase din răputeri s-o facă pe Grace să se simtă mai bine.

Era un om bun. Fără îndoială că era.

Seara cu cina fusese, după calculele lui Grace, a unsprezecea lor întâlnire. Dacă ar fi fost acasă, la Londra, Grace s-ar fi așteptat în mod obișnuit ca, la a cincea întâlnire, să își petreacă noaptea cu bărbatul în cauză. Nu însă și cu Choate.

Cu toate acestea, în seara aceea, atunci când Choate se aplecă să o sărute din nou pe ambii obraji, Grace se hotărâse că venise momentul să ia inițiativa. Așa că făcu o mișcare absolut deliberată și, când Choate se aplecă spre obrazul ei, nimeri în schimb buzele. Iar ea își aruncă brațele după gâtul lui, astfel că el nu se mai putu trage îndărăt.

Pentru o clipă, Choate rămase împietrit, cu buzele strivite de ale lui Grace și cu o expresie de uluire pe față.

— Sărută-mă așa cum trebuie, murmură Grace, fără să-și retragă buzele.

Grace își spuse că parcă simțea ceva. Undeva, în adâncul ei, simți fără îndoială o senzație de căldură atunci când Choate îi întoarse în sfârșit îmbrățișarea. Da, chiar căldură. Pe bune. Simți cum această senzație o cuprinde pornind din inimă.

Iubirea la prima vedere nu era decât basme. Cel mai bun fel de iubire nu te lovea ca trăsnetul, ci creştea cu timpul. După ce cunoştea pe cineva de o bună bucată de vreme, puteai să fii sigură că acea persoană are mai multe calităţi durabile decât simpla atracţie sexuală sau o maşină tare. Iată lucrurile care făceau iubirea mai reală. Mai solidă şi mai durabilă. Temelia unui viitor împreună.

Grace se convinsese singură că sentimentele ei pentru Choate începuseră să se intensifice, devenind mai romantice, evoluând înspre ceva ce într-o bună zi ar fi putut fi numit „iubire“.

După ce o sărută, Choate o privi lung în ochi. Ea îi zâmbi, dorind să-i dea de înţeles că şi ea era îndrăgostită de el. Iar acest gest îi fu răsplătit întreit. Choate îi răspunse cu un zâmbet la fel de larg, în timp ce-şi îngăduia să creadă în posibilitatea ca Grace Grosvenor să-l preţuiască la fel de mult cât ajunsese el s-o preţuiască pe ea.

Grace îl strânse de mână.

— Ne vedem mâine? întrebă ea. Ştiu că n-am stabilit nimic, dar...

Choate nu-şi putu ascunde expresia de încântare. Deşi, rămânând credincios felului lui de a fi:

— Trebuie să verific în agendă.

— Aşa să faci, zise ea şi intră în casă.

Din spatele perdelelor din salonul cufundat în întuneric, Grace îl privi pe Choate urcând în maşină şi plecând. Zâmbi uşor când îşi ambală un pic motorul. Era cea mai apropiată manifestare de o fluturare triumfătoare a pumnului pe care şi-o permitea Choate.

În seara aceea, Grace se convinsese că Choate o iubea. Cu toate că nu rostise cuvintele cu glas

tare, ochii lui îi strigaseră iubirea. Grace ştiu că îl făcuse fericit prin simplul fapt că se purtase cu căldură. Puterea ei asupra lui Choate era cât se poate de reală.

Demn de încredere, solid din punct de vedere financiar, cumsecade. Toate aceste trăsături erau mai importante decât pasiunea, nu ?

Cu toate acestea, verifică din nou robotul telefonului şi se simţi un pic dezamăgită, la fel cum se simţea totdeauna când descoperea că nu avea nici un fel de mesaje. Absolut nici un mesaj de la cineva de acasă.

A doua zi dimineața, Marcella era într-o dispoziție excelentă. Se simțea încrezătoare că seara cu cina dezastruoasă de la surorile Grosvenor îl făcuse pe Choate să se gândească de două ori înainte de a se mai vedea cu Grace. Cum, Doamne, iartă-mă, îi putea oare trece prin cap eventualitatea unui vizitor comun cu o femeie care în mod evident habar n-avea de cele mai elementare noțiuni legate de felul în care trebuie primiți musafirii la nivelul unei adevărate gazde din Little Elbow? Lucrurile acestea erau atât de importante. Un om de afaceri de succes putea fi îngropat de o consoartă nepotrivită.

Îl sună pe Choate ca să-l stoarcă de detalii.

— Vai, Choate, îmi pare atât de rău pentru aseară, spuse ea.

— Așa și trebuie.

Marcella nu-l prea auzi.

— Oricum, cred că e mai bine să afli mai devreme decât prea târziu că Grace Grosvenor nu este de fapt genul de femeie care să fie în stare să se plieze pe aspirațiile tale înalte cu privire la carieră și la toate cerințele sociale care decurg de aici...

— Grace a fost tare necăjită, o întrerupse Choate. Dar i-am spus că e vina mea. Ar fi trebuit s-o pun

la curent cu problemele mele cu lactatele. După cum tu ar fi trebuit s-o anunți despre intoleranța la făinoase. Englezii au alte obiceiuri.

— Choate, ce tot spui acolo?

— Trebuie să te las. Mă duc s-o scot pe Grace la prânz.

— Aaaaah!

În clipa în care o auzi pe Marcella țipând, Simon își scapă ziarul din mână și alergă imediat în ajutorul ei.

— Te-ai lovit? Te doare ceva?

— Chiar aici! spuse ea pe un ton dramatic, arătând spre inimă.

— Ai un atac de inimă? Întinde-te, se răsti Simon.

Marcella îl împinse cât acolo.

— N-am nici un atac de inimă, tâmpitule! A fost o metaforă. Vrea să se vadă mai departe cu fata aia!

— Să înțeleg că vorbești despre Grace?

— Normal. Dar cum de e în stare? Nu e femeia potrivită pentru el. Nu știe să gătească. Este o gazdă îngrozitoare. Habar n-are cum trebuie să fie o adevărată soție din Little Elbow!

Simon păru deconcertat.

— Ce Dumnezeu înseamnă o adevărată soție din Little Elbow? Crezi chiar că există vreun bărbat care să-și dorească realmente așa ceva?

— Nu-i de râs, zise Marcella.

— Draga mea, nu ți se pare că poate ar trebui să renunți pur și simplu la Choate? Bag mâna-n foc că e imposibil să nu mai existe vreun alt amărât în orașul acesta care să ți se potrivească și mai bine. Trebuie să fie și alți bărbați care să ți se pară

mai interesanți decât el. Ai avut șansa să fii cu Choate, dar ai preferat să-i dai papucii. Nici măcar nu te atrage în vreun fel. Mi-ai spus că are mâinile prea moi. Și urăști cum se piaptână.

— Simon, credeam că, dintre toți, tu ești omul care să înțeleagă că asta n-are nici o legătură cu părerea mea, cine mi se pare și cine nu mi se pare *atrăgător*. Probabil că există mulți bărbați cu care mi-ar face plăcere să-mi petrec o seară, dar sunt mult mai puțini aceia care mi-ar putea deveni soți. Pur și simplu, o fată ca mine nu-și poate permite alternativele pe care le are o fată ca Grace Grosvenor.

— Marcella, spuse Simon cu blândețe, cred că ești cel puțin la fel de frumoasă ca Grace.

— Cel puțin? mârâi Marcella. Știi ceva, aici nu-i vorba că n-aș putea atrage pe altcineva! Crede-mă, aș putea avea aproape orice bărbat cu care mi-aș pune mintea. Dar nu mă pot mărita cu unul care are mai puțini bani decât mine. Eu am un imperiu în spate. Cum ar fi să mă căsătoresc cu cineva fără un sfanț și după aceea să divorțăm? Trebuie să mă mărit cu cineva care are mai mult de pierdut decât mine. Așa că nu rămân decât trei bărbați dintre cei pe care-i cunosc: Jerry Penman, Robin Madden și Choate Fitzgerald.

— Chiar așa crezi?

— Sigur că da. Am fost crescută cu sentimentul istoriei, Simon. Mai ales tu ar trebui să înțelegi asta. Iar istoria aduce cu ea răspunderea. Strămoșii mei au asudat ca să facă din firma Hunter Lumber forța care este astăzi. N-aș putea suporta ca banii bunicului meu să fie risipiți de cineva care nu i-a câștigat. Iar acum nu mă mai pot vedea nici cu Robin, nici cu Jerry, *nici* cu Choate. De unde să iau acum un tip potrivit?

— Mi se pare că ai nevoie de un plan B.

Problema era că tocmai Choate Fitzgerald fusese planul B al Marcellei.

Sigur, înainte de sosirea lui Grace Grosvenor în Little Elbow, Marcella nu fusese deloc interesată de Choate Fitzgerald. Totuși, se bazase pe interesul lui constant pentru ea. Îi intrase-n cap că avea să găsească pe cineva înaintea lui, dar dacă, dintr-un motiv greu de imaginat, nu și-ar fi găsit pe nimeni, atunci Choate ar fi fost o alegere bună până la urmă. Poate că n-ar fi trăit împreună cine știe ce pasiune, dar probabil că ar fi reușit să facă suficient sex pentru a produce un moștenitor plus unul de rezervă, după care s-ar fi îndreptat împreună spre anii amurgului vieții. Se puteau număra o mulțime de asemenea căsnicii în Little Elbow. Soția locuia la țară, soțul stătea în Manhattan, lucra pe Wall Street și trimitea banii acasă. La sfârșit de săptămână, când soții se întorceau la țară ca să se relaxeze, soțiile plecau la cumpărături în Manhattan.

Iar acum, ce să facă ? Să se mărite cu cineva care avea mai puțini bani decât ea ???

Marcella își privi chipul în oglindă. Avea douăzeci și șapte de ani și, la fel ca majoritatea celor ajunși la această vârstă, avea senzația că timpul îi cam expira. Rapid. Își trase colțurile ochilor în sus. N-ar fi cazul să-și facă un lifting la pleoape ? Dacă ți-l făceai înainte să ai cu adevărat nevoie, atunci era mai puțin vizibil. Ori niște injecții cu botox ? Și atunci își aminti de ce pățise Sarah Rabin. Nu, botoxul era exclus. Poate că nuanța cenușie pe care Marcella observă că o căpătase tenul ei nu se

datora decât faptului că în ultima vreme își cam pierduse noapțile. Poate că un tratament cosmetic ar fi fost de-ajuns ca s-o remonteze pentru un timp.

Marcella își făcu o programare la salonul lui Mimi. Nu aveau nici o oră liberă, dar ea insistă să fie anulate alte programări pentru a-i face loc ei. Avea să plătească triplu. Era un caz de forță majoră.

Salonul de înfrumusețare al lui Mimi era întotdeauna foarte aglomerat, iar ziua aceea nu făcea excepție de la regulă. Grace aștepta deja de jumătate de oră când fusese poftită în sfârșit într-una dintre sălile de tratament, unde fusese rugată să ia loc în scaunul pentru pedichiură. Scaunul îi aminti de cele pe care le văzuse la clasa business din aeronava companiei BA atunci când se îndrepta împreună cu Charity spre locurile lor din fundul avionului. De îndată ce se așezase, pedichiurista apăsă pe un buton care făcu scaunul să vibreze. Grace nu se putu abține să nu râdă.

— Trebuie să vă avertizez că mă gâdil îngrozitor, spuse ea. S-ar putea să dau din picioare și să vă lovesc.

— Mai bine n-ați face-o, zise pedichiurista.

— Am să mă străduiesc, spuse Grace, foindu-se pe scaun în secunda în care femeia era gata să-i apuce picioarele. Nu destul că se gâdila, dar până și gândul că s-ar putea gâdila o făcu pe Grace să vrea să-și înfigă dinții în pielea scaunului.

Pedichiurista apucă ferm gleznele lui Grace și îi împinse cu forța picioarele în apa care bolborosea.

— Prea fierbinte ?

— E-n regulă, zise Grace.

— De unde sunteți ? o întrebă pedichiurista.
După accent parcă nu sunteți de aici.

— Nici nu sunt, zise Grace. Sunt din Anglia.

— Ah, așa, Anglia. Am fost odată acolo, spuse pedichiurista.

O apucă pe Grace de gleznă și îi smulse piciorul din apă, de parcă ar fi tras un homar dintr-un bazin, pregătindu-se să-l arunce la fierț în oală. Cu toate acestea, Grace zâmbi.

— Ce parte a Angliei ați vizitat ? întrebă ea.

— Londra.

— Acolo stau !

— Am fost în Tooting Bec. Cunoașteți zona ?

— S-o cunosc ? Ca-n palmă. Am locuit toată viața în Tooting Bec !

— Păi, știți, sora mea, ea locuiește acolo cu soțul ei.

— Pe ce stradă ?

— Au un magazin care vinde pește și cartofi prăjiți. Pe strada principală lângă stația de metrou.

— Nu cumva Wings ?

— Ba da. Chiar ăla.

— Mănânc mereu acolo. Ca să fiu sinceră, o dată la două seri mă duc acolo. Când nu țin regim, adăugă ea, după care-i păru rău.

— Și unde e casa dumneavoastră ? întrebă pedichiurista.

— Nu avem o casă. Nu știu dacă vă amintiți prea multe despre celelalte magazine de pe strada aceea, dar dacă mergeți de la Wings spre stația de metrou, veți vedea o cafenea Greasy-Spoon pe dreapta. Sora mea și cu mine locuim chiar în apartamentul de deasupra.

— Deasupra cafenelei Greasy-Spoon?

— Da. La Tony.

— Dar e un loc tare murdar. Plin de gândaci, după cum mi-a spus sora mea. Le-a venit și inspecția sanitară pe cap.

— Știu. Sora mea i-a chemat pe inspectori după ce am găsit gândaci în bucătărie. Probabil că au urcat prin instalația de apă. Oricum, de atunci locul și-a schimbat proprietarii. N-a ajuns nici acum cel mai bun restaurant din Londra, dar apartamentul de sus este ieftin. Iar cerșetorii nu-și pot permite să aleagă.

— Și atunci, de ce ați venit aici? Orașul acesta nu e ieftin.

— Puteți s-o mai spuneți o dată.

— Nu există cerșetori în Little Elbow. Cum de v-ați putut permite să veniți aici, vara?

— Dacă vă spun, probabil că n-o să mă credeți.

— Puneți-mă la încercare, spuse pedichiurista.

— OK. Păi s-a întâmplat cam așa...

Slavă Domnului pentru pereții subțiri de la Mimi!

Marcellei Hunter nu-i veni să creadă ce auzea. Nu știa mare lucru despre diferitele cartiere ale Londrei, în afară de Bond Street și Sloane Street, dar un lucru pe care-l știa era că Tooting Bec nu era nici pe departe pe lângă South Kensington. Și cu siguranță că nu erau prea multe cafenele gen Greasy-Spoon în acele părți ale Londrei unde își făcuse ea cumpărăturile. Iată în sfârșit adevărul. Marcella abia aștepta să se întoarcă acasă pentru a-l pune pe Simon să-i confirme ce era mai mult decât evident.

— Pofțiți, spuse cosmeticiana. Sunteți gata. Fața dumneavoastră strălucește, domnișoară Hunter.

Iar asta nu se datora numai masajului limfatic fermecat al cosmeticienei. Marcella nu se mai simțise de multă vreme atât de bine. Toate suspiciunile ei fuseseră confirmate!

Dar cum avea ea oare să se folosească de noile informații? Avea să se mulțumească să-i șoptească lui Choate că ar fi bine s-o întrebe pe Grace dacă părinții ei erau într-adevăr morți sau la închisoare? S-o înfrunte pe Charity? Să lase bomba să explodeze în toiul unei serate, la masă? Oh, da. Ce frumos ar fi! Marcella avea să organizeze neîntârziat o petrecere. Avea s-o invite pe Stephanie Blank. Avea să servească un mic dejun englezesc — orice ar implica asta — și, când Anjelica ar veni să-l servească, ar arunca așa, în treacăt:

— Voiam să vă fac să vă simțiți ca acasă! Că doar locuiți deasupra cafenelei Greasy-Spoon!

Ah, ce distractiv avea să fie!

Marcella se întorsese acasă. Simon îi asculta dezvăluirile cu ochii holbați. Îi confirmă, după cum bănuise și ea, că Tooting nu era nici pe departe lângă Kensington. De fapt, detalie Simon, locuitorul din clasa de mijloc din Kensington și Chelsea avea șanse mai mari să ajungă în Africa decât să se deplaseze hăt, mai la sud de Tamisa.

— Nu-i fantastic ? făcu Marcella. E imposibil ca Choate să se însoare cu o fată dintr-un asemenea mediu ! Abia aștept să dau petrecerea.

— Ești sigură că vrei să faci marea dezvăluire chiar la cină ? întrebă Simon.

— De ce nu ?

— S-ar putea să pari destul de meschină. Ca să nu mai vorbim că or să afle că ai tras cu urechea. Și poate că Choate nu dă doi bani de unde vin surorile Grosvenor.

— Oh, nu, ba dă, spuse Marcella.

— Poate că i-a spus deja.

— Nu i-a spus. Ascultă-mă, Simon, este la fel de probabil ca Choate s-o mai vrea pe Grace când va afla că este o *chiv* ...

— *Chav*¹, o corectă Simon.

— ...cât ar fi să se îndrăgostească de Anjelica. Că tot a venit vorba de ea... pe unde o fi fata asta?

— Ultima dată când am văzut-o, se pregătea să frece pardoseala din baia ta cu o periuță de dinți. Așa cum i-ai cerut.

— Mă rog. Să vină, jos, imediat. Trebuie să organizăm o serată. Mă întreb dacă am să reușesc să le pun pe toate cap la cap pentru mâine seară? Nu mai pot aștepta prea mult. Toate noutățile astea mă fac să plesnesc!

Stephanie Blank fu încântată să fie invitată la ceea ce Marcella promise că avea să fie cea mai memorabilă cină a anului.

— Memorabilă și plină de dezvăluiri *explozive*, adăugă ea pe un ton pofticios.

Și Sarah Rabin era foarte dornică să vină.

Practic Simon a fost singurul care refuză invitația Marcellei.

— Mi-am făcut alte planuri, spuse el.

— Dar nu se poate! zise Marcella. Doar ești oaspetele meu permanent!

— Am promis să mă întâlnesc cu un producător care nu rămâne la New York decât vreo două zile. Mă duc în Manhattan mâine-dimineață.

— Vino cu producătorul la cină, spuse Marcella. Cu cât e mai multă lume, cu atât va fi mai distractiv.

— Nu sunt sigur că va fi chiar așa de haios, spuse Simon. Sunt oameni cărora nu le face plăcere să vadă cum sunt umiliți alții.

¹ Prescurtare de la *cheap-and-vulgar*, ieftin și vulgar (engl.). (N. tr.)

Marcella se uită la Simon de parcă tocmai i-ar fi spus că unora nu le place o zi însorită ori surâsul celor dragi.

— Of, Simon, ești atât de încuiat.

— S-ar putea să se întoarcă împotriva ta. Atâta-ți spun.

— Și cum, mă rog, ar putea să se întoarcă împotriva mea? Marcella ridică din umeri. Nu eu am mințit. În fine, cum vrei, am să-ți dau raportul punct cu punct când te întorci din Manhattan.

— Abia aștept, zise Simon printre dinți.

— Unde e Anjelica? Știi, cred că n-am să mă mai încurc de data asta cu o firmă de catering. Anjelica s-a descurcat fantastic de bine la ultima petrecere. Am impresia că i-a făcut plăcere, așa că am să-i dau șansa să aibă toată bucătăria la dispoziție de data asta.

Așa cum vă puteți imagina, Anjelica n-a fost nici pe departe încântată. Bineînțeles că petrecerea fusese programată pentru seara în care avea ea liber. Marcella o compătimi și își ceru scuze, dar n-avea de gând s-o lase să scape.

— Iar a doua zi dimineată am să-l chem pe avocat și am să-l anunț că trebuie să capeti imediat cartea verde. Cum de-au fost în stare să i-o refuze unei imigrante ilegale atât de talentate ca tine?

Anjelica schimonosi un zâmbet.

Tot ce mai avea Marcella de făcut acum era să se asigure că surorile Grosvenor aveau să fie prezente amândouă. Era conștientă că nu era cel mai îndrăgit musafir de la Casa cu trandafiri, mai ales după cina de pomină. Așa că un simplu bilet

probabil că n-ar fi fost suficient pentru a se asigura că fetele aveau să-i accepte invitația. De data asta va trebui s-o predea direct destinatarilor.

Înarmată cu un nou coșuleț cu fursecuri, de data aceasta *toate* scoase cu grijă din ambalajul de celofan, Marcella străbătu iute-iute aleea lungă pentru mașini care ducea la Casa cu trandafiri. Grădinarul lucra la bordurile peluzei din față. Marcella își trecu mâna prin păr atunci când ajunse în dreptul lui. Bărbatul arăta foarte bine. Se întrebă dacă ar fi fost disponibil să-i aranjeze și ei grădina. Miguel, grădinarul Marcellei, era priceput, dar la cei șaptezeci de ani ai lui nu putea fi acuzat că i-ar ispitii privirile.

— Poate te gândești să-mi dai un telefon, zise ea, aruncându-i o carte de vizită. Aș putea să-ți dau ceva suplimentar de lucru. Sunt sigură că nu ți-ar strica niște bani în plus.

Grădinarul păru ușor amuzat de idee. Marcella nu-i dădu atenție și se duse să sune la ușă.

Îi deschise Charity.

— A, bună.

Modul în care o salută nu fu nici pe departe exuberant.

— Fursecuri. Din nou. Ce drăguț. Mulțumesc.

— Mi-a făcut plăcere. N-a fost nici un deranj.

Charity dădu din cap. Era absolut convinsă că nu fusese nici un deranj.

— Știi, Charity, am impresia că voi și cu mine am pornit cu stângul. Am senzația că se prea poate ca tu să-mi fi interpretat simțul umorului drept sarcasm, iar acolo unde tot ce-am vrut a fost să stârnesc un zâmbet, n-am reușit decât să provoc supărare.

În clipa aceea, Charity simți un fior pe șira spinării, care-i făcu pielea de găină.

— Îmi pare extrem de rău. Problema este că n-am făcut decât să copiez modul de a vorbi al lui Simon. Mie mi se pare că voi, englezii, vă purtați totdeauna răutăcios unii cu ceilalți, dar Simon m-a asigurat că e un semn de afecțiune să fii atât de direct.

— Da, spuse Charity. Există o anumită categorie de britanici care gândesc așa.

— În orice caz, zise Marcella, acum, că ne-am lămurit, aș vrea să vă invit pe amândouă la mine.

— Aha.

— Nu-i decât un mic dineu. Am două prietene în oraș cu care aș dori foarte mult să vă fac cunoștință. Ce ziceți? Marcella zâmbi.

Părea aproape timidă. Cum ar fi putut Charity să refuze? Poate că Marcella chiar voia să repare lucrurile.

— Ai de gând să-l inviți și pe Choate? întrebă Charity.

— Oh, nu, zise Marcella. Simon nu poate veni de data asta, așa că m-am hotărât să fie o seară între fete. Nu crezi c-o să fie nostim?

— Am s-o întreb pe Grace dacă este liberă, promise Charity.

— Minunat. Insist, chiar trebuie să veniți. Marcella o apucase pe Charity de umeri și o privi în ochi. Promite-mi că vei veni. N-ar fi același lucru fără tine.

— Dacă zici tu, spuse Charity.

Marcella se întoarse acasă, în reședința Hunter, fredonând un cântecel vesel. Cu pași vioi și elastici

ieși în grădină, unde Simon își îmbunătățea bronzul la marginea piscinei.

— Totul este pregătit, spuse ea. Am întins capcana și prada a fost ademenită. Să vezi ce rău o să-ți pară că nu vii. O să fie seara despre care se va vorbi ani de zile de-acum încolo.

Simon îi aruncă un zâmbet subțire pe deasupra revistei de scandal.

— Chiar trebuie să te duci în Manhattan ? se miolăi Marcella. Nu-i poți spune producătorului acela că pur și simplu a intervenit ceva mai important ?

— Nu există nimic mai important decât întâlnirea cu el. Trebuie să-mi pun documentarul pe linia de plutire. Doar nu vrei să trăiesc pe veci la tine acasă, nu ?

Marcella făcu botic.

— Faci cum vrei. Dar îți spun, ai să pierzi cea mai distractivă seară pe care a văzut-o vreodată Little Elbow.

Sigur că Simon mințea în legătură cu producătorul. De când sosise în Statele Unite chiar înainte de serata de la familia Burns unde o vrăjise pe Marcella, asigurându-și astfel cazarea gratuită, Simon n-avuse nici urmă de contacte profesionale. Dar avea să se ducă în Manhattan în seara aceea, dacă de asta era nevoie pentru a fi scutit de obligația prezenței la petrecerea Marcellei.

Nu era de mirare că Marcella nu pricepea cum de prefera el să se ocupe de muncă în loc să stea la bârfă. Nimănui, altcuiva nu-i plăcea mai mult o „scenă“ tare decât lui Simon. Dar în legătură cu cea de acum avea niște presimțiri negre. Toată

treaba îl deranja extrem de mult. Oare banii contau chiar atât pentru fermecătoarea lui gazdă?

Simon plecă spre Manhattan a doua zi dimineată. Își rezervase cea mai ieftină cameră de hotel pe care o putuse găsi și își luase mâncare din frigiderul Marcellei ca să nu fie nevoit să-și cumpere ceva cât stătea la New York.

Marcella n-avea cum să observe că din frigiderul ei lipseau câteva chestii. Ea obișnuia să-și comande mâncare pe scară largă de la firmele de catering. Lista de invitați pentru serata ei intimă crescuse ca un aluat dospit. Practic fiecare femeie din Little Elbow acceptase invitația Marcellei pentru o seară de „tratații ca pentru fete, inclusiv“, adăugase ea *sotto voce*, „câteva bârfe absolut neprețuite“.

Ei bine, cine ar fi putut s-o refuze? Locuitorii din Little Elbow aveau nevoie de bârfă ca de aer.

Când Grace și Charity trecură pragul Marcellei, prima lor impresie fu că avea să fie într-adevăr o seară foarte amuzantă. Atunci când lansase invitațiile, Marcella decretase că toată lumea care avea să participe trebuia să se îmbrace în roz. Marcella însăși purta un puloveraș roz din cașmir asortat la o pereche de bermude de aceeași culoare. În picioare avea niște balerini roz cu paiete, iar pe cap purta o bentiță roz ca Alice în Țara Minunilor. Niciodată nu arătase mai prietenoasă și mai inofensivă.

După ce Anjelica întâmpinase și ultima invitată și îi luase haina, ea își făcu din nou apariția din bucătărie, de data aceasta în chip de chelneriță, servind, bineînțeles, cocktailuri de culoare roz. Musafirele aveau de ales între două variante de cocktail: Sea Breeze roz de afine sau Bellini de căpșuni.

— Făcut cu căpșuni cumpărate din piață de la fermieri, adăugă Anjelica, după cum fusese instruită.

Adică numai și numai cele mai bune produse organice pentru doamnele din Little Elbow.

Surorile le recunoscuseră pe câteva dintre invitatele de la primul lor eveniment social din Little Elbow – petrecerea aniversară a Marcellei. Era fata

care își făcuse injecții cu botox. Cele două fete cu sâni identici și, desigur, Stephanie Blank, moștenitoarea imperiului chipsurilor, al cărei surâs părea să etaleze de două ori mai mulți dinți decât într-o gură obișnuită.

— Ei bine, un lucru îl poți spune despre Marcella, zise Stephanie pe când sorbea din primul cocktail, îi place să aibă grijă ca pe drumul de întoarcere musafirii ei să nu fie în pericol să primească vreo amendă pentru conducere sub influența alcoolului. O acostă pe Anjelica. Dragă, nu vrei să te duci înapoi în bucătărie și să pui și niște *alcohol* adevărat în chestia asta ?

Printre sorbituri, musafirele se delectau cu pricomigdale roz și se puneau la curent cu cele mai fierbinți noutăți. Logodne, căsătorii, nașteri și despărțiri.

— Zăăău ! Chiar divorțează ?

— Ai dreptate. El n-o să accepte în veci. L-ar costa mult prea mult.

— Face un copil la *vârsta ei* ? Fertilizare in vitro ?

— Ori așa, ori o minune.

Stephanie Blank se întrerupse din răspândirea noutăților scandaloase pentru a le înghesui pe surorile Grosvenor.

— Vă simțiți bine în vara asta ? V-ați integrat de minune aici.

Charity zâmbi, flatată de comentariu.

— Iar tu Grace, te vezi acum oficial cu Choate Fitzgerald, așa e ? O partidă foarte bună. Noi, fetele din partea locului, nu știam care avea să fie destul de bună pentru el. Până ai apărut tu. O fată din înalta societate britanică este partida perfectă pentru cineva care pune atâta preț pe ascendență cum o face Choate.

Gura Marcellei zvâcni ușor în sus, atunci când trecu pe lângă ele cu pricomigdalele și prinse privirea lui Stephanie.

— Fetelor! După câteva clipe, Marcella potoli zumzetul conversației, bătând din palme. În seara asta vom fi complet lipsite de formalism. Dineul este de fapt un bufet.

Pe bufet, totul era roz. Începând de la feliile de somon fumé ca antreu (pregătit în stilul „actual“, desigur) până la *mousse*-ul cu conținut redus de calorii ca desert. Cu toate acestea, Anjelica avu senzația că brânza de capră amestecată cu sfeclă roșie fusese o greșală.

— Asta arată de parcă ar mai fi fost digerată o dată, zise Stephanie, dând glas îngrijorării Anjelicăi.

Sarah Rabin se duse lângă surori.

— Știți, am vrut să vin la voi să mă prezint, ca să facem cunoștință cum trebuie de acum câteva săptămâni. Sunteți din Londra, nu-i așa? Mă întrebam dacă nu cumva îl cunoașteți pe vărul meu Brian. El lucrează la Londra la o campanie de investiții.

— Oh, fetele astea nu-și murdăresc mâinile cu bani, spuse Stephanie. Sunt sigură că au oameni care se ocupă de treburile astea în locul lor.

Le aruncă zâmbetul ei de crocodil și plecă de lângă cele două surori.

— Tu ce zici? o întrebă Charity pe Grace.

— E-n regulă. Unele dintre fete sunt chiar drăguțe.

— Însă atmosfera e prea cumințică pentru Marcella. Nu pot să nu mă gândesc că ne pregătește o surpriză.

— Cum ar fi un stripper?

— Păi, bine, la o asemenea surpriză aș putea face față. Dar nu e genul Marcellei.

— Cred că ești un pic paranoică, Charity. Poate că totul e OK și n-are nici un gând ascuns.

— Doamnelor! Marcella bătu din nou din palme. Sper că v-a plăcut dineul.

Se auzi un murmur politicos de confirmare, în timp ce Anjelica strângea cincisprezece platouri pline ochi cu brânză de capră și sfeclă roșie.

Marcella rânji.

— Pentru că acum a venit momentul să jucăm niște jocuri. O să jucăm „adevăr sau provocare“ Numai că, având în vedere că provocările sunt plicticoase dacă nu avem băieți în preajmă, de data asta jocul se va numi doar „adevăr“. Se duse până la bufet, pe care se găsea o pălărie din pai foarte drăguță. OK, doamnelor. Am scris numele tuturor pe bilețele și le-am băgat în pălăria asta. Dacă din pălărie este extras numele uneia dintre voi, aceea va trebui să răspundă la o întrebare. Deoarece sunt gazda, eu am să scot bilețelele și tot eu am să pun și întrebările.

Se auziră murmure de nemulțumire.

— La ea acasă, Marcella face regulile, ciripi ea pentru a le reduce la tăcere. Puteți să plecați dacă nu vă place. Dar sunt sigură că vreți să rămâneți, adăugă ea cu viclenie. Pentru că știți că am să pun numai cele mai insidioase întrebări!

Ceea ce provocă și câteva râsete nervoase.

— Așadar, puneți-o pe Anjelica să vă toarne din nou în pahare, iar apoi veniți după mine în salon. Instalați-vă comod și pregătiți-vă pentru niște dezvăluiri șocante!

Charity și Grace le urmară pe celelalte musafire.

— Ce Doamne, iartă-mă, o să ne întrebe?

— Probabil că o să te întrebe dacă ai făcut deja sex cu Choate, zise Charity. Chestia asta o înnebunește.

— Parcă-mi vine să mă duc acasă, spuse Grace.

— Hai, lasă, n-o fi moarte de om, zise Charity. Nu are nici un fel de informații murdare despre noi. Mai bine bucură-te că nu ești domnișoara jumi-juma'.

Surorile stătuseră de vorbă cu Chelsy Cialdini.

— Doar nu crezi că o să aducă asta în discuție? În nici un caz!

— Nu m-ar mira dacă tocmai acesta este motivul pentru care a dat petrecerea, spuse Charity.

Când ajunseră în salon, surorile constatară că li se repartizaseră ultimele scaune, pe laturi opuse ale încăperii.

— Stai lângă mine, Grace, spuse Marcella.

Grace îi făcu pe plac.

— Nu că-i drăguț? Toată lumea e gata? Acum, nu uitați, fetelor, nu se trișează. Ne jucăm de-a *adevărul*. Și dacă mi se pare că nu răspundeți sincer, atunci ar putea urma o pedeapsă.

Stephanie Blank gemu.

— Haide, Stephanie. Știi bine c-ai să te distrezi.

— Nu mai suport tensiunea. Dă-i drumul replică ea.

Marcella își scufundă mâna în pălărie și scoase de acolo o bucată de hârtie.

— Ei bine, ia uitați-vă! Nu mai trebuie să aștepti să apari în lumina reflectoarelor. Primul nume din pălărie este... Stephanie Blank.

— Vai ce interesant! făcu Stephanie pe un ton hazliu. Întreabă-mă ceva greu.

— Stephanie, insistă Marcella, te-ai culcat vreodată cu vreunul din frații Mendelsohn?

— Oh, asta e prea ușor.

— Ce răspunzi?

— Da. Sigur că da. Dar el n-avea decât paisprezece ani la vremea aia, așa că de fapt nu contează.

— Paisprezece!

— Și eu aveam treisprezece, spuse Stephanie. A fost vorba de Bradley. Era virgin. A plâns.

La asta, se auzi un mic val de chicoteli.

— Zău așa, Marcella. Astea erau lucruri știute.

— Dar eu credeam că ți-ai pierdut virginitatea cu Eddy Kitsantonis, când aveai șaisprezece ani, spuse Marcella.

— Și el a crezut la fel, zâmbi Stephanie.

Chelsy Cialdini, care începuse să se vadă serios cu Eddy de vreo săptămână, îi aruncă lui Stephanie o privire asasină.

— OK, următoarea scoasă din pălărie este Sarah Rabin.

Toate fetele se întoarseră s-o privească pe noua victimă. Sarah își privea genunchii.

— Sarah, o întrebă Marcella, ți-ai făcut vreodată injecții cu botox?

Sarah dădu să protesteze, dar se hotărî să se abțină.

În cameră era și fiica avocatului ei.

— Da, strecură ea printre dinți.

— Ce-ai zis? întrebă Marcella. Nu te-am auzit.

— Da, mi-am făcut. Dar a fost pentru migrene. Ajunseseră atât de groaznice, că uneori abia mai vedeam dinaintea ochilor.

— Iubire... Stephanie Blank o strânse de mână. Nu trebuie să dai explicații. Toate o să ajungem acolo mai devreme sau mai târziu.

— Dar e adevărat! Niciodată n-aș fi...

Celelalte fete nu erau interesate să continue această discuție.

Marcella ridică pălăria.

— Sarah, zise ea, de ce nu alegi tu următoarea victimă? ... Vreau să zic, următoul subiect.

Recunoscătoare pentru șansa de a abate lumina reflectoarelor spre altcineva, Sarah băgă mâna în pălărie și își flutură degetele printre bilețelele rămase. În sfârșit alese unul. Îl scoase oarecum ceremonios, îl despături și citi cu glas tare:

— Grace Grosvenor, zise ea. Am dreptul să-i pun o întrebare?

— Oh, nu, spuse Marcella. Ar fi mare păcat.

Grace privi de-a curmezișul camerei spre Charity. Charity îi făcu un semn de încurajare.

— Grace, păi, am vrut să te întreb despre tot felul de lucruri de când ați ajuns aici. De exemplu, cum îți aranjezi părul de arată atât de drăguț sau dacă este culoarea ta naturală.

— Este... începu să spună Grace.

Marcella îi tăie vorba.

— M-am gândit eu. Dar pentru că regula jocului este că fiecare persoană nu poate sta decât o singură dată în lumina reflectoarelor, n-am să te întreb despre păr. Am să-ți pun o întrebare ca lumea.

Din partea cealaltă a încăperii, Charity urmărea îngrijorată cum Grace își încheștase degetele de marginile scaunului.

— Grace Grosvenor... Marcella făcu o pauză pentru a crea un efect dramatic. Ești într-adevăr o moștenitoare englezoaică din South Kensington, care a urmat școala într-un internat din India și este rudă îndepărtată cu Regina Angliei? Sau ești

de fapt o banală secretară la un șantier de construcții, care locuiește în Tooting, în sudul Londrei, care joacă rolul unei bogătașe, pentru a pune mâna pe un soț înstărit ca să scape de viața de sărăcie și miserie? Ești cu adevărat fiica unor părinți bogați care au făcut avere din comerțul cu ceai, sau ești o ființă cu inima de gheață, pornită la vânătoare de zestre, care vrea să-l despartă pe Choate de ceea ce îmi aparține de drept mie? Vreau să spun lui, adăugă ea imediat.

— O ipocrită pornită la vânătoare de zestre.
Gurile se deschid hulpave.

Grace deschide și închide gura ca un pește scos dintr-odată din apă căutând disperat o gură de oxigen. Se uită la Charity.

— N-o ajuta, Charity, amenință Marcella. Nici să nu-ți treacă prin cap. Pentru că vreau să știu dacă și tu minți.

Grace făcu singurul lucru pe care-l putea face. Se ridică în picioare și, cu un hohot teatral de disperare, ieși din încăpere.

— Înțeleg că asta înseamnă da, spuse Marcella.

Charity nu avu de ales și își urmă sora.

După plecarea ei, preț de câteva secunde nu se auzi nici musca, apoi începu rumoarea.

— Nu se poate! Nu poate fi adevărat. O vânătoare de zestre. De unde Dumnezeu i-a putut veni Marcellei o asemenea idee?

— Doamnelor, spuse Marcella, am luat-o direct de la sursă.

În încăpere se făcu din nou liniște.

— Noi, fetele din Little Elbow, știm că tot ce auzi de rău, auzi la Mimi. Ei bine, se pare că Grace

Grosvenor habar n-avea ce subțiri sunt pereții sa-loanelor de tratament. Și s-a simțit în largul ei să-și povestească viața, cu toată sinceritatea. Și se pare că realitatea e cu totul alta decât ce ne-a povestit nouă la petrecerea la care am invitat-o din bună-tatea inimii noastre. Am fost trase pe sfoară. Și Choate la fel. Era de datoria mea să o dau în vileag.

— Păi ce-ai auzit? întrebă Stephanie. Povestește-ne tot.

— Păi, în primul rând, fetele alea nu au pus în viața lor piciorul în South Kensington decât în calitate de spălătorese. Charity a fost cameristă într-un hotel! Grace Grosvenor a lucrat la un depozit de cherestea! Banii cu care au venit aici i-au câștigat la loterie!

— Așadar sunt într-adevăr milionare? întrebă Sarah Rabin.

— Nici vorbă. Au câștigat doar cât să închirieze Casa cu trandafiri peste vară. Și dacă o să vă spun pe ce sumă de nimic au închiriat-o, o să turbați.

— Spune-ne! Spune-ne! țipară fetele, parcă ar fi fost un stol de găște flămânde.

— Marcella, spuse Stephanie, mă înclin în fața ta. Jocul ăsta a fost o idee genială! Cred că ai înnebunit așteptând să îi auzi numele.

— Așteptarea a fost îngrozitoare.

— Oh, da, răspunse majoritatea fetelor, în cor.

— Așadar, cine o să-i spună lui Choate? întrebă cineva.

— Nu cred că o să mai dureze mult până să afle! spuse Stephanie bucuroasă.

Așa era. Toată suflarea feminină din Little Elbow era prezentă acolo.

Până la miezul nopții, umilirea lui Grace avea să ajungă până în Montauk și East Hampton. S-ar

putea să apară chiar la rubrica de bârfe de ultimă oră din numărul de a doua zi al ziarului *New York Times*.

— Cât crezi că o să se mai învârtă pe aici ? întrebă cineva.

— Nu cred că o să mai treacă mult și Casa cu trandafiri o să fie din nou de închiriat, spuse Marcella.

Urmară murmure de satisfacție. Aproape fiecare dintre cele din încăpere știa pe cineva care voia să închirieze Casa cu trandafiri. Mai ales dacă era și așa de ieftin ! Cât de tâmpit putea fi proprietarul ?

— Marcella, ar trebui să o suni chiar acum pe Linda Deuble, spuse Stephanie. Ar trebui să știe adevărul în caz că cecul pentru chirie n-are acoperire.

— Cecurile noastre au acoperire.

Femeile se întoarseră să o privească pe Charity, care stătea în ușa salonului. Părea furioasă dar, ciudat de concentrată. Era ca o tigroaică pe care a tras-o cineva de coadă și acum voia să-l sfâșie pe cel ce îndrăznise să facă una ca asta. Dar Marcella considera că nu are de ce să se teamă.

— Ai venit să-ți strângi catrafusele ? întrebă Marcella.

În toată încăperea se auziră chicoteli.

— M-am întors să vorbesc cu tine, răspunse Charity

— Chiar așa ? Cel puțin ești gata să ne spui adevărul ?

— Oh, sigur că da, răspunse Charity. Dacă sunteți pregătite să îl auziți.

— Pune-ne la încercare. Ne place la nebunie să ascultăm povești impresionante despre sărăcia din

Lumea a Treia! Poate că reușim să facem o colecție. Doamnelor, ia scormoniți-vă prin buzunare pentru Charity și Grace! O să strângem bani pentru avionul cu care să vă întoarceți de unde ați venit. Tooting, nu-i așa?

— Acolo au fost revoltele alea, spuse Stephanie, pe un ton atotștiutor.

— Răscoala din Londra a fost la Brixton, spuse Charity.

— Uite încă un loc unde nu m-aș duce, zise Stephanie.

Toate fetele erau perfect de acord.

Dar Charity nu o băgă în seamă pe Stephanie și i se adresă Marcellei.

— Grace a plecat înapoi acasă. Probabil că o să te bucuri dacă îți spun că este complet distrusă. Mare ispravă ai realizat! Ai organizat petrecerea special pentru noi, bănuiesc, nu? Ei bine, sper că ești mândră de tine. Ca voi toate, de altfel, zise Charity, uitându-se la celelalte fete din încăpere. Sper ca supărarea surorii mele să vă fi făcut și vouă seara mai frumoasă.

Majoritatea femeilor aveau un aer oarecum vinovat.

— Pentru că este foarte distractiv, nu-i așa, să „demaști” pe cineva în toiul unei petreceri? Să-l faci să pară un idiot în fața unei mulțimi de oameni pe care de-abia îi cunoaște.

— Vi s-a răspuns cu aceeași monedă. V-ați jucat cu noi, luându-ne pe toți drept niște proști de cum ați venit aici, o întrerupse Marcella. Ați mințit de la bun început cu privire la trecutul vostru.

— Dacă ai fi venit să mă întrebi mai întâi, ai fi știut că nu este adevărat, zise Charity; vrei să vii puțin afară cu mine?

Freamăt. Șoapte despre o „luptă între pisici”. Marcella se ridică în picioare.

— Ce ai să-mi spui ce nu poate fi spus de față cu prietenele mele?

— Suntem martore, Marcella. Vom depune mărturie la tribunal, rosti Stephanie Blank.

Dar nici nu se strădui prea tare să o împiedice pe Marcella să iasă. Și, imediat ce ușa se închise în urma lor, Stephanie fu prima care-și lipi paharul de ușa, ca să audă ce se petrece.

Marcella și Charity se opriră în hol, sub portretul lui Edgar, bunicul Marcellei.

— Dacă vrei să dai în mine, zise Marcella, ai grijă ca prima lovitură să fie tare, pentru că eu am făcut ju-jitsu.

— N-am de gând să te lovesc, spuse Charity. Dar nici ție să nu-ți treacă prin cap să faci una ca asta. Și eu știu să lovesc.

Și dădu un pumn în perete cu atâta forță, că era cât pe ce să dărâme de pe suportul ei o vază antică. Nu vreau să-ți fac rău. De fapt, te-am chemat afară ca să nu te faci de râs.

— Ție ar trebui să-ți fie rușine.

— Nu mi-e deloc rușine. Nu am de ce. Sunt doar tristă. Pentru tine.

— Ascultă, dulceată, zise Marcella, punându-și mâinile în sold. Vezi să nu-mi dea lacrimile. Nu aștept decât ziua în care o să-ți iei boarfele și o să te cari. N-am nevoie să mă apere nimeni.

Charity oftă.

— M-am gândit că vei vrea să auzi mai întâi între patru ochi ce vreau să-ți spun, pentru că este o problemă foarte delicată și te-ar pune într-o lumină foarte proastă. Nu mi-ai dat de ales, dar trebuie

să-ți spun singurul lucru pe care l-am ținut secret. Este despre Grace...

Un secret! Marcella era ca o fetiță care iese din camera ei în dimineața de Crăciun și descoperă o căsuță pentru păpuși așezată sub brad. Îi venea să bată din palme de încântare. În schimb, se străduia să pară total neinteresată. În acest răstimp, Charity își ridicase ochii spre tavan sperând că, dacă există un Dumnezeu, o va ierta pentru ceea ce avea să facă.

— Marcella, începu Charity, aproape pot să cred că ai auzit toate acele lucruri pe care le-ai debitat în fața musafirilor. Toate poveștile acelea despre apartamentul sordid din sudul Londrei, logodnicul constructor, venirea în America în căutarea unui soț bogat. Totul pare plauzibil. Eu însămi am auzit de la Grace lucruri ciudate. Și nu te pot condamna pentru că ai fost șocată de ceea ce credeai că ai descoperit. Choate este prietenul tău. Ții la el și ultimul lucru pe care l-ai vrea ar fi să cadă în plasa unei femei pornite la vânătoare de zestre. Cred că este un om cinstit și oarecum naiv în probleme amoroase.

— Și eu aș zice la fel, spuse Marcella.

— E foarte bine că are prieteni buni care se gândesc la binele lui.

— Și deci care este marele secret? o întrerupse Marcella. Spune odată. Mai am și alți prieteni buni dincolo de ușa aceea.

— O să fac un rezumat, spuse Charity.

— Totul s-a întâmplat anul trecut, începu ea. Grace a fost dintotdeauna înnebunită după cai. Încă de când eram copii. De îndată ce a fost destul

de mare ca să-și pună o pereche de piteni era călare pe un poney de câte ori prindea ocazia. În foarte scurt timp a devenit un as. Câștiga toate cupele, toate premiile. Mă rog, anul trecut călărea pe proprietatea unui prieten. Nu călărise de ceva vreme. Mai deloc de când începuse cu modellingul. Așa că este foarte posibil să nu fi fost în cea mai bună formă. Nici nu cunoștea prea bine calul. Era destul de nărvaș. Total neindicat pentru cineva care nu călărește zilnic. Grace și prietenul ei mergeau pe potecă, la pas, când un fermier din vecini a tras cu pușca după un iepure. Calul lui Grace s-a cabrat. Ea a reușit să-l strunească o vreme, dar o creangă care i se agățase de spate când s-a izbit calul de niște copaci. În cădere, și-a pierdut casca. Niciodată nu a dat atenție acestor amănunte. Nici nu cred că fusese legată bine. S-a lovit puternic la cap când a căzut la pământ. A durat ceva vreme până să ajungă ambulanța. Și când și-a revenit din comă, uitase complet cine era.

— A stat în comă ?

— Da. Trei luni de zile. Am crezut că am pierdut-o.

— Trei luni ? Nu mi-a spus asta, zise Marcella.

— Păi sigur că nu. De ce să-ți fi spus ? Problema este, Marcella, că multă vreme Grace nici nu și-a amintit că avusese un accident. Avea amnezie.

Marcella asculta cu ochii ieșiți din orbite.

Dincolo, unde Stephanie le povestea fetelor ce auzea, răsunau numai exclamații de uimire. Era mai ceva ca o telenovelă.

— Doamne, făcu Marcella. Ce nu-și mai aduce aminte ?

— Nimic dinainte de 9 martie 2004. Ziua în care a căzut.

— O să-și mai recapete memoria ?

— Doctorii nu cred asta.

— Dar cum rămâne cu ceea ce povestea despre cum mânca pește și cartofi prăjiți când era copil ? Și că locuiește într-un apartament lângă cafenea ?

— Doar imaginația ei, spuse Charity. Să nu mai spun cât de îngroziți am fost când a vorbit, în sfârșit, și am auzit accentul ăla de mahala, pe care l-ai auzit și tu la Mimi. Nimeni nu vorbește așa în familia noastră.

— Păi atunci, de unde l-a luat ?

— Se pare că așa se întâmplă cu cei care s-au accidentat la cap ; împrumută o cu totul altă personalitate atunci când își revin. Creierul caută în jur frânturi de informații pe care le transformă în amintiri. Uneori, chiar sunt niște amintiri. Dar uneori sunt doar lucruri pe care le învățăm la școală sau le vedem la televizor. Probabil că asistentele de la spitalul unde a zăcut în comă se uitau la *EastEnders*.

— Telenovela aceea care se petrece în estul Londrei ?

— Exact. Credem – și neurologii sunt de acord – că, de când și-a revenit din comă, creierul lui Grace încearcă să-i reconstruiască personalitatea pornind de la diverse scene din *EastEnders*.

— Asta este pur și simplu o *tragedie*, îngăimă Marcella.

— Sunt întru totul de acord cu tine. Este îngrozitor de greu să o faci să înțeleagă. Nu mai departe decât acum câteva zile, m-a întrebat dacă îmi amintesc de vremea când locuiam într-un apartament deasupra nu știu cărui birt sordid, o cafenea de mâna a șaptea, îi explică ea Marcellei. Și a trebuit să-i spun că astea nu erau, de fapt, amintirile ei.

Din nou se confunda cu personajul Sonia din *EastEnders*.

Marcella clătină din cap, ȕuguindu-ȕi buzele a compătimire. Dar Charity ȕtia că nu simȕea, de fapt, nici un fel de milă. Aproape că vedea creierul Marcellei cum sfârâie, încercând să stoarcă tot ce se poate din acea mică problemă a lui Grace. ȕtirea va face ocolul întregului Little Elbow cu viteza unui păduche pubian într-o cârciumă dintr-o tabără de nudiȕti, la căderea serii.

— Ei bine, aveai dreptate, spuse Marcella. Mă simt ca o proastă. Dacă aȕ fi ȕtiut... Nu aȕ fi dat dovadă de atâta cruzime. Mă vei putea ierta vreodată?

— Stai liniȕtită, spuse Charity. Cum ai fi putut să bănuieȕti că Grace a suferit o comoȕie cerebrală ȕi că asta o face, uneori, să vorbească precum Eliza Doolittle înainte de transformare? Este greu de imaginat, îmi dau seama. Nici eu nu aȕ fi crezut aȕa ceva, până nu i s-a întâmplat propriei mele surori. Sigur, ai tras concluzia că Grace l-a minȕit pe bunul tău prieten Choate, ca să pună mâna pe el pentru avere. În locul tău, aȕ fi procedat exact la fel. Deȕi, poate că nu aȕ fi mers atât de departe încât să organizez o petrecere pentru a face publice minciunile ei, adăugă Charity, răsucind cuȕitul în rană.

— Mă simt îngrozitor, se dădu Marcella de ceasul morȕii.

De cealaltă parte a uȕii, musafirele erau de acord că, într-adevăr, ar trebui să se simtă prost pentru toată această situaȕie.

— ȕi eȕti sigură că nu se mai poate face absolut nimic, în legătură cu amnezia?

— Ce să spun, acesta a fost unul dintre motivele pentru care am hotărât să o aduc pe Grace aici,

să petrecem vara în Hamptons. Medicii din Anglia au făcut tot ce au putut. Sper să găsesc vreun tratament mai eficient aici, în State. Americanii au fost întotdeauna mai avansați în domeniul acesta.

Marcella părea mulțumită să audă așa ceva.

— O să mă interesez și eu să văd dacă găsesc pe cineva cu referințe bune.

— Mulțumesc, spuse Charity. Sperăm să reușim să ajungem la doctorul Edward Sherwin, de la Sf. Elizabeth.

— Oh, da, este foarte bun, fu de acord Marcella, la auzul acestui nume cunoscut. Mi se pare că tocmai am citit despre el în *New York Times*, nu? a operat nu știu ce supermodel care avea o tumoare pe creier.

— Dar, știi, continuă Charity, ți-aș fi recunoscătoare dacă ai ține pentru tine ceea ce am discutat acum. Ai putea să le spui musafirelor doar că te-ai înșelat cu privire la cele auzite la salon... Nu aș vrea ca lumea să înceapă să se uite altfel la Grace. Știi cum e. Oamenii ar afla despre accident și ar începe să-și arate compasiunea. Chiar mai rău, ar putea începe să o trateze ca și cum ar fi vreo retardată. Chiar dacă nu-și amintește prea multe dinainte de 2004, este capabilă să-și dea seama când este tratată de sus.

— Bineînțeles, spuse Marcella. Poți conta pe discreția mea absolută. Și acum dă-mi voie să-ți spun că mă simt de-a dreptul onorată că numai mie mi-ai împărtășit toate astea. Dacă aș fi fost în locul tău, nu m-aș mai fi ostenit să vorbesc cu mine vreodată. Cred că asta spune ceva despre legătura care s-a creat între noi în aceste câteva săptămâni care au trecut.

— Absolut, răspunse Charity

— Ce tragedie ați trăit voi, fetelor. Mai întâi v-au murit părinții, apoi accidentul lui Grace. Ce povară îngrozitoare! Acum ați merita să vi se întâmple ceva minunat în fiecare zi.

— Cred că ceva minunat i s-a întâmplat deja lui Grace, spuse Charity. În persoana prietenului tău Choate.

— Da, spuse Marcella cam cu jumătate de gură.

— Cred că ar trebui să mă duc să văd dacă Grace se simte mai bine. Îmi pare rău că secretele noastre de familie ți-au produs neplăceri.

— Nu, *eu* sunt cea care trebuie să-și ceară iertare, se repezi Marcella.

— Și nu o să mai spui nimănui?

— Ai cuvântul meu.

Marcella o conduse pe Charity până la ușă și o îmbrățișă lung înainte să-și ia la revedere.

— Să-i spui lui Grace că are două surori în orașul acesta, au fost cuvintele ei de despărțire.

— O să-i spun, zise Charity. Mă bucur că înțelegi.

Câteva clipe mai târziu, Marcella era din nou în salon, cu noutățile.

— Deci? întrebă Stephanie, ai reușit să-i smulgi adevărul? Sunt sărace lipite? Sunt țigănci?

— Vai, Doamne, răspunse Marcella. Mai rău. Aflați că Grace Grosvenor este *retardată*.

Anjelica făcea curățenie după petrecere. Ea ridică pălăria de pai pe care o folosisese Marcella pentru „jocul adevărului” și scoase bilețelele de hârtie rămase. Așa cum bănuia, pe toate era trecut un singur nume: „Grace Grosvenor”.

Evident, și ea auzise despre accident. Nu din salonul în care se aflau stimatele invitate ale Marcellei, ci de după ușa bucătăriei. Era greu să nu asculți ce se șușotea acolo, cu atât mai mult cu cât era vorba despre femeia care-i ocupase locul în inima lui Choate Fitzgerald. Anjelica recunoscuse în sinea ei că, atunci când Grace părăsise în fugă casa, acuzată că mințise în privința poziției sociale, îi tresăltase puțin inima la gândul că tânărul Choate ar putea considera că această minciună face imposibilă continuarea relației... Dar, înțelegând că pentru el o astfel de fată care, în pofida trecutului ei, a avut totuși posibilitatea să închirieze Casa cu trandafiri tot nu este destul de bună, își dădu seama că ea, una, nu avea nici o șansă să-i fure inima. Absolut nici una. De aceea începu să spere că originea socială nu contează pentru bărbatul pe care îl adora.

Dar acum accidentul ăsta? Traumatismul cerebral? Cum va primi Choate această veste?

Din cămăruța ei de sub acoperiș, Anjelica vedea o parte din drumul ce ducea spre Casa cu trandafiri. În noaptea aceea pândi drumul ca o mamă care-și supraveghează copilul. Dar mașina lui Choate nu apărură. Anjelica se gândi că poate l-a chemat Grace, ca să nu dea apă la moară bârfelor; și, dacă l-a chemat, Anjelica se gândea că el s-ar fi dus glonț ca să discute față în față. Poate că Grace i-a spus ceva la telefon, iar el a considerat că nu mai e nevoie, că nu vrea să o mai vadă. Anjelica simți cum îi bate inima. Apoi își făcu cruce, să alunge diavolul care o îndemna să le dorească răul altora și se așeză să mai citească un capitol din *Huck Finn*. Citea cartea pentru a doua oară. Mai întâi, citise de nu știu câte ori dedicația.

Așa cum se întâmplă de obicei, Choate află despre accident abia a doua zi dimineată. Marcella petrecuse o noapte de coșmar. Imediat ce fetele pleaseră, încercase să-l sune pe Simon, să-i spună ce se întâmplase. Pur și simplu n-o să-și creadă urechilor. Dar n-a răspuns la mobil. Prin urmare, n-avea cum să-l întrebe în ce fel ar fi trebuit să abordeze problema cu Choate. Până la urmă, ajunse la concluzia că cel mai bine era, pur și simplu, să îi dea un telefon.

— Marcella.

Pentru prima oară, după mult timp, Choate ridicase aproape imediat receptorul.

— Vai, dragul meu. Cât mă bucur că te-am prins.

— Pot să te ajut cu ceva?

— Ești la Casa cu trandafiri?

— Nu, sunt în Manhattan. Este zi de lucru. Sunt la birou. Lucrez. M-ai sunat la birou.

— Atunci, n-o să te țin mult. Voiam doar să știu cum se simte Grace și mă jenez să le sun pe fete direct, pentru că mă tem că am făcut o prostie aseară.

— Ah, da?

— A fost îngrozitor. Tocmai jucam un joc de societate. Cred că-l știi și tu, „Adevăr sau provocare“. Oricum, din pălărie a fost tras numele lui Grace, tocmai când eram la partea cu adevărul, că provocarea am lăsat-o la urmă. Și, în glumă, firește, am întrebat-o dacă e adevărat că a crescut în Kensington, sau dacă nu e, cumva, fiica unei spălătorese, venită să-și caute norocul în Hamptons și să se mărite cu un bărbat bogat.

— Ce-ai făcut?

— Știu. A fost o glumă idioată. Nici nu știu cum mi-a putut trece prin cap așa ceva. Acum îmi dau seama cât de oribil a putut să sune. În fine, am crezut că o să râdă, dar a avut o reacție tare ciudată! A luat-o complet razna și a ieșit în fugă din casă. Charity, pe bună dreptate, m-a făcut cu ou și cu oțet că am fost atât de grosolană, dar mi-a povestit și despre accident și despre lovitura la cap.

— Ce lovitură la cap?

— Vrei să spui că ție nu ți-a povestit?

Marcella făcu o pauză pentru efect, lăsând să se înțeleagă că se află într-o mare dilemă morală.

— Oh, Doamne! Nu știu dacă e bine să-ți spun...

— Te rog, spune, zise Choate.

— Ei bine, cred că telefonul acesta nu ar avea nici un rost dacă nu ți-aș spune toată povestea.

Choate, Grace, a suferit un accident groaznic, a căzut de pe cal în 2004, i-a afectat foarte tare creierul.

Choate clipi surprins.

— Are creierul afectat ?

— Foarte. Nu-și mai amintește nimic despre viața dinainte de accident. De fapt, nu-și mai amintește nici accidentul ! Este ca o legumă, cel puțin memoria e varză.

— Nu înțeleg. Mie mi se părea OK.

— Crede-mă, Choate. Fata este complet truli. De aceea își schimbă mereu accentul și răspunde atât de vag atunci când vine vorba despre trecutul ei. N-are trecut. Medicii spun că este foarte probabil să nu-și mai revină niciodată. Nu mai știe care-i erau tovarășii de joacă în copilărie. Uneori, pare cam confuză și cu privire la propria ei soră.

— Mie nu mi s-a părut niciodată că ar fi confuză.

— Este. Am auzit-o la cosmetică povestind despre așa-zisa ei „copilărie“. I-a spus pedichiuristei că a crescut lângă o prăvălie, într-unul dintre cele mai rău famate cartiere ale Londrei. Eram pe punctul să-ți spun în ce hal te-a îmbrobodit cu privire la așa-zisa ei origine nobilă. Stephanie m-a convins să tac. Crede că nu e corect politic să facem caz de clasa socială. Dar faptul că Grace continuă să vorbească despre viața din estul Londrei nu are nici o legătură cu copilăria ei. Cât a fost în spital, asistentele de la Reanimare, unde era ea, urmăreau o telenovelă la televizorul din salon, iar bietul ei creier răvășit a preluat povestea din film ca și cum ar fi fost propria ei viață.

— Dar este îngrozitor. Biata Grace !

— Într-adevăr, biata Grace, zise Marcella. Urmă o altă pauză. Știi, Choate, nu am dormit toată

noaptea, gândindu-mă la toată povestea asta și în-
trebându-mă ce-i de făcut. Problema este că știu
cât de mult îți place fata asta. De fapt, atâta cât te
cunosc eu, dragul meu, aș spune că ești chiar puțin
îndrăgostit de ea. Și mai știu că într-o bună zi vei
vrea să te însori și că te-ai gândit, poate, că Grace
ar putea fi o soție și o mamă ideală. Dar dragostea
ne face uneori orbi la aspectele practice ale unei si-
tuații. Și sunt unele lucruri pe care iubirea nu le poate
învinge. Cum ar fi retardarea. Creierul afectat al
lui Grace este o mare problemă. Apoi, completă
Marcella, cine ar putea garanta că, în următorii ani,
creierul ei nu va continua să se degradeze. Ar pu-
tea avea un copil și să-i iasă complet din minte. Ar
putea să-l uite într-un magazin.

— Asta nu ar fi deloc bine, trebui să admită
Choate.

— Vreau să te mai gândești la tot ce ți-am spus.
Îmi promiți?

Choate promise.

— Îmi pare rău că a trebuit să-ți dau așa vești
proaste, zise Marcella, în final. Dar e clar că Grace
nu și-ar fi adus aminte să-ți spună chiar ea.

— Cum a fost la petrecere? întrebă Simon.

Petrecuse o seară foarte proastă în New York.
Camera de hotel pe care și-o rezervase nu avea nici
măcar baie și nici antenă TV prin satelit. Mâncase
sandviciurile pe care și le pregătise înainte de ple-
care și încercase să citească o carte despre Warhol,
pe care își propusese de luni de zile să o citească.
Era atât de plicticoasă pe cât își imaginase.

— Ne-am distrat de minune.

Marcella îi relată și lui toată povestea, inclusiv
partea în care îl sunase pe Choate.

— Bietul Choate. Sunt convinsă că e distrus.

— Cu siguranță. Chiar a fost nevoie să-i spui tu?

— Sigur că trebuia să-i spun! Ea n-ar fi făcut-o.

La fel ca mine, nici el nu trebuie să se gândească numai la el, ci la un întreg imperiu. Nu se poate înșura cu cineva care nu-și mai amintește nici măcar unde a copilărit. Un creier bolnav este o problemă serioasă, spuse Marcella, cu un aer atotștiutor. Cine știe ce efecte pot apărea pe termen lung. Am spus — și Choate a fost de acord — că ar fi o adevărată catastrofă dacă, din cine știe ce motiv, el ar fi incapabil să-și mai conducă afacerile, iar Grace nu și-ar mai aminti ce are de făcut.

— Ce drăguț din partea ta, spuse Simon. Marcella radia.

— Și tu? Cum a fost întâlnirea cea atât de importantă? Sper că a meritat să ratezi cea mai mare petrecere a anului.

— A fost foarte productivă, minți Simon.

Se servi din nou cu ce-și adusesese de-acasă.

— Vai, spuse Marcella. Ți-e foame. Producătorul acela nu v-a dat nimic bun aseară?

— Nu-mi vine să cred că le-ai spus că m-am lovit la cap! țipa Grace.

— Ce altceva aș fi putut să fac? Să-i las să creadă că ești o mincinoasă la vânătătoare de zestre?

— Și acum, cum ar trebui să mă comport? Așa? Și Grace începu să se strâmbe și să țopăie prin încăpere, precum Quasimodo.

— Încetează. Nu trebuie să schimbi nimic. Le-am spus că efectele se manifestă cu intermitențe. În cea mai mare a timpului ești OK.

— Mulțumesc foarte mult, zise Grace, pe un ton sarcastic.

— Știi ce, o să fie bine. Cred că stânjeneala de a te fi făcut mincinoasă, când s-a aflat că, de fapt, te-ai lovit la cap, o va ține pe Marcella la oarecare distanță, cel puțin pentru o vreme. Dar va trebui să-i spui lui Choate.

— Ce să-i spun ?

— Ia nu face pe amnezica acum, Grace. Trebuie să-i spui despre accident. Pentru că, dacă nu îi spui tu, o va face Marcella. Și e mult mai bine să vină de la tine.

Ryan uda peluza, pregătindu-se să pună niște îngrășăminte.

— Am aflat despre sora ta. Îmi pare rău. Cred că vă este foarte greu.

— Ne descurcăm, spuse Charity.

— Asta se vede. N-aș fi ghicit într-o mie de ani. Sper să nu te superi dacă îți spun ceva. După cele auzite azi-dimineață la băcănie mă întrebam dacă aș putea să vă ajut cu ceva. Ați încercat să găsiți un medic ?

— Încă nu, răspunse Charity. Știi, n-aș prea vrea să vorbim despre asta acum.

— Bine.

Și când Charity o porni spre grădină, Ryan o apucă de mână. Charity își lăsă mâna în mâna lui. Era caldă. Simți cum el ezită o clipă înainte de a-i da drumul.

— Știi, chiar înainte să aflu despre accident, am remarcat cât de grijulie ești cu sora ta. Ții mult la ea, nu-i așa ? E foarte frumos din partea ta.

— Mulțumesc.

— Astăzi parcă ai duce toată greutatea lumii pe umeri.

— Așa mă simt în fiecare zi, spuse Charity. Doar că în unele zile parcă mi-e mai ușor decât în altele.

— Obligațiile de familie sunt greu de îndurat. Bunica mea avea o soră care avea nevoie de multă atenție și îngrijire.

Charity dădu din cap, dar nu avea nici un chef să afle mai multe detalii. Își îndreptă atenția spre trandafiri. În ultimele zile începuseră să se deschidă tot mai mulți boboci. Mai ales una dintre tufe îi atrase atenția în mod special lui Charity. Avea niște flori mari cât pumnul. Charity prinse o floare în palme și își apropie fața de ea. Mirosea minunat.

— E superbă, nu-i așa?

Charity tresări.

— Erai cu gândurile departe, spuse Ryan. La ce te gândești? Încep să arate frumos, nu-i așa?

— Cred că ai mâini fermecate. Care-i secretul tău?

— Le vorbesc. Ca prințul vostru, Charles. Și el vorbește cu florile, nu?

— Așa se spune. Unii cred că-i nebunie curată.

— S-ar putea. Cică și o mătușă de-a mea obișnuia să le vorbească florilor. Avea cea mai frumoasă grădină pe care am văzut-o vreodată.

— Mai frumoasă ca asta?

— O, da. Cel puțin, din câte am putut să-mi dau seama din fotografii. A și creat câteva soiuri de trandafiri. De fapt uite unul dintre ele.

Ryan o conduse pe Charity spre o tufă plină de flori piersicii.

— Sunt superbe. Mi-ar fi plăcut să pot crea și eu așa ceva.

— E simplu.

— Nu, nu e simplu.

— În dimineața asta, trebuie să mă duc până la pepinieră. Nu vrei să vii cu mine, să alegi niște plante pe care să le sădesc în fața geamului de la bucătărie?

— Mi-ar face plăcere.

— Plecăm într-o jumătate de oră.

— Proprietarul casei are preferință pentru vreo culoare? întrebă Charity.

— Alege ce-ți place ție.

— Dar nu vreau să-ți creăm neplăceri.

— Nu-mi creați nici un fel de neplăceri, răspunse Ryan.

Charity luă un trandafir galben.

— Ai dreptate, e superb. Și ți se potrivește.

— Ce vrei să spui?

— Este discret. Elegant. Miroase dumnezeiește.

Charity simți cum roșește. Ryan observă și își coborî privirea în pământ.

— Adică, nu că aș ști cum miroși tu, bâigui el.

— Ce părere ai, ăsta i s-ar potrivi lui Grace? întrebă Charity, schimbând repede subiectul.

Evident, trandafirul pentru Grace era roz.

— Cred că pe ăsta l-ar fi ales dacă ar fi fost aici, continuă ea.

— Și ăsta e foarte frumos. Ia te uită aici. Doi trandafiri englezești.

Până când au ales ei trandafirii se făcuse ora șapte.

— Îmi pare rău, spuse Charity. Probabil că programul tău de lucru s-a terminat de mult. Ești plătit pentru orele suplimentare?

Ryan răsese.

— Da, mă gândeam eu că nu, poate că...

— Nu-ți face probleme. Uneori rămân până mai târziu, alteori plec mai devreme. Dar acum o să plec să te las să-ți vezi de întâlnirile din seara asta, doar dacă nu cumva... Făcu o pauză, dădu din cap, apoi își luă inima-n dinți. Nu. O să trec direct la subiect.

Charity se pomeni mușcându-și buzele, așteptând să vadă ce urmează.

— Charity, ai vrea să iei cina cu mine? În seara asta? Dacă nu ai alt program... Și presupunând, bineînțeles, că ți-ar face plăcere.

Dacă i-ar plăcea? Nici nu și-ar fi putut dori altceva. Dar cum putea să spună „da“?

Prin mintea lui Charity trecură cu viteza secvențelor dintr-un jurnal de știri motivele pentru care nu ar fi trebuit să accepte. Era imposibil. A accepta invitația lui Ryan la cină era ca și cum ar fi acceptat o întâlnire. Iar Charity nu-și putea da întâlnire cu grădinarul. Scopul venirii în America era acela de a găsi un soț bogat. Și atunci, cum să accepte să iasă cu unul dintre angajați? Dacă s-ar fi aflat? Parcă și vedea ce ar fi urmat. Ea, trăind într-o baracă, în vreme ce soțul ei, grădinarul, bea whisky dintr-o sticlă învelită într-o pungă de hârtie ascunsă în torpedoul camionetei cu care se duce să planteze trandafiri pentru vreo soție de bogătaș.

— Aă... mi-am făcut deja un program pentru seara asta, bâigui Charity. Îmi pare rău.

Ryan dădu din cap.

— Am înțeles.

Se lăsă tăcerea. Din fericire, Ryan nu lansă nici o invitație pentru altă seară.

— Atunci o să trec mâine să arunc o privire să văd cum le merge. Pune-le ceva mai multă apă.

— Poate ne vedem mâine, spuse Charity.

— Poate, răspunse Ryan, în timp ce își încărca uneltele într-o roabă.

— Trebuie să plec să mă pregătesc.

Charity îi făcu din mână cumva jenată, apoi o porni spre casă. S-a descurcat de minune, nu ? Nu l-a rănit în nici un fel.

În schimb, Ryan părea că nu mai termină de strâns uneltele.

Temându-se că bărbatul va trece pe lângă conac, în drum spre casa de oaspeți și va vedea că n-a plecat de fapt nicăieri, Charity își spuse că mai bine ar începe să se prefacă măcar că se pregătește pentru o seară de pomină în oraș.

Intră sub duș. Apoi își puse una dintre rochiile sale preferate. Una roșie, oarecare, de la Monsoon, deși părea să fie mult mai scumpă. Își uscă părul și se încălță cu pantofii care-i plăceau cel mai mult. Apoi coborî scările. Ryan era tot afară. Regla un aspersor. Se înțepenise, uda prea tare o plantă delicată, căreia îi pria mai puțină umezeală.

Fir-ar să fie, se gândi Charity. Acum, va trebui să iasă din casă, să urce în mașină și să plece, apoi să se oprească pe undeva, Dumnezeu știe unde, până va fi sigură că Ryan a plecat sau s-a culcat. Dar cât o să dureze asta ? Cât durează să repari un aspersor ? Dacă o să stea acolo vreo patru ceasuri, pentru că nu avea altceva mai bun de făcut ?

În vreme ce Charity își bătea capul cu toate astea, Ryan se îndreptă spre casă și bătu în ușa de la bucătărie.

— Bună.

— Bună, răspunse Charity.

— Îmi pare rău că te deranjez, dar... Făcu o pauză și-și scoase șapca de baseball cu gesturile unui actor din filmele anilor '50. Măiculiță, arăți trăsnet.

Charity mormăi un „mulțumesc“, fără să-și ridice ochii de la vârfurile pantofilor.

— Am nevoie de ceva lung și subțire, pentru stropitoarea aia. Mă întrebam dacă vreuna n-aveți cumva vreun ac de siguranță?

— O să mă uit.

Charity își deschise poșeta și cotrobăi prin ea.

— Ai o rochie superbă. Sper ca acel cineva să te ducă într-un loc deosebit.

— Ei, la Harbor Club, zise Charity. Apoi, intră în panică la gândul că Ryan s-ar putea duce și el în seara aceea la Harbor Club. Se părea că oricine putea intra acolo. Chiar la intrare era un bar, deschis douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru.

— Numai că persoana cu care trebuia să mă întâlnesc tocmai m-a sunat că nu mai poate să vină. Un deces în familie, adăugă ea repede.

— Îmi pare rău.

— Nu era cineva foarte apropiat, spuse Charity, încrucișându-și degetele la spate și rugându-se să nu stârnească mânia zeilor cu minciuna ei. O mătușă bătrână, pe care nici nu o știa prea bine. Dar, mă rog, mama lui este foarte îndurerată, pentru că și-a pierdut sora mai mare și el s-a gândit că ar fi mai bine să stea acasă, cu ea.

— Desigur.

— Așa că, nu o să mai merg la Harbor Club, concluzionă Charity.

— Gata îmbrăcată și să nu ai unde să mergi, zise Ryan... Poate că...

Și dacă ar fi petrecut o seară, una singură, cu Ryan, ce ar fi fost rău în asta? În cazul în care cuiva din oraș i s-ar fi părut ciudat că iese cu un angajat, Charity ar fi explicat că așa se procedează în Anglia. Din când în când, trebuie să socializezi cu personalul, pentru a le câștiga bunăvoința. Iar acum, că tot se dichisese – chiar dacă persista în minciună –, Charity se gândea că ar fi păcat să nu iasă undeva. Nu se întâmpla prea des ca părul ei rebel să-i stea „exact cum trebuie”. Își admiră buclele în fereastră întunecată dinspre grădină.

— Ce propui? întrebă ea.

— Păi, dacă tot te-ai îmbrăcat așa frumos, trebuie să mergem undeva ca lumea. Dar cum eu sunt în haine de lucru, mă tem că nu prea avem de ales în afară de Rowdy Hall.

— Rowdy Hall?

— Un pub englezesc, în East Hampton. Acolo servesc și pește cu cartofi prăjiți.

La auzul cuvintelor „cartofi prăjiți”, Charity își dădu seama cât îi era de foame. Îi ghiorăia stomacul.

— Sună grozav, zise ea, și era destul de sinceră.

— Mai lasă-mi două minute cu stropitoarea, apoi mă spăl pe mâini și îi dăm drumul.

— Bine, zise Charity. Mă duc să mă schimb.

— Nu te schimba, spuse Ryan.

Până la urmă, Ryan meșteri la aspersor fix patruzeci și cinci de secunde, asigurându-se că Charity nu mai are timp să se răzgândească. În trei minute, erau în camioneta lui.

Chiar dacă Rowdy Hall nu era un loc despre care să se pomenească în revistele *glossy*, așa-zisul local englezesc era plin de lume. Trebuiră să aștepte până să găsească un loc. Mirosurile care veneau dinspre bucătărie făceau ca stomacul lui Charity să cânte și mai tare. Impulsul de a se întinde spre masa vecină să fure un cartof prăjit era irezistibil.

Mâncarea poate că nu se ridica la nivelul pretențiilor din East Hampton, dar pentru Charity parcă peștele și cartofii prăjiți nu fuseseră niciodată mai buni. Și, după un sfert de oră, uită complet că e cea mai elegantă fată din local și nu o mai interesa decât mâncarea și faptul că se distrau atât de bine. Trecură de la discuțiile despre grădinărit la bârfele despre oamenii din Little Elbow. Ryan lucrase pentru mai mulți. Despre Stephanie Blank spunea că e leneșă, ceea ce îi smulse lui Charity o exclamație de încântare.

Oare nu așa se întâmpla mereu? Bărbații cei mai interesanți erau, în mod inevitabil, cei mai nepotriviți. Se gândi la întâlnirea ei cu Robin Madden. Semănase mai curând cu un interviu pentru angajare decât cu începutul unei relații. Avea convingerea că toate întâlnirile lui Robin se desfășurau după același tipic. Mai mult o culegere de informații decât o seară de flirt. Trecutul nostru se potrivește? Ce educație am primit? Ce relații avem?

Ce conturi bancare? Robin ar fi putut foarte bine să-și trimită mai întâi CV-ul.

Și Jerry Penman? Oh, Doamne. Oamenilor ca el ar trebui să li se interzică să iasă în lume.

Cu Ryan era cu totul altfel. Semăna cu întâl-nirile pe care le avusese la Londra, cândva. Râdeau atât de mult...

Dar Charity reveni repede cu picioarele pe pământ. Nu era vorba despre o „întâlnire“. Erau doar doi oameni care mâncau la aceeași masă. Amici. Nimic mai mult.

Mâna lui Ryan se întinse peste masă, spre mâna ei.

— E târziu, zise Charity deodată. Îi făcu semn chelneritei. Fata veni imediat și puse nota în fața lui Ryan. Charity se întinse să o ia.

— Plătesc eu, zise ea.

— Glumești? făcu Ryan și îi smulse nota.

— Atunci, hai să plătim jumi-juma'.

— Nici gând. Îmi pot permite să plătesc peștele și cartofii prăjiți pe care i-ai mâncat, dacă pentru asta îți faci griji.

— Uite ce e, trebuie să plătim jumi-juma' pentru că, altfel, se poate considera că a fost o întâlnire și... Ryan, te rog. Tu nu ești decât... Și Charity nu mai continuă.

— Grădinarul, termină el fraza în locul ei. Poftim. Și trânti pe masă o bancnotă de douăzeci de dolari. O să plătim jumi-juma'. Te aștept la mașină.

Charity închise ochii, dorindu-și să se poată întoarce în timp, măcar pentru treizeci de secunde.

Ryan abia dacă mai scoase o vorbă pe drumul de întoarcere.

Era un final îngrozitor pentru ceea ce ar fi putut fi o seară minunată.

Pentru Grace, seara fusese cu totul altfel. Se întâlnise din nou cu Choate.

Firește, fusese punctual. Și, din nou, cu un buchet enorm de flori. Grace era îndeajuns de sinceră cu ea însăși ca să realizeze faptul că, dacă în seara aceea Choate avea să rupă relația cu ea, îi vor lipsi foarte mult acele flori.

— Trebuie să stăm de vorbă, spuse Choate imediat ce intră în casă. O discuție adevărată. Am putea să coborâm pe plajă?

S-a terminat, își spuse Grace. A aflat despre accident și despre amnezie și nu mai vrea să aibă de a face cu ea. Acceptă. Lucrul cel mai bun era să treacă peste stânjeneală și să rezolve odată problema.

— Am vorbit cu Marcella despre tine, a fost primul lucru pe care i-l spuse el.

Fără îndoială, Marcella îi spusese.

— Știi, țin foarte mult la părerea Marcellei, continuă el.

— Înțeleg foarte bine, zise Grace. E nemaipomenit să ai un prieten pe care să te poți baza și care să-ți spună ce să faci când ești la ananghie.

— Absolut. Ea a fost întotdeauna foarte sinceră cu mine, chiar dacă unele lucruri pe care mi le-a spus nu au fost tocmai ceea ce îmi doream să aud.

— Uneori, adevărul doare, fu de acord Grace.

— Cred că Marcella are o atitudine oarecum frățească față de mine, continuă Choate. De exemplu, crede că știe ce gen de femeie mi s-ar potrivi.

Iar acea femeie, cu siguranță nu sunt eu, își spuse Grace.

Dar, în clipa următoare, s-a întâmplat.

— Grace. Choate se opri în fața ei și îngenunche.

Chiar acolo, pe nisip. Apoi se ridică imediat și se uită în jurul său, să vadă dacă nu a aterizat cumva într-o mizerie lăsată de vreun câine. Nu era nimic de genul ăsta. Așa că se lăsă din nou în genunchi.

— Înainte să te cunosc, trăiam doar pe jumătate. Nu aveam nici un scop în viață. Nici o direcție. Sigur, mi-am pus afacerea pe picioare și am depus mult efort pentru asta. Dar sufletește aproape că eram mort. De când te-am întâlnit pe tine, Grace, se întâmplă să nu mă mai uit cu orele în Palm Pilot. În schimb, admir priveliștea. Apusul. Chipul tău minunat. Până și Manhattanul parcă-mi pare mai puțin cenușiu. Grace, parcă am fost orb până să te cunosc. Nu vreau să redevin bărbatul care am fost. Te vreau alături de mine pentru totdeauna.

Și Grace știu ce va urma.

— Grace Grosvenor, vrei să te măriți cu mine?

— Nu pot, suspină Grace.

— De ce?

— Nu sunt cine crezi tu.

— Grace, spuse Choate, știu totul despre tine. Nu există secret pe care să nu-l cunosc. Marcella mi-a povestit despre accident.

— Dar, Choate, cum poți să vrei să te însori cu o femeie care nu-și amintește nimic despre viața ei dinainte de vârsta de douăzeci și patru de ani? Sunt ca o jucărie stricată, adăugă ea deznădăjduită.

— Dimpotrivă. Chiar mă bucur că nu-ți amintești nimic despre trecut, zise Choate.

Grace se uită la el cu ochii măriți de uimire.

— Cum Dumnezeu poți să consideri asta un avantaj?

— Pentru că... Choate își dresă glasul și se ridică în picioare. Genunchii îl dureau îngrozitor. Dacă nu-ți amintești nimic despre acest trecut, e ca și cum nu l-ai fi avut. Și astfel, îmi pot imagina că sunt primul bărbat care face dragoste cu tine.

Grace se înroși toată.

— Poate chiar voi fi, zise Choate. Și apoi, chiar dacă îți va reveni memoria, nu vom ști niciodată cu certitudine și asta îmi convine de minune. Spune-mi da, iubito. Nu accept un nu.

Și cum era clar că nu glumește, Grace chiar răspunse „da“. Sau, mai exact, „OK“

Choate nu păru să-și facă prea mari probleme pentru răspunsul gătit al lui Grace. Nu fusese un „nu“ și asta era tot ce conta pentru el.

— Sper să ți se potrivească, spuse el, scoțând din buzunar o cutiuță îmbrăcată în catifea.

— O, Doamne!

Primul gând al lui Grace a fost că inelul îi amintea de un ghiul pe care-l purta un fost iubit de-al ei, când se deghizase în pește la un bal mascat. Dar diamantul acela era adevărat. Fusese scos din mină de vreun sud-african acoperit de sudoare. Era mai scump decât o mașină. Mai scump chiar decât o decapotabilă, cu CD player și aer condiționat.

Choate scoase inelul din cutiuța de catifea și îi apucă mâna stângă. Ea își strânse degetele instinctiv. Gestul era unul de respingere, dar Choate îl interpretează ca fiind permisiunea de a-i pune diamantul pe inelar.

— Vai!

Grace izbucni în lacrimi.

— Gata, gata, draga mea. Choate o luă în brațe. Știu că ești emoționată. Este un moment la care visează toate fetele. Probabil că nici nu-ți vine să crezi că ți se întâmplă cu adevărat. Dar să fii convinsă că este foarte real. Vei fi doamna Choate Fitzgerald.

Grace plânse pe tot drumul de întoarcere spre casă. Choate părea să aibă o plăcere aproape perversă față de situația dată. Evident nici nu-i trecea prin cap că fata ar fi putut să plângă și din alte motive decât de fericire.

— Sunt foarte emoționată, îi spuse ea proaspătului său logodnic. Dacă nu ai nimic împotriva, cred că aș vrea să mă întind puțin în pat. Singură.

Choate, ca un gentleman, acceptă.

Pe la ora unsprezece, când Charity se întorcea de la dezastrul de la Rowdy Hall, își găsi sora stând pe canapea, pe întuneric, privind în gol, de parcă tocmai suferise un șoc.

— Grace, o strigă ea. Ai pățit ceva? Ce s-a întâmplat? Ai vorbit cu Choate? Era supărat? A rupt relația cu tine?

Grace dădu din cap. Și își întinse mâna stângă spre Charity. Când o rază de la becul din hol atinse diamantul, parcă cineva ar fi aprins lumina.

— Ce-i *ăsta*? șopti Charity.

Grace îi povesti totul; îi povesti cum Choate, departe de a se retrage din pricina amneziei ei, vedea în asta un lucru bun, considerând-o virgină măcar din punct de vedere psihologic, dacă nu și altfel.

— Chestia asta nu poate fi interpretată decât într-un singur fel, spuse Charity.

— Nu știu dacă mă simt cu adevărat măgulită, zise Grace.

— Ce să spun! Ia mai termină! Cunoști vreun bărbat care să nu vrea ca femeia pe care o iubește să nu sufere de „amnezia foștilor”? Ia să mai văd inelul.

Ascultătoare, Grace întinse mâna.

Charity examina inelul cu ochiul rece al negustorului de diamante.

— E uriaș, spuse ea. Iar culoarea și claritatea sunt extraordinare. Nu văd nici cea mai mică umbră. Fie este zirconiu, fie tocmai ai fost cadorisită cu un inel de logodnă de șase carate! Uluitor, adăugă ea. Acum, trebuie să găsim un avocat bun. Cât se poate de repede.

— Un avocat?

— Da, pentru contractul prenuptial, bineînțeles. Cu siguranță și Choate va insista să semnați un astfel de contract – sau, cel puțin avocații familiei sale o vor cere. Prin urmare, îți trebuie și ție un avocat bun care să facă în așa fel încât această căsătorie să merite osteneala. Doar nu vrei ca după cinci ani să divorțezi și să te trezești înapoi la Londra, fără un sfanț pe numele tău. Ori, poate ar fi bine să te măriți la Londra, ceea ce ar însemna că nu am avea de ce să ne facem prea multe griji. Dacă

te măriți după legea engleză, atunci totul se împarte jumi-juma'. Dar, nu. Nu e bine. Nu avem unde sta dacă mergem la Londra.

Grace nu părea în apele ei. Totul se întâmpla prea repede.

— Grace... Charity o scutură. E momentul să acționăm. Lui Choate nu-i pasă. Vrea să se însoare cu tine cât mai repede, ca să nu te răzgândești. Ai lucrat foarte bine, Grace. Știam că ești în stare. Mama ar fi așa de mândră de tine! Dacă ar fi știut, înainte să moară, că vei ajunge să trăiești într-o casă uriașă în Hamptons având la picioare tot ce ți-ai putea dori! Câte griji își făcea, despre ce o să se întâmple cu noi după moartea ei. Eu i-am spus să nu-și facă griji în ceea ce te privește. Știam că o să-ți găsești norocul, frumoasă cum ești.

Grace își duse mâinile la față, ca și cum ar fi vrut să-i cântărească valoarea.

— Choate o să vrea să facem dragoste după ce ne căsătorim!

— Vrei să spui că încă nu...

— Abia dacă ne-am sărutat de câteva ori.

— Glumești.

— Nu e un tip insistent. Iar eu am fost foarte mulțumită.

— Păi..., îngăimă Charity.

— Dar nu cred că o să...

— Poate că o să vă potriviți incredibil, spuse Charity.

— Nu văd cum. Simt cum mi se strânge stomacul când mă sărută.

— Asta e foarte bine.

— Mi se strânge ca și cum aș fi mâncat ceva stricat. Și uneori mai și stă cu ochii deschiși.

— Asta pentru că nu-i vine să creadă cât ești de frumoasă, încercă Charity s-o liniștească.

Pe Grace o scutură un frison.

— Grace, insistă Charity, toate problemele pe care ți le faci, toate gândurile negre sunt ceva normal. Tocmai ai acceptat o cerere în căsătorie. E un moment foarte important. Adu-ți aminte ce agitată erai când ai urcat în avion ca să venim aici. S-a întâmplat ceea ce ne-am dorit. Dar, evident, tu pui răul înainte. Există vreo persoană inteligentă care să nu ia în considerare și eventuala parte proastă chiar a celor mai tentante perspective? După ce vei trece de primul șoc, o să fie de-a dreptul fericită, o să vezi.

— Dar tu ce o să faci după ce mă mărit? O să te întorci la Londra și o să mă lași singură?

— Nici gând. O să mă inviți să rămân în casa de oaspeți de pe proprietatea lui Choate, până o să-mi fac și eu o situație. Nu-ți va refuza bucuria de a o avea aproape pe sora ta.

— Bine, spuse Grace.

— Casa de oaspeți este destul de mare, continuă Charity. Aș fi foarte fericită dacă aș putea să trăiesc acolo tot restul vieții. Desigur, dacă proaspătul meu cumnat mă va lăsa! Vai, Grace, ce veste nemaipomenită! Åsta zic și eu lozu' ăl mare.

Grace o lăasă pe Charity să se agite pe tema căsătoriei ei cu Choate dar, stând întinsă în pat în noaptea aceea știu că va trebui să-i spună lui Choate tot adevărul, și asta cât se poate de repede. Lucrurile cam scăpaseră de sub control.

Se lăsase convinsă de Charity să se vadă cu el doar pentru că spera ca asta o va ajuta să rezolve

problemele pe care le lăsase în urmă, la Londra. Și la început nu avusese nici o intenție să înceapă o relație serioasă. Grace nu credea că e pregătită pentru o nouă legătură. Apoi, când își dăduse seama că Choate era acea persoană rară – un bărbat cu adevărat foarte bun – se străduise cât putuse să se atașeze de el. Și ajunsese chiar să-l placă. Îl plăcea foarte mult. Dar va putea, oare, să îl *iubească*? Și chiar dacă ar fi ajuns să-l iubească, ar fi reușit să ajungă să-i placă viața unei soții bogate din Hampton?

Oricât de drăguț era la Little Elbow, Grace nu credea că ar fi putut să fie vreodată cu adevărat fericită aici. Nu se putea adapta. I se părea teribil de obositor să consume atâta energie pentru altcineva. Preocuparea permanentă de a arăta bine în orice moment. Să țină minte de fiecare dată ce furculiță trebuie să folosească, ce să spună și cum să spună.

Oricât ar fi părut de ciudat, Grace tânjea să se întoarcă la Londra. Viața ei acolo era ca traiul în Lumea a Treia în comparație cu cea pe care ar fi putut-o avea ca doamna Fitzgerald, dar cel puțin cunoștea regulile vieții la Londra. Îi plăcuse slujba pe care o avusese. Oamenii alături de care lucrase. Întotdeauna găseau o clipă pentru o porție bună de râs. Îi era dor de prietenele ei. Îi era tare dor de ele. În toate lunile astea petrecute în State, nu întâlnise nici o femeie cu care să simtă că s-ar putea împrieteni – doar Charity, care nu putea fi pusă la socoteală, pentru că era sora ei. Femeile de aici erau într-o permanentă competiție. Asta o făcea să se simtă atât de mărunță. În toate conversațiile lor nu făceau decât să le toace pe celelalte, care se presupunea că le sunt prietene. Nu puteau avea nici un fel de încredere una în cealaltă. Nu

erau ca fetele care, odată ajunse acasă, își împărtășesc secretele, fără să se teamă că le-ar putea auzi povestite pe post de banc ieftin în vreo cârciumă. Grace se uită la calendar. Charity nu știa, dar ea număra zilele până când aveau să se urce în avionul de Londra și să se întoarcă, la viața lor cea adevărată. Asta trebuiau să facă – să se întoarcă la viața lor. Vacanța petrecută în State nu era decât o aventură. De unde plecau cu niște haine minunate și cu o mulțime de lucruri de povestit. Dar ceea ce-și dorea Grace cel mai mult, era să se întoarcă la masa lor din bucătărie de la Londra, cu o ceașcă de ceai în față și o prăjitură Jaffa...

A doua zi, toată suflarea din Little Elbow se ducea să asiste la un mare meci de polo, organizat în scopuri caritabile, pentru ajutorarea copiilor rămași orfani în urma unui cutremur ce avusese loc pe undeva unde nimeni nu-și făcuse vreodată vacanța. Charity și Grace primiseră invitațiile cu o săptămână în urmă și își confirmaseră participarea. Charity era emoționată – polo i se părea ceva extrem de sofisticat. Stătuse cu orele, chiar cu zilele să se gândească ce să îmbrace.

În schimb, Grace era mult mai nepăsătoare. Sigur, și Choate va fi acolo – va veni din Manhattan special pentru asta –, iar Grace știa că nu are de ales și că îi va frânge inima chiar din clipa în care o să-l vadă. Era singura modalitate de a reduce proporțiile răului. Poate are noroc și nu apucase încă să spună cuiva despre logodna lor. Trebuia să fie sigură. Îi telefonă.

— Aa, viitoarea doamnă Choate Fitzgerald! Îi ghicea zâmbetul.

— Choate. În vocea ei nu se simțea nici o urmă de zâmbet. Noi doi avem ceva de vorbit.

— Despre ce?

— Despre căsătorie.

— Desigur. Trebuie să începem să discutăm despre pregătiri dacă avem de gând să o facem curând.

Grace nu detectă nici o umbră de teamă. Nici un semn că ar fi înțeles că, atunci când doi oameni care au o relație trebuie să „discute despre ceva”, în general e de rău.

— Când ne putem vedea? continuă Grace.

— Păi, trebuie să mai rămân la birou cam o oră, apoi sar în mașină și pornesc spre Little Elbow. Ne vedem la meci.

— Bine, dar aș vrea să îmi promiți că până atunci nu vei spune nimănui nimic despre logodna noastră. Absolut nimănui. Nici măcar mamei tale, insistase ea.

— Am priceput, râse Choate. Vrei să le spui tu. Înțeleg perfect, draga mea. O cerere în căsătorie este cel mai important moment din viața unei femei. Vrei să profiți la maximum. Să îl savurezi. Să te bucuri de victorie.

Grace se cutremură.

— Ne vedem mai târziu.

Meciul de polo avea loc la o fermă de cai de la marginea orașului. De jur împrejurul terenului, fuseseră ridicate câteva corturi albe pentru spectatori care, fie vorba între noi, erau mult mai interesați să se uite unii la alții, decât de bărbații aceia călare, care alergau de colo-colo pe teren, în urmărirea unei mingiuțe. În corturi fusese aranjat un bufet care li s-ar fi părut raiul pe pământ acelor bieți orfani pentru care urma să se strângă fondurile. Dar locuitorilor din Little Elbow nu li se părea cine știe ce.

— Cine a pregătit mâncarea ? întrebă Marcella, luând din zbor un pateu și studiindu-l de parcă ar fi fost vreo gănganie ciudată.

— Vă dau numărul lor de telefon, spuse chelnerița.

— Nu-mi trebuie numărul lor, doar numele, ca să știu să mă feresc de ei.

Ospătărița roși toată.

Marcella se strâmbă spre Simon. Acesta dădu din cap.

— Doamne, ce plictisitor, spuse Marcella, aruncând o privire spre terenul de polo.

— Păi atunci, de ce mai stăm ? întrebă Simon.

— Pentru că toți ceilalți sunt aici. Puah ! Și apoi, Choate vine întotdeauna la polo. N-ar rata meciul pentru nimic în lume. Și vreau să fiu aici ca să-l consolez pentru nenorocirea pe care a aflat-o, și anume că iubita lui e bolnavă cu capul.

— Dacă este așa de nefericit, poate că nu va veni, spuse Simon.

— Simon, nu-l cunoști pe Choate deloc. Nu ar anula o întâlnire nici dacă ar muri maică-sa. Cum arăt ?

— Nemaipomenit. Ca întotdeauna.

— Mulțumesc. Rochia asta era preferata lui Choate. Este cam neplăcut să trebuiască să îmbraci ceva de anul trecut dar, dacă e musai Partea cea mai proastă este că a trebuit să i-o cer înapoi Anjelicăi. I-o dădusem s-o îmbrace la întâlnirea cu avocatul de la serviciul de imigrări.

— Ai reușit să aranjezi întâlnirea ?

— Ți se pare că aș fi avut timp pentru asta ?

Prima persoană pe care au văzut-o fetele când au intrat în cortul principal a fost Marcella. Ea veni

glonț la ele și o îmbrățișă din nou pe Grace cu o drăgălășenie suspectă.

— Ce mai faci? o întrebă ea în șoaptă.

Grace rezistă impulsului de a răspunde la fel de încet.

— L-am trimis pe Simon să caute o masă. Veniți cu noi la un pahar de șampanie?

— Vreau să mă uit puțin la meci, răspunse Grace.

— Chiar? Să știi că e tare plictisitor, zise Marcella. De fapt, nimeni nu a venit aici ca să se uite la meci.

— Aș vrea să văd cail. Îmi plac.

Marcella o luă pe Charity de braț.

— Crezi că e bine? Să o lași să stea lângă cai? Dacă își amintește ceva legat de accident?

Grace, care auzise fiecare silabă din ceea ce spusese Marcella, o apucă pe Charity de celălalt braț și o trase spre marginea terenului.

— Nu o să mi se întâmple nimic, șuieră ea.

— Ne vedem mai târziu, zise Charity.

— Ce te-a apucat? întrebă Charity când ajunseră suficient de departe de cort și Marcella nu le mai putea auzi. Nu vezi că încearcă să fie drăguță după ce s-a purtat atât de mizerabil cu tine?

— E singurul om pe care o să mă bucur din toată inima să nu-l mai văd.

— Ce vrei să spui? O să locuiești exact vizavi de casa ei, de partea cealaltă a golfului. Ar trebui să încerci să te împrietenești cu ea. Sau să aveți cel puțin o relație amicală.

— În nici un caz.

— Vorbesc serios, zise Charity, ar trebui să încerci să fii mai îngăduitoare. Este una dintre cele mai vechi prietene ale lui Choate și...

Grace o întrerupse.

— Charity, n-am nevoie să mă împrietenesc cu Marcella Hunter, pentru că, exact peste o săptămână, o să încep să uit că a existat vreodată. M-am hotărât. De îndată ce apare Choate, o să-l iau într-un loc liniștit și o să-i spun că nu va avea loc nici o nuntă.

— Poftim ??

— M-am perpelit toată noaptea. Asta trebuie să fac. Am inelul în buzunar și o să i-l dau înapoi. Din fericire, își va putea recupera paguba.

— Ai înnebunit ?

— Nu.

— Inelul ăla valorează o avere.

— Dar este un inel de logodnă și nu-l pot păstra dacă nu mă mărit cu el. Și nu mă pot mărita cu el pentru că nu-l iubesc.

— Mi-ai spus că îl iubești.

— Încercam doar să mă autosugestionez. Nici măcar nu-l plac.

— Asta nu are nici o importanță, spuse Charity.

— Glumești.

— Deloc. O căsătorie nu e numai o chestiune de iubire, Grace.

Grace făcu ochii mari.

— Și la urma urmei, ce-nțelegi tu, mă rog, prin iubire ? continuă Charity. Ceva ce te pălește ca un fulger și te face să-ți dai seama că el *este Acela* ? Adoptă o expresie didactică. E o copilărie să crezi că nu poți să te căsătorești fără chestia asta trecătoare. Peste douăzeci de ani, nici unii dintre cei pe care îi vezi astăzi aici nu se vor mai gândi dacă le-a plăcut sau nu de persoana cu care s-au căsătorit, pentru că vor prefera o ceașcă de ceai bun unei nopți pasionale. Alte lucruri devin importante. Statornicia și respectul. Iar Choate le are cu prisosință.

— Nu spun că nu le-ar avea, dar...

— Ca să nu mai vorbim de bani, adăugă Charity.

— Pe mine nu mă interesează banii cum te interesează pe tine, îi replică Grace.

— Pentru că nu ai fost niciodată nevoită să renunți la ceva la care Țineai foarte mult pentru că nu aveai destui bani.

Grace o privi uluită. Înțelesese imediat ce voia să spună sora ei. Și dacă pe asta se baza argumentația lui Charity, atunci ea nu vedea cum ar putea să o contrazică.

Din fericire, Charity se hotărî să pomenească despre calitățile lui Choate care Țineau mai puțin de partea materială.

— Dar respectul? Pentru că el te respectă. Și tu poți să îl respecti, nu?

— Chiar îl respect. Tocmai de aceea trebuie să înceteze toată mascarada. El s-a îndrăgostit de o femeie care nu există!

— Dar tu ești.

— Nu-l iubesc! se răsti Grace.

Chiar dacă le despărțeau câțiva metri, Charity era sigură că o vede pe Marcella ciulind urechile.

— Vorbește mai încet, Grace.

— Nu. Nu vreau să mai mint. Vreau să plec acasă. Și când spun „acasă”, nu mă refer la casa de aici, ci la cea adevărată. De la Londra. Vreau să-mi dai biletul de avion. Vreau să plec pe cât de repede o să pot.

— Nu poți.

— Ai spus că biletul poate fi schimbat.

— Am mințit.

— Așa, carevasăzică, ce surpriză! Charity Grosvenor minte! Încă o dovadă despre cum ai fost tu dintotdeauna. Vrei să controlezi totul. Să

hotărăști în locul meu. Nu mă lași să fac nimic așa cum aș vrea eu. Crezi că sunt o imbecilă care nu poate fi lăsată să aibă singură grijă de viața ei.

— Niciodată nu am urmărit altceva decât să te apăr.

— Împotriva a ce ? Eram fericită, Charity. Fericită cu adevărat. Acum mă aflu într-un oraș pe care nu-l cunosc, având în jurul meu oameni care nu-mi plac, pe punctul de a mă mărita cu un bărbat pe care nu-l iubesc.

Grace se ambalase atât de tare, încât uitase complet de meci și de cei din preajmă. Charity era fericită cu zgomotul pe care îl făceau copitele cailor, care acoperea mare parte din vorbele lui Grace. Dacă ar putea-o face să tacă ! Nu trecură mai mult de câteva fracțiuni de secundă și Charity își văzu îndeplinită dorința: printr-o lovitură de crosă, mingea de polo zbură prin aer, direct în tâmpla lui Grace.

Grace amuți dintr-odată cu o expresie șocată pe față, în stilul eroinelor din filmele mute. Mai rămase în picioare câteva secunde înainte de a se prăbuși ca un copac tăiat de la rădăcină. În cădere, se lovi cu cealaltă tâmplă de pământul tare și uscat de soare.

Jocul se opri imediat. Cineva țipă. Nu Charity – ea era prea șocată. Imediat, o mulțime de oameni se adună în jurul trupului prăbușit al lui Grace. Zăcea fără cunoștință. În câteva secunde, i se acorda primul ajutor, dar, văzând că nu răspunde, se luă hotărârea să fie dusă la spital. Imediat fu chemată o ambulanță aeriană.

— O să își revină? întrebă Charity.

Nimeni nu putu să-i dea un răspuns.

Între timp, Choate Fitzgerald sosi la terenul de polo. Era teribil de binedispus. Cântase tot drumul din Manhattan până acolo. Cui îi păsa că traficul pe autostrada I-495 era infernal, încât ai fi avansat mai repede dacă ai fi sărit de pe o capotă pe alta, ca un ciobănesc australian? Choate a continuat să zâmbească. Putea să îndure orice încercare grea, atâta timp cât la capătul tuturor încercărilor îl aștepta

Grace. Era cel mai fericit om din Hamptons. Până când înțelese că fata ce se afla în mijlocul mulțimii era logodnica lui...

— Lăsați-mă să trec!

Nici chiar cei care îl știau de o viață pe Choate nu-l văzuseră niciodată reacționând atât de pătimăș. Îi îmbrânci pe toți, astfel încât o făcu pe Marcella Hunter să-și sucească glezna stângă în sandaua ei Manolo Blahnik. Tocul i se rupse. Reacția ei instantanee: „O să-i dau în judecată“ fu, din fericire, tăiată din scurt de Simon Donnough.

— S-ar putea să fi murit, îi atrase el atenția.

Marcella uită imediat de toc și se luminează la față.

Choate se întinse și el jos, pe pământ, lângă iubita lui.

— Grace, Grace! Nu mă părăsi! spuse el plângând.

Îi luă în brațe trupul inert și îi acoperi fața cu sărutări.

— Choate, țipă Charity. N-o mișca. S-ar putea să aibă fractură craniană.

— Draga mea, scumpa mea! Te iubesc! Nu mă părăsi.

Choate suspina, legănând trupul inert al lui Grace.

— E ca scena de la Operă, murmură Marcella. Acea cu fratele mort.

Împreună cu ceilalți, Charity încercă să îl îndepărteze pe Choate de trupul surorii ei. Elicopterul tocmai ateriza pe terenul de polo. Unul dintre paramedici încerca să îndepărteze mulțimea – nici unul nu văzuse până atunci un mort și toți sperau că acum vor avea norocul acesta. Și deodată,

ca și cum s-ar fi trezit după un somn bun de după-amiază, Grace deschise ochii.

Un oftat se auzi dinspre mulțimea de oameni.

— Choate, spuse ea, cu mirare. Căldura cu care îi rostise numele era aproape materială. Ce Dumnezeu s-a întâmplat? De ce plângi? Eu nu cred că voi mai avea motive să plâng vreodată acum, că suntem logodiți.

Un alt oftat se auzi dinspre mulțime. De data asta, Marcella simți că o ia cu leșin (din fericire, reuși să se țină pe picioare).

— V-ați logodit? aproape că țipă ea la fostul său iubit.

— Exact. Așa să știți, spuse Choate. Grace și cu mine am hotărât să ne căsătorim. Am cerut-o în căsătorie aseară, pe plajă.

Grace se strădui să se ridice în capul oaselor. Își atinse locul dureros și tresări.

— Am căzut? întrebă ea.

— Te-a lovit o minge de polo, îi explică cineva. Ai leșinat.

— Vai, ce caraghios, spuse Grace. N-am fost atentă.

— Sunt sigur că ai fost, draga mea. Choate o ajută să se ridice în picioare. O să-l găsesc pe idiotul care a lansat mingea și o să-l leg undeva, lângă autostradă.

Grace râse.

— Chiar nu e cazul să faci asta.

Toată lumea începu să râdă. Un râs nervos. Procesele erau la ordinea zilei în Little Elbow.

— Vai, ce mă bucur să te văd, spuse ea și-l sărută pe Choate pe obraz. Ai venit la timp. Cavalerul meu în armură strălucitoare.

— Văd că nu porți inelul, observă Choate.

— Oh, exclamă Grace. Oare unde o fi ?

— În buzunar, răspunse Charity. În cutiuța lui.

— Acum îmi amintesc, spuse Grace. L-am pus în buzunar pentru că voiam să mi-l pui tu din nou pe deget. De față cu toată lumea.

— Bine, draga mea, dacă așa vrei tu ...

Choate făcu ce i se ceruse. Dinspre mulțimea care, în urmă cu puțină vreme se gândea că e martoră la un deces, se auziră niște aplauze politicoase (ca să fim sinceri, pe mulți dintre cei prezenți perspectiva unui final fericit îi lăsa rece).

— Toată lumea este invitată la nuntă, strigă Choate.

Cineva strigă de trei ori „Ura!“

Marcella fugi de acolo, urmată de Simon.

— Cred că acum ar fi bine să o ducem pe Grace la spital, spuse Charity.

— Dar mă simt bine, se opuse Grace. Vreau să rămân aici și să mă bucur de primul meu meci de polo în calitate de viitoare doamnă Choate Fitzgerald.

Tocmai de aceea, își spuse Charity în gând, era nevoie să i se facă lui Grace o radiografie la cap.

Și așa, Grace și Charity zburară pentru prima dată cu elicopterul, chiar dacă nu era tocmai călătoria de plăcere pe care și-ar fi dorit-o. Choate merse și el cu fetele și o ținu pe Grace de mână tot drumul. Și continuă să o țină de mână până când personalul medical o băgă în mașinăria aceea înfricoșătoare, mare și albă. Apoi, luă mâna lui Charity în așteptarea momentului în care Grace avea să iasă de acolo, când o va lăsa pe Charity și se va lipi din nou de Grace, ca o ventuză.

— Ei bine, spuse doctorița Maria Sigaloff după o jumătate de oră, totul pare să fie în regulă. Doar un cucui în frunte, semn de bună purtare. Reflexele par să fie bune. Nu am detectat nimic intern. Dar, având în vedere faptul că domnișoara Grosvenor a stat fără cunoștință o vreme, cred că ar trebui să rămână aici peste noapte. Doar ca măsură de prevenire.

— Bună idee, spuse Charity.

— Nu văd de ce, zise Choate. Pot să o supraveghez foarte bine și la mine acasă. Cred că exagerați. Grace este exact la fel ca înainte.

Grace, care stătea întinsă pe patul de spital, între Charity și proaspătul său logodnic, îl strânse de mână pe Choate.

— Choate va avea grijă de mine, fu ea de acord.

— Sunt sigură de asta, spuse doamna doctor Sigaloff. Dar nu vă las să plecați până mâine. Nu vrem să ne dați în judecată.

— Oh, n-o să vă dau în judecată. Eu sunt englezoaică! glumi Grace.

Choate râse și el. Apoi, se uitară unul la altul. Ca o pereche de adolescenți îndrăgostiți.

— Vă las să vă odihniți puțin, spuse medicul. Domnule Fitzgerald, dacă ați putea să vă luați la revedere de la logodnica dumneavoastră, i-ar prinde bine să doarmă puțin.

Choate promise că așa va face. Dar nu încă. Îi spuse medicului că gândul că ar fi putut să o piardă pe Grace în acest al doilea accident legat de cai din viața ei, îl înfiora.

— A mai fost lovită la cap?

Doctorița părea îngrijorată.

— O să vă povestesc eu, spuse Charity. Hai-deți să ieșim.

— Chiar vă rog.

Când ieșiră afară, pe culoar, Charity spuse:

— Choate își face prea multe griji în legătură cu celălalt accident al lui Grace. A căzut de pe cal acum vreo doi ani, dar purta cască și nu s-a întâmplat nimic. Nu a stat deloc în spital. Nimic. Abia dacă a avut niște zgârieturi. Credeți-mă, nimic de luat în seamă.

— Atunci, nu avem de ce să ne facem griji, spuse doamna doctor Sigaloff.

Pagerul începu să-i sune.

— Scuzați-mă. Mă cheamă datoria...

Charity dădu din cap. Doctorița se îndepărtă. Brusc, Charity alergă după ea și o prinse de mânecă.

— Doamnă doctor, aș vrea să vă întreb ceva.

— Da, vă rog.

— Știu că pe radiografii nu se poate vedea chiar totul, dar este posibil ca Grace să aibă vreun fel de amnezie?

— De ce mă întrebați?

— Aaa... doar așa, bâigui Charity. Pur și simplu vreau să știu care ar fi lucrul cel mai rău care s-ar putea întâmpla.

— Păi, răspunse femeia, sigur că este posibil, dat fiind că a suferit o lovitură la cap. Dar domnișoara Grosvenor nu pare să aibă tulburări de memorie. V-a recunoscut, nu-i așa? Și pe logodnicul ei. Își amintește, cu siguranță, de faptul că s-au logodit aseară, pe plajă.

— Dar trecutul ceva mai îndepărtat? Întrebă Charity. Copilăria, de exemplu? Asta își amintește?

— Desigur. Nu e nici o problemă. Când vorbeați la telefon cu agentul dumneavoastră de asigurări din Anglia, i-am pus o mulțime de întrebări, iar domnul Fitzgerald a confirmat răspunsurile ei. A povestit despre școala cu internat din Pondicherry, despre casa dumneavoastră din Kensington. Și-a amintit chiar și de câinele pe care l-ați avut când erați mici.

— Woofy? Întrebă Charity.

— Exact. Un nume foarte potrivit pentru un câine. Chiar nu-mi fac griji, domnișoară Grosvenor. Capul nostru, al speciei umane, este foarte rezistent. Poate rezista la lovituri repetate, fără ca, în interior, creierul să aibă de suferit. După părerea

mea, sora dumneavoastră va putea fi externată mâine dimineață. Ar trebui să mergeți acasă și să vă schimbați pentru bal. Este unul dintre cele mai importante evenimente ale verii. Distracție plăcută.

O concedie pe Charity cu un zâmbet.

Dar lui Charity numai la dans nu-i stătea mintea. Scurta discuție cu Maria Sigaloff era oricum numai linșuitoare nu. Răspunsurile pe care Grace le dăduse la toate acele întrebări legate de copilăria ei o îngrijorau peste poate. Charity mai avea nevoie de niște răspunsuri. Dar nu erau genul de întrebări pe care să le pună de față cu Choate. Din păcate, el nu părea grăbit să-și lase iubita singură. Charity trebui să îi mai servească o cafea până când el nu mai avu încotro și trebui să plece din încăpere, ca să meargă la toaletă.

— Mă întorc în treizeci de secunde, îi promise el lui Grace.

— Cel puțin nu uita să-ți tragi fermoarul, îi spuse Charity.

Neștiind cât timp va fi singură cu Grace, Charity începu să pună imediat întrebările care o frământau.

— Grace, spuse ea. Am nevoie de niște răspunsuri și le vreau chiar acum. Îți amintești despre ceea ce discutam înainte să primești lovitura aceea la cap?

— Sigur că îmi amintesc. Discutam despre căsătoria mea cu Choate.

— Oarecum, zise Charity. Dar, îți amintești exact ce anume spuneai cu privire la căsătoria ta cu Choate?

— Nu e un om nemaipomenit? schimbă Grace subiectul. Mulțumesc lui Dumnezeu că a venit la

timp. Sunt sigură că sărutările lui m-au trezit din leșin.

— Așadar, ești fericită că te măriți cu el?

— Ce întrebare prostească. Sigur că sunt!

— Vrei să spui că ți-ai revenit complet după prima ta logodnă? Nu te mai gândești deloc la Danny?

Grace ridică din sprâncene.

Asta e, se gândi Charity, acum își amintește.

— Prima mea logodnă? Cu Danny? Mă tem că habar nu am despre ce vorbești, spuse Grace.

Cu două luni în urmă

În timp ce Marcella Hunter își făcea bagajele (sau, mai degrabă, altcineva le împacheta pentru ea), pregătindu-se să părăsească elegantul Park Lane Hotel și să se întoarcă în State, Charity Grosvenor era la etajul doi al unui autobuz cu platformă, care circula dinspre centrul Londrei spre Tooting, cu o cameră P45 în mână.

— Îmi dau seama că domnișoara Hunter poate fi un musafir dificil, fu de acord Ronnie, șeful lui Charity. Dar, de data asta, ai mers prea departe.

Charity o ținuse una și bună că fusese câinele cel care se ușurase direct în pantof.

— Chiar i-a încălțat? — acesta era singurul lucru pe care dorea să-l afle.

Șeful ei răspunse împingând de-a curmezișul biroului spre ea camera P45.

Lui Charity nu-i plăcea slujba pe care o avea — cui i-ar putea plăcea să curețe murdăria altora? —, dar avea nevoie de bani. Munca la hotel era una dintre puținele slujbe cu un program de lucru mai flexibil, care să-i permită să-și termine în sfârșit liceul, la zece ani după ce îl începuse. Acum, visa să meargă chiar și la facultate, ca să studieze

horticultura. Mulțumită lui Peggy, interesul ei pentru trandafiri devenise o adevărată vocație.

— Pot să urc puțin, doar cât să-mi iau la revedere de la Peggy ? întrebă Charity în timp ce-și pune în portofel salariul pe care tocmai îl primise.

Ronnie dădu din cap.

— Nu văd de ce nu.

— Cine o să aibă grijă de ea dacă nu sunt eu ?

— Nu știu. Conducerea vrea s-o vadă plecată.

— Dar își plătește facturile.

— Ei consideră că hotelul pierde din cauza faptului că nu poate pune la dispoziție un penthouse. De aceea, vedetele rock și starurile de cinema preferă să meargă în altă parte.

Charity știa ce urmărește conducerea. O americană ieșită la pensie, de vreo șaptezeci și ceva de ani, care își făcuse averea din „rumeguș“ (cum îi spusese ea), nu apărea prea des prin ziare, nici în reviste ca *OK!* ori *Hello!*

Peggy trăise în apartamentul din Royal Park Hotel în ultimii douăzeci de ani. Nu-i plăcea să vorbească despre cum a ajuns acolo, dar cineva care cunoștea pe altcineva care lucra la hotel pe vremea când Peggy venise pentru prima dată, povestise că, la început, Peggy își făcuse o rezervare pentru o săptămână. La scurt timp, au venit de la New York niște persoane care susțineau că sunt partenerii de afaceri ai lui Peggy. Doi dintre ei au solicitat o întrevedere cu conducerea hotelului și au negociat tariful pentru o ședere foarte îndelungată. Dar, chiar și așa, nimeni nu se aștepta ca Peggy să rămână timp de *douăzeci de ani*...

Charity ieși din lift și păși în camera de zi a lui Peggy. În timp ce restul hotelului fusese curățat până la tencuială și revopsit în nuanțe calde de cafea cu lapte, ca aproape toate celelalte hoteluri șic, apartamentul acela rămăsese la fel cum era în 1985. Pretențios. Cu mult auriu pe mobila antichizată. Parcă timpul se oprise în loc. Adică, exact așa cum îi plăcea lui Peggy.

— Ce ai pățit azi ? o întâmpină Peggy, în loc de salut. Au trimis sus altă fată. Proasta, a vrut să-mi ude florile fără să întrebe mai întâi.

— Îmi pare rău. Am fost dată afară.

— Ce-ai făcut ? întreabă Peggy. Știu că nu te prea pricepi să faci curat, dar...

— Am pus rahat de câine în pantofii unei cliente, răspunse Charity simplu.

— Și pentru asta trebuie să te dea afară ?

— Dacă respectiva a cerut-o în mod expres.

— Păi... oftă Peggy. Mă tem că asta e o problemă. Vino încoace.

Apartamentul de lux de la Royal Park Hotel avea propria sa terasă pe acoperiș. De ani de zile, Peggy cultiva acolo trandafiri. Primii butași fuseseră aduși de asociații din New York. Când a ajuns să o cunoască mai bine pe Peggy, Charity a aflat că proveneau de la casa ei din Long Island. Acum, Charity stătea cu Peggy pe terasă probabil pentru ultima oară.

Se vedea de acolo, peste Hyde Park, până în partea cea mai vestică a orașului. Terasa era atât de sus, încât zgomotul traficului se auzea ca un susur, parcă erau valurile mării. La urma urmei, înainte să locuiască la Londra, trăise lângă ocean.

Charity voise de multe ori să o întrebe pe Peggy dacă îi era dor de grădina ei, dar nu îndrăznise niciodată. Părea un subiect foarte sensibil. De asemenea, de multe ori îi venise să o scuture bine și să-i spună să plece din hotel, să meargă acasă la ea, dar știa cum e să ai necazuri și să fi pierdut ceva. Știa cum e să trăiești într-un limb.

— Mă simt de parcă te-aș abandona, spuse Charity. Dar Ronnie mi-a spus că, dacă mă prinde cineva pe aici de mâine încolo, el o să-și piardă slujba. Și nu vreau să aibă necazuri din cauza mea.

— Nu, trebuie să pleci. Poți face și altceva decât să strângi după niște nebune bătrâne ca mine. Ești genul de fată care trebuie să primească un șut în fund ca să facă un pas înainte. Ei bine, ăsta e șutul. Mergi mai departe.

Peggy îi întinse un trandafir proaspăt tăiat.

— Ne mai vedem noi, spuse ea.

Charity dădu din cap.

— Cu siguranță. O să mă deghizez ca să trec de portar.

În realitate, avea mari îndoieli că o va mai vedea vreodată pe Peggy. Ce-o să se întâmple cu ea? se întrebă. Presupunea că avea cine să aibă grijă ca Peggy să nu pătească nimic. Probabil că era foarte bogată, se gândea Charity, dacă reușise să-i convingă pe cei de la Royal Park Hotel să o lase să ocupe cel mai bun apartament al hotelului, timp de douăzeci de ani.

— Peggy..., începu Charity.

— Nu. Gata. Pleacă. Du-te, spuse Peggy. N-am chef de scene.

Charity luă liftul de serviciu și coborî la parter, cu fața îngropată în trandafirul pe care îl primise.

În ziua aceea, părăsi hotelul pe ușa din față. Ca angajat, trebuia să folosească doar intrarea din spate. În fața ușii strălucitoare, portarul era ocupat să încarce niște bagaje într-un taxi. Niște cutii mari de carton, legate cu panglici extravagante. Charity se uită pe etichete – Prada, Versace, Christian Louboutin – și tare și-ar fi dorit să fi avut ea banii pe care acest oaspete al hotelului îi cheltuisese într-o singură raită prin magazine. Ce mai conta o pereche de pantofi pentru o astfel de persoană, care evident avea oricum prea multe? Trei sute de lire pentru o pereche de pantofi cu toc cui, pe care să-i încalți o singură dată, i-ar fi ajuns lui Charity să trăiască trei săptămâni. Câtă nedreptate!

— Nu-ți vine să scuipi? îl întrebase Charity pe Greg, un portar cu care se înțelegea bine.

— Tot timpul, răspunse Greg. Mai ales că știu că numărul bagajelor pe care trebuie să le car este întotdeauna invers proporțional cu bacșișul. Să-ți chem un taxi? întrebase.

— La bugetul meu? râse Charity.

În timp ce autobuzul se hurducăia prin Balham, Charity își privi vechiul ceas Casio. Era aproape patru și jumătate. Încă o jumătate de oră și sora ei, Grace, va trage și ea obloanele pentru weekend. Autobuzul cu care se întorcea spre apartamentul pe care îl împărțeau tocmai trecea pe lângă biroul lui Grace. Călătoria lui Charity se încheie brusc.

Grace Grosvenor lucra cu normă întreagă ca centralistă și secretară la un comerciant de ches-
tea. Muncea acolo de la șaisprezece ani, când ter-
minase școala. Charity nu înțelegea cum putea
suporta Grace așa ceva. Curtea era tot timpul plină
de constructori. Dar pe Grace nu o deranja. Băr-
bații erau foarte politicoși cu ea. N-o păsâiau când
arăta bine și nici nu erau bătărași când arăta mai
puțin bine. Poate pentru că Danny Dennis, logod-
nicul ei, era și el constructor.

Danny venise la depozit în fiecare zi, timp de
trei luni, până să-și ia inima în dinți să o invite pe
Grace să iasă împreună.

— Mă gândeam că ești prea bună pentru mine,
recunosc eu când Grace îl întrebă de ce i-a tre-
buit așa de mult timp.

Într-adevăr, la cum arăta, ai fi zis că Grace face
parte dintr-o cu totul altă lume. Era la fel de în-
grijită ca orice recepționeră la o companie de in-
vestiții din Mayfair...

După doar două luni, Danny o ceruse în căsă-
torie. Sigur, ar fi vrut să-și prezinte cererea cât mai
repede cu putință, dar trebuise să mai treacă șase

luni până adunase bani de un inel. Și, la doi ani după ce el îngenunchease în bucătăria apartamentului de deasupra cafenelei, Danny și Grace tot nu se căsătoriseră.

Dar nu pentru că el ar fi tras de timp, susținea Grace. Ci pentru că Grace avea visul ei despre cum ar fi vrut să fie nunta sa, și asta încă de când fusese destul de mare să poată pronunța cuvintele „mire și mireasă“, iar Danny nu voia ca ea să renunțe. Așa că, strângeau bani pentru ca visul ei să poată deveni realitate.

Când Charity intră, în acea după-amiază, în biroul surorii sale, Grace răsfoia o revistă cu rochii de mireasă, din care tocmai decupa un model Vera Wang, pe care să-l pună în „dosarul ei de nuntă“ Tot timpul se uita prin revistele pentru mirese.

— Ce părere ai? o întrebase ea pe Charity.

— Două mii de lire pentru o rochie pe care s-o îmbraci o juma' de zi?

Grace oftase.

— Asta se întâmplă doar o dată în viață. Vreau ca atunci când o să mă vadă venind spre altar, Danny să fie convins că a luat hotărârea cea mai înțeleaptă.

— A avut destul timp să se gândească de când i-ai spus „da“. Ai totuși de gând să te măriți, în mileniul ăsta? Pentru că nu am chef să fiu cea mai bătrână domnișoară de onoare din istorie.

— Dar tu ce cauți aici? întrebă Grace. Credeam că lucrezi până târziu.

— Așa e. Dar una dintre cliente m-a reclamat.

— De ce?

— Că i-am pus rahat de câine într-un pantof Manolo Blahnik.

— Vai, ce scârbos, zise Grace. Chiar așa ai făcut ?

— Da.

— Vai de mine... Grace se dădu un pas înapoi, ca și cum Charity ar mai fi fost murdară pe mâini.

— Dar câinele ei și-a făcut nevoile chiar în mijlocul covorului.

— Și te-au concediat ? Nu-i drept.

— Exact asta am spus și eu.

Grace o luă de mână.

— Nu-i nimic. Doar că aş bea ceva, spuse Charity. Mă inviți undeva ?

— Nu pot să te invit; strâng bani pentru nuntă.

— Ah, da... Și dacă-mi iei și mie o sticlă de bere, o să fii nevoită să te măriți peste cinci ani și 364 de zile în loc de cinci ani și 363...

— Bine. Îți iau o bere. Stai să-l sun pe Danny să-l întreb dacă nu vrea să vină și el.

Charity își dădu ochii peste cap.

— Doar nu sunteți siamezi, Grace. Poți să ieși și fără el.

— Știu, răspunse Grace. Dar nu vreau.

Pe drum spre bodega Old Duck, Charity îi spuse lui Grace toată povestea cu rahatul câinelui. Grace era de părere că era foarte rău că oamenii nu își supravegheau animalele în locurile publice, dar moneda aceea de o liră lăsată pe bucățica de hârtie era o insultă care se adăuga la nedreptatea care i se făcuse.

— O mai am.

— Ce ai de gând să faci cu ea ? întrebă Grace.

— Trebuia să o las acolo pe podea, cu un bilețel în care să-i explic cum să și-o vâre în dos, răspunse Charity.

— Nu, mai bine cumpără-ți ceva drăguț, ca să-ți mai îndulcești amarul, spuse Grace. Ceva extravagant. De exemplu, trei batoane Mars.

Charity izbucni în râs.

— Cu o liră nu poți cumpăra nici măcar trei batoane Mars.

Dar poți cumpăra un bilet de loterie. Cât Grace cumpără încă o revistă despre nunți în tutungeria de lângă local, Charity completează formularul. Cele șase numere pe care le alesese erau data ei de naștere, cea a surorii și a mamei lor.

— Bani aruncați! spusese Grace când Charity îi înmânase vânzătorului biletul completat.

— Și asta nu e același lucru? întrebă Charity arătând spre revistă.

— Nu, trebuie să fii sigură că albul mai este încă la modă.

— De fapt, anul acesta, ca să fie în trend, mi-resele trebuie să aleagă musai culori metalice.

— Mai bine nu întrebam.

Charity își luă biletul de loterie și îl puse în portofelul gol-goluț.

Charity nu se mai simțea norocoasă.

A doua zi, bancomatul îi înghiți cardul. În cutia de conserve din bucătărie, în care aruncau mărunțișul, nu mai erau decât o monedă veche de zece șilingi și un nasture.

Nu puteau face chiar nimic, decât să urmărească extragerea numerelor câștigătoare de la Loteria Națională.

În vreme ce Grace se pregătea pentru o seară cu fetele, Charity stătea în fața televizorului, cu o cană de supă de roșii Heinz și cu o stivă de cărți pe care ar fi trebuit să le studieze pentru proiectul ei de amenajare de grădini, pe care-l avea pentru examenul de absolvire a liceului. Dar era tare deprimant să stea acolo și să răsfoiască *Hamptons Gardens*. Închisă într-un apartament de deasupra unei cafenele soioase din Tooting, era, practic, la mii de kilometri distanță și – metaforic vorbind – la milioane de kilometri depărtare de oamenii care locuiau în acele superbe case, într-una dintre cele mai frumoase regiuni ale Statelor Unite. Charity închise cartea, ca să nu mai vadă o altă superbă grădină de trandafiri, cu Atlanticul în fundal.

Își aruncă din nou ochii spre porcăria aia de emisiune, *Jet Set*, unde concurenții răspundeau greșit până și la cele mai simple întrebări.

— Ce țară are capitala la Canberra?

— Sidney?

— Puiul cărui animal se numește „copil“?

— Om? răspunse Grace, care tocmai băgase capul pe ușă, înainte să plece.

— Ne vedem mai târziu, Einstein, zise Charity.

Se făcuse ora opt. Prezentatorul extragerii loto încercă să trezească interesul pentru marea tragere..., dar Charity nu simțea nici o emoție. Nici în marile restaurante nu se oprise activitatea, pentru ca, înainte de *carpaccio*, clientela dichisită să afle numerele câștigătoare.

Nu, uitându-se la emisiunea aia, Charity se simțea ca făcând parte din marea masă de oameni nefericiți care-și cheltuiesc ultimul bănuț în speranța unei ultime șanse. Și-i imagina cum stăteau cu toții în sufrageriile lor, din toată țara. Nici o altă lumină în afară de pâlpăitul micilor ecrane. Poate având dinainte o porție de mâncare. Poate că tocmai mănâncă o conservă de fasole (cum făcea și ea acum, după ce-și terminase supa). Răpăitul tobelor care anunțau marea tragere era doar un scurt moment de speranță înainte de căderea bilelor și trezirea brutală la realitate.

Foarte bine. Charity netezi biletul de loterie pe genunchi și se pregăti să bifeze numerele. Sau, mai degrabă, *numărul*. În puținele dați când jucase, niciodată nu-i ieșise mai mult de un singur număr.

— Treizeci și unu...

Era primul număr extras și ea îl avea.

Gata. Țsta va fi singurul meu număr și de data asta.

Dar în seara aceea avea să fie altfel. Sus pe cer, deasupra cartierului Tooting, un deget celest era îndreptat spre apartamentul 145B de pe High Street, în timp ce o voce tunătoare spunea:

— Ai putea fi tu. De fapt, bubui vocea, chiar tu *ești*.

— Nu se poate, bâigui Charity. Nu se poate.

Ba se putea. Și chiar așa și era.

Nu șase, ci cinci numere. Charity se uita uluită la cele cinci cruciulițe pe care le făcuse pe biletul de loterie. Asta însemna ceva, nu? Dacă poți câștiga cu trei numere vreo zece lire, înseamnă că și cu cinci câștigi, nu? Cincizeci de lire? Poate chiar o sută. Sau cinci sute?

Douăsprezece mii cinci sute de lire.

După o jumătate de oră, Charity începuse să creadă în norocul ei. Douăsprezece mii cinci sute de lire au meritat o sticlă de bere, nu? Probabil că Grace e la cârciumă. Charity își luă jacheta. Se va duce să-i facă o surpriză surorii ei. Șampanie pentru toată lumea.

Aproape că ieșise, când îi veni o idee mai bună...

Cu haina încă pe ea, se așează din nou la masa din bucătărie. Luă un creion și o foaie de hârtie și începu să noteze ceva.

Douăsprezece mii cinci sute de lire nu erau suficiente pentru a-i schimba viața, știa asta, mai ales dacă se ducea la cârciumă să sărbătorească marele

câștig. Și nu era gândul că trebuie să-și împartă norocul cu Grace – sigur că ar fi împărțit orice cu Grace –, dar se gândea că va întâlni acolo și alți oameni care i-ar putea cere câte ceva. Aproape toți cei care își făceau veacul pe-acolo aveau câte un of, de la operații la șold de care aveau nevoie de atâta vreme, până la datorii la pariuri pe care trebuiau să le plătească, pentru ca portăreii să nu ia și PlayStation-ul copiilor. Dacă Charity nu era atentă, banii s-ar împărți și s-ar topi cât ai clipi. Și totul n-ar fi fost decât un scurt moment de fericire. Doar dacă...

Charity se uită la cartea aceea groasă pe care se sprijinise cât făcuse calculele. Se numea *Conace din Hamptons*. Grădina de trandafiri de la malul oceanului îi făcea cu ochiul. Soare. Aer curat.

Poate că venise momentul să joace pe bune.

Dacă ar închiria o casă în Hamptons, dându-se drept moștenitoare de familie bună și astfel ar reuși să pună mâna pe niște soți bogați? Grace era de părere că planul surorii sale era ridicol și imoral. Oricum, Grace avea deja un logodnic și în nici un caz nu va renunța la el în speranța unei „vieți mai bune“ în SUA.

— Danny *este* viața mea, insistă ea.

Astfel, Charity rămase unicul participant la jocul de-a îmbogățirea.

Pe de altă parte, era mai mult decât evident faptul că suma de șase mii două sute cincizeci de lire, oricât de favorabil ar fi fost cursul de schimb liră-dolar, nu le permitea să închirieze cine știe ce casă pe malul oceanului, în cartierul cel mai șic din Hamptons. Un agent imobiliar chiar a izbucnit în râs când i-a spus, telefonic, de ce buget dispuneau.

Peggy a fost cea care i-a sugerat să apeleze la Deuble Associates. Chiar dacă nu mai avea voie să intre în hotel de când fusese concediată, după ultima lor întâlnire Charity vorbise de mai multe ori cu Peggy la telefon.

— Nu mai telefona ca să vezi ce fac, îi spusese Peggy. Îmi merge bine, iar fata cea nouă, care a

venit în locul tău, este mult mai meticuloasă decât ai fost tu vreodată.

Cu toate acestea, Charity știa că, în pofida grosolăniei sale, Peggy era în adâncul sufletului încântată să o audă. Și a fost extrem de bucuroasă când a auzit de bafta lui Charity. Era de părere că ideea ei de a petrece vara în Hamptons era excelentă. Charity a avut grijă să nu pomenească nimic însă despre „căsătoria cu un bărbat bogat“.

— Problema este, spuse Charity, că nu cred că ne putem permite să închiriem o casă pentru toată vara.

— Cred că ai stat de vorbă cu cine nu trebuia. Pe când locuiam eu în Long Island, cea mai bună agenție imobiliară era Deuble Associates. Ei n-o să te jupoaie. Deși, dacă mă gândesc bine, e foarte posibil ca Mal Deuble să fi murit între timp.

Charity acceptă. Peggy nu mai fusese în State de douăzeci de ani. Era puțin probabil să o mai poată ajuta. Dar, așa cum se mai întâmplă uneori...

Mal Deuble nu dăduse ortul popii, dar lăsase cea mai mare parte a afacerii pe mâna fiicei sale. Și, chiar dacă piața imobiliară din Hamptons era foarte ocupată, Charity avea un mare avantaj față de rivalii ei de pe Coasta de Est: se sculase mai devreme decât aceștia. Charity a fost prima persoană care a telefonat în ziua aceea la Deuble Associates și, astfel, a fost prima persoană care a aflat despre proaspăt renovata Casă cu trandafiri din minunatul Little Elbow.

— Nu ne așteptam ca această proprietate să intre pe piață anul acesta. Grădina este încă în lucru, îi spusese Linda Deuble, scuzându-se. Și încă nu are piscină. De aceea proprietarul cere o chirie atât de mică.

Charity nu vedea de ce piscina era atât de importantă. Mai ales că agentul îi spusese că proprietatea are acces direct pe plajă.

— Nu știu dacă vă dați seama că e nevoie să se mai lucreze mult până când se va amenaja grădina. S-ar putea ca asta să presupună uneori și mult zgomot. Iar grădinarul va locui și el acolo.

— Înțeleg, spuse Charity.

În orice caz, își spuse ea, zgomotul unei mașini de tuns iarba nu poate fi nici pe departe la fel de supărător ca traficul infernal de pe strada lor.

— Cât costă?

Charity își încrucișă degetele în timp ce aștepta ca Linda Deuble să-i spună prețul.

— Două mii de dolari pe lună... Stați puțin. Nu se poate. Puteți aștepta o clipă?

Charity simți cum o părăsește optimismul, așteptându-se ca Linda Deuble să revină la telefon cu un zero în plus la chiria lunară.

— Ei bine, spuse Linda când, în sfârșit, reveni pe fir, dacă o vreți, înseamnă că v-ați făcut *un cadou*...

Charity trimise imediat banii în State. De îndată ce Linda Deuble îi confirmă de primire, Charity plănuia să plece chiar în weekendul următor, imediat după examenul ei (își și rezervă biletul de avion, gândindu-se că s-ar putea să fie nevoie să stea la hotel, într-o primă fază).

Linda îi trimise și câteva fotografii ale casei.

— Sper să vă placă, spunea ea în mail-ul care le însoțea.

Având în vedere și celelalte oferte pe care le primise, Charity se așteptase să fie o căsuță extrem de mică dată fiind suma pe care o plătitise. Când

văzu prima poză – o vedere a fațadei desprinsă parcă dintr-un film cu Jimmy Stewart –, primul gând al lui Charity a fost că i-au trimis alte poze. Încântată, nu-și putea lua ochii de la porticul din spatele casei și de la minunatul balansoar.

Vai, ce minunat va fi să stea împreună cu Grace în balansoar, să se dea huța cu un pahar de vin alb și rece în mână, râzând și povestind despre vacanțele petrecute în Littlehampton, Sussex în copilărie și *rollercoaster*-ul cu Mickey Mouse, care era punctul culminant al vacanțelor. Nu i se părea corect să plece fără ea.

Poate, se gândi Charity, ar trebui să o invite și pe Grace pentru vreo două săptămâni. Și s-o ia și pe matahala aia de logodnic al ei, dacă era absolută nevoie. La urma urmei, poate că era, totuși, ceva de capul lui. Grace îl iubea. Iar Charity o iubea pe Grace. Se hotărî să se străduiască să-l placă mai mult și pe Danny.

Sosi și ziua plecării. Sărbătorise ultima noapte petrecută în Tooting împreună cu Grace, într-un restaurant indian, care era preferatul lor. Danny nu venise. Charity observase dezamăgirea lui Grace, deși spusese că era mai bine să fie numai ele două. Două surori care se distrau împreună. Nu așa stătuseră lucrurile în ultima vreme. Mai ales de când apăruse Danny.

— O să te descurci singură cu apartamentul? întrebase Charity de câteva ori.

— N-o să fiu singură. Danny o să stea cu mine în fiecare seară.

— O să se mute imediat ce plec eu?

— Nu e o mutare propriu-zisă, insistă Grace. Oricum, nu înțeleg de ce îți faci griji pentru mine. De fapt tu o să trebuiască să te descurci singură.

— O să mă distrez fantastic. Șapte dormitoare. Vedere la ocean. Un balansoar.

— Distracție plăcută, spuse Grace.

— Poate te răzgândești, totuși.

— N-aș putea să mă răzgândesc în veci. Se aplecă asupra farfuriei și începu să-și mănânce puiul. Viața mea este aici, cu Danny. Mi-aș dori să gândești și tu la fel, dar... Grace oftă... Înțeleg că tu vrei mai mult de-atât.

— Grace, doar n-o să te apuci să plângi acum? O să lipsesc numai trei luni.

— O să pleci pentru totdeauna, dacă îți iese. Doar dacă nu te gândești, cumva, să-l aduci pe americanul acela milionar aici, în sudul Londrei! Dar nu văd cum s-ar putea întâmpla una ca asta. O să vrei să-ți ții ascuns trecutul.

— Nu mi-e rușine cu tine, Grace, dacă la asta te gândești. Doar că vreau altceva. Și vreau asta pentru amândouă.

— Știu.

Grace se ridică brusc, iar posomoreala îi trecu dintr-odată... Era la fel de simplu ca și cum ai fi pocnit din degete.

— Te-ai gândit deja drept cine o să te dai acolo? întrebă ea.

Charity era surprinsă. Era pentru prima oară că Grace cerea amănunte. Până atunci își manifestase dezaprobarea printr-o totală lipsă de interes.

— Ți-ai ales un nou nume? Sau o titulatură? *Dame Gladys Carnetdececuri*? Ori *Lady Murdărica*? o luă ea peste picior.

Charity râse.

— Nu cred că voi purta vreun titlu.

— Dar trebuie să ai unul! Eu mi-aș lua unul, dacă ar fi să-mi iau o altă identitate.

— S-ar afla prea ușor că nu e adevărat.

— Ce plicticos!

— Nu vreau să fiu prea diferită, spuse Charity. Doar voi îmbunătăți un pic personajul. Așadar, pentru noii mei prieteni voi fi din Kensington în loc de Tooting. Și voi fi urmat o școală mai bună decât cea la care am fost noi.

— Care? Lady Margaret de exemplu? aminti Grace numele celebrei școli. Fetele de acolo erau șic.

— Nu știu încă. M-am gândit la o școală unde și pălăria face parte din uniformă. Poate o școală cu internat.

— Ca Harry Potter!

— Poate o să le spun că am fost la Hogwarts, glumi Charity.

— Ai putea spune Cheltenham Ladies, zise Grace. Danny a lucrat pentru cineva care a făcut școala acolo. E foarte simandicos.

— Cam mare riscul. Mai bine spun că am făcut școala în India, așa ca Hina.

Hina, doamna Patel, fusese cea mai bună prietenă a mamei lor.

— O să le zici că ai o soră? întrebă apoi Grace.

— Sigur că da.

— Pe care o va chema tot Grace?

— Da. Este un nume perfect... simandicos... Nu e nevoie să-l schimb.

— Bine. Atunci, trebuie să îmi inventezi și mie o altă personalitate.

Grace își țuguie buzele și adoptă un accent cât se poate de afectat:

— Poți să le spui noilor tăi prieteni că și eu locuiesc în South Kensington, într-o frumoasă casă cu patru dormitoare. Am frecventat o școală cu internat, unde am excelat la jocul de lacrosse și la călărit ponei. Am câștigat concursuri de-a lungul și de-a latul țării. Aș fi putut să reprezint Marea Britanie la Jocurile Olimpice, dar eram prea ocupată cu facultatea, eu studiind franceza și silvicultura la Oxford.

— Franceza și silvicultura?

— E ceva original, nu? Nimeni nu va putea dovedi că n-am studiat așa ceva.

— Doar că la Oxford nu se pot obține asemenea diplome ciudate. Mai degrabă o să îți dau o diplomă în literatura engleză.

Grace fu de acord.

— Atâta vreme cât o să le spui tuturor că sunt genială. Doar un singur lucru aș mai vrea să povestești cu privire la copilăria noastră.

— Ce anume?

— Aș vrea să le spui că am avut un câine. Un golden retriever mare, pe care îl chema...

— Woofy, zâmbi Charity.

— N-ai uitat!

— Cum aș putea să uit? Am fost la fel de supărată ca tine când a trebuit să dispară câinele tău imaginar.

Woofy fusese tovarășul de joacă al lui Grace, rămăseseră nedespărțiți de la patru până pe la șapte ani.

— Am fost distrusă când mama mi-a spus că Woofy trebuie să dispară. A fost groaznic să nu-l mai bag în seamă ca să-și găsească o altă fetiță.

— Sunt sigură că și-a găsit un stăpân bun, o consolă Charity.

— Crezi ?

— Absolut.

— Știu că nu a existat cu adevărat, dar a fost singurul câine pe care l-am avut.

Charity dădu din cap.

Acum Grace începu să plângă de-adevăratelea.

— Sper că nu plângi pentru Woofy ?

— Normal că nu. Uneori te porți de parcă aș fi tâmpită. Plâng din pricina ta. Nu-mi vine să cred că mâine dimineață zbori spre State. E așa departe ! O să-mi fie dor de tine.

— N-o să-ți fie. O să fii prea ocupată cu serviciul și cu planurile de nuntă și timpul o să zboare cât ai clipi.

— Promite-mi că o să mă suni în fiecare zi.

— Promit.

— Și promite-mi c-o să te întorci. Fie și numai ca să-ți iei lucrurile.

— Jur.

— Te iubesc, Charity.

— Și eu te iubesc.

Își strânseseră mâinile peste masă. Charity încerca să nu se gândească la faptul că era pentru prima dată în viața lor când aveau să trăiască despărțite. Până la urmă, își veni în fire și îi întinse lui Grace niște pâine. Trebuia să fie tare.

A doua zi dimineață surorile își luară încă o dată rămas-bun la micul dejun. Taxiul care urma să o ducă la aeroport venea abia după-amiază, dar Charity nu suporta ideea ca Grace să se plimbe de colo-colo prin apartament în vreme ce-și făcea

bagajele. Așa că o trimise la cumpărături. Insistase. Nu-i plăceau despărțirile lacrimogene. După părerea ei, cu cât era zarva mai mare, cu atât mai grea devenea despărțirea.

Dar, deși de obicei era mai dură cu Grace, asta nu o împiedică pe Charity să verse o lacrimă privind-o pe sora ei de la fereastra bucătăriei cum se duce spre stația de metrou.

Charity știa că era exagerat de protectoare față de Grace. Și, așa cum se plângea uneori Grace, se amesteca destul de mult în viața ei chiar și acum, când crescuseră. Dar exista un motiv bine întemeiat pentru care Charity se implica într-atât în existența ei de zi cu zi. Nu era doar sora ei mai mare. Îi fusese ca o mamă.

Mama lor murise în urmă cu zece ani. Cancer pulmonar. La cei patruzeci de ani ai săi, părea mult prea tânără ca să aibă această boală. Dar Marion Grosvenor fumase cel puțin un pachet de țigări pe zi, și asta de când avea cincisprezece ani; iar până atunci, crescuse în fumul de țigară al părinților. Ambii părinți fuseseră fumători înrăiți. Începuseră să fumeze înainte ca lumea să se întrebe dacă fumatul e sau nu dăunător.

Marion avusese o agonie îndelungată, dar când a rămas prima dată la spital și peste noapte, Grace avea zece ani. Charity avea paisprezece. De tatăl lor nu mai știau nimic de mai bine de șase ani – de când plecase de acasă cu o femeie din Leicester – așa că, atunci când mama lor s-a internat, Grace și Charity au stat cu tot felul de oameni: prietene de-ale mamei lor care lucrau în același supermarket. Era incredibil câtă lume se oferise să le ajute. Când

mergeau la Helen, mâncau spaghetti cu pâine prăjită. Gillian le dădea bani să se oprească la un chioșc în drumul de la școală spre casă. La doamna Patel găseau întotdeauna trei feluri de mâncare și înghețată de casă la desert. Doamna Patel devenise preferata lor când trebuiau să rămână la cineva peste noapte. Era greu să faci față situației, dat fiind că Marion era atât de bolnavă; dar Charity descoperi că școala o ajută să mai uite. Mama era foarte mândră de reușitele ei.

— Într-o bună zi o să găsești un leac pentru cancer, îi spusese ea lui Charity pe patul de suferință.

— Să-ți cauți o slujbă cu un salariu mai bun și concediu mai mare, îi spusese medicul în vreme ce se uita pe fișa medicală a mamei sale.

— Mai mult ca sigur voi merge la facultate, o asigurase Charity. Îți promit.

Dar Marion muri când Charity de-abia trecea într-a douăsprezecea. Iar visul lui Charity de a merge la facultate a rămas doar un vis. Nici bacalaureatul nu și l-a luat. A abandonat școala și s-a apucat să muncească. Știa că mama ei ar fi fost dezamăgită. Dar alternativa era să ceară ajutor autorităților locale, ceea ce însemna să ajungă pe mâna unor părinți adoptivi.

Și Charity nu voia asta în nici un caz. Dacă nu puteau să le trimită pe amândouă în același loc? Era mai bine să se angajeze, că tot împlinise optsprezece ani, astfel încât să rămână împreună, pentru că cel mai important lucru era să o poată ține lângă ea pe sora ei mai mică. Ele erau singura familie pe care o aveau.

De aceea, Charity știa cât de importanți sunt banii. Lucrurile ar fi fost altele dacă mama lor le-ar

fi lăsat ceva. Viața lor ar fi fost altfel și până atunci. Ar fi putut începe o afacere pe cont propriu. Chiar dacă nu i-ar fi salvat viața, în ultimele luni măcar, ar fi putut să nu-i lipsească nimic.

Mult mai des decât și-ar fi dorit, Charity își amintea salonul acela de spital și o apuca tremuraturul. Știuse imediat, de cum își văzuse mama prima oară în încăperea aceea soioasă, fără ferestre, că nu se va mai întoarce acasă niciodată. Personalul se străduise și pusese pe coridoare tot felul de obiecte care să înveselească puțin atmosfera, dar lui Charity i se părea la fel de îngrozitor ca un azil al săracilor din secolul al nouăsprezecelea.

Astfel, Grace rămase în grija lui Charity. Și, chiar dacă Grace urma să împlinească douăzeci și patru de ani peste două luni, Charity se simțea în continuare responsabilă pentru ea. În aceste condiții, Charity avea dreptul să își întrebe sora ce avea de gând cu viața ei, nu-i așa? Avea obligația să-i arate că putea ajunge mult mai departe, dacă își punea mintea. Și trebuia să-și dorească mai mult.

Dacă ar putea să o îndepărteze de ratatul ei de logodnic, poate că Grace și-ar da seama că viitorul ei ar putea fi altul. Ar putea vedea că în viață există mult mai multe decât îi putea oferi Danny Dennis. Danny fusese atât de mândru de el când îi promisese lui Grace o casă în altă zonă decât M25 și un Volkswagen Golf (la mâna a doua)! După două luni petrecute în Hamptons, nu i se va mai părea a fi o perspectivă așa nemaipomenită. Va renunța să mai aspire la ceea ce putea să vadă în ghidul TV și va începe să viseze la viața pe care o duc obișnuinții paginilor din *Vogue* și *Tatler*. Grace arăta

ca un manechin. Era un diamant. Și merita să-și găsească locul potrivit.

Dar din nefericire asta n-avea să se întâmple...

Dar, o oră mai târziu, pe când Charity se hotărâse să cedeze și să îi spună lui Grace că ea și molăul de Danny erau bine-veniți să stea cât vor cu ea, în State, auzi în broască cheia surorii sale. Grace intră și trânti ușa în urma ei.

Grace nu trântea niciodată ușile. Charity se întoarse și o văzu pe Grace stând pe preșul murdar de la intrare, cu fața îngropată în palme. Umerii îi tresăltau. Plângea.

— Termină cu bocitul. Încă n-am plecat, spuse Charity.

— Nu de asta plâng.

— Atunci ce s-a-ntâmpat?

O femeie care locuia pe strada lor fusese jefuită în plină zi, cu doar două săptămâni în urmă. Charity se gândi imediat la ce e mai rău. Dar geanta lui Grace era bine mersi la ea în mână. Purta încă făcătura aceea de ceas Gucci pe care Danny i-l cumpărase din piață. Nu prea arăta el ora exactă, dar Grace nu s-ar fi despărțit în ruptul capului de primul cadou pe care i-l făcuse Danny.

— Grace, ce s-a întâmplat?

Mai trecu o vreme până când Grace reuși să se oprească din plâns atât cât să poată răspunde.

— Danny.

— A avut un accident? A căzut de pe vreo schelă?

— Mai rău. Mult mai rău!

Până la urmă, Charity reuși să o împingă până în bucătărie. Pe când Charity mai făcea o cană de ceai – leacul pentru aproape orice – Grace, așezată la masă, continua să plângă în pumni, cu sughițuri. Încă nu era în stare să lege două vorbe. De fiecare dată când încerca să deschidă gura, o îneca un hohot. Suspansul o scotea din minți pe Charity. Dacă Grace nu era în stare să dea drumul poveștii în următoarele douăzeci de minute, Charity ori pierdea noutățile, ori avionul.

— Ce-a făcut ? o imploră ea să-i răspundă. V-ați certat ? A anulat nunta ? Ai anulat-o *tu* ?

La auzul cuvântului „nuntă“, Grace începu să bocească de-a dreptul. Apoi deschise poșeta și scoase o foaie de hârtie.

O scrisoare de despărțire ? se întrebă Charity.

Era un extras de cont printat dintr-un automat bancar.

— Ce-i asta ? o întrebă Charity, căreia îi sări imediat în ochi zeroul din josul liniei.

— Erau economiile noastre pentru nuntă. Danny a golit tot contul.

Charity rămase cu ochii pironiți la extrasul de cont, de parcă șirul de zerouri ar fi putut alcătui dintr-odată un indiciu.

— Câți bani aveai acolo?

— Aproape trei mii de lire.

— Ți-a spus că are de gând să scoată banii?

— Sigur că nu! De ce crezi că sunt atât de amărâtă?

Grace se prăbuși din nou peste masă.

— Ai idee ce-a făcut cu ei? Întrebă Charity.

— Îmi imaginez al dracului de bine. Am încercat să-l sun imediat ce-am văzut extrasul de la bancă, dar n-a răspuns. Așa că m-am dus la Old Duck în speranța că poate s-a dus acolo să vadă meciul. Când am ajuns, l-am văzut în parcare, tocmai se urca într-o mașină. Cu barmanița!

— Ai vorbit cu el?

— Au plecat înainte s-apuc.

— N-a oprit când te-a văzut?

— Nu m-a văzut. M-am ascuns după gard. Aștia doi fug împreună. Cu banii mei!

— Grace, ce te pripești așa? Poate că femeia s-a oferit să-l conducă cu mașina.

— Nici gând, spuse Grace încrâncenată. Tot timpul era grămadă peste el. Iar săptămâna trecută, în weekend, când el mi-a zis că iese chipurile cu băieții, nici ea n-a fost la lucru. E la mintea cocoșului. Precis au fost împreună. Au o aventură de câteva săptămâni! Ar fi trebuit să te ascult. În toți aniiăștia m-am amăgit singură că tot amână nunta pentru că voia să fie ziua pe care am visat-o. Am crezut că îi pasă cu adevărat că îmi doresc o nuntă ca la carte, cu tot dichisul. Nu zău! Mai mult ca sigur a tot lălăit-o pentru că de fapt nu voia să

se lege la cap. Cu cât aştepta mai mult, cu atât avea mai multe şanse să întâlnească pe cineva mai bun. Iar acum a apărut cineva mai bun.

— Grace, nimeni nu-i mai bun decât tine! În nici un caz una de după tejgheaua barului de la Duck.

— Termină. N-am nevoie să mă protejezi. Mi-ai spus întruna că cea mai simplă explicaţie este de obicei cea corectă. Poftim explicaţia simplă. Mi-a luat banii ca să fugă cu târfa aia. Ei bine, am să fug şi eu. Vreau să vin cu tine, zise Grace dintr-odată. Vreau să vin şi eu în America.

Şi aşa a făcut.

Acum ştiţi. Adevărul. Marcella avusese dreptate tot timpul.

După ce o lăsase pe Grace cu Choate la spital, Charity nu se duse la balul de la clubul de polo. În schimb se întoarse la Casa cu trandafiri şi se aşeză în balansoar, moartă de grijă.

Grace nu era ea însăşi. Măcar atâta ştia şi ea. Dar avea oare să redevină ea însăşi în timp, atunci când avea să i se mai dezumfle cucuiul? Sau efectele accidentului de polo erau irevocabile?

Odată cu lăsarea serii se făcea tot mai răcoare şi Charity începu să-şi imagineze inimaginabilul. Dacă memoria lui Grace era afectată permanent, atunci ea nu va mai trebui să-şi facă niciodată griji că Grace le-ar fi putut da de gol printr-o remarcă despre Tooting scăpată la momentul nepotrivit. Dar în acelaşi timp însemna că îşi pierduse sora.

Grace veni înapoi de la spital a doua zi. Doamna doctor Sigaloff o declarase sută la sută sănătoasă, cu excepția locului dureros de la tâmplă. Choate o aduse pe Grace cu mașina. O ținuse tot drumul de mână. Din fericire, mașina lui avea cutie automată, așa că n-avea nevoie de mână ca să schimbe vitezele.

După două zile de convalescență, Grace devenise brusc iarăși foarte aferată. Cât timp fusese la spital, ea și Choate stătuseră mult de vorbă despre viitoarea lor nuntă și se hotărâseră s-o facă la sfârșitul lui septembrie – la nici patru săptămâni de atunci încolo. Era posibil să aibă noroc cu vremea, dar trebuiau făcute și planuri pentru situații nefavorabile. Reședința Fitzgerald avea o sufragerie suficient de mare pentru a găzdui patruzeci de oameni pe scaune și de două ori pe-atâta dacă stăteau în picioare la un cocktail, și, deși Charity avea să fie singurul musafir invitat de Grace, din partea lui Choate erau câteva sute. Avea o mulțime de parteneri de afaceri care ar fi fost jigniți dacă nu ar fi primit o invitație.

La o săptămână după externarea lui Grace, ea și Charity făcură drumul până în Manhattan la

prima probă pentru rochia de mireasă. Acolo fură întâmpinate de mama lui Choate care spunea că, având în vedere că mama surorilor Grosvenor nu-i putea fi alături mezinei, se numise ea singură în rolul de mamă atât pentru mire, cât și pentru mireasă. Surorile se întâlniră cu Julia Fitzgerald în apartamentul ei de la Four Seasons Hotel. Adunase deja un teanc de cataloage de la cei mai renumiți creatori de rochii de mireasă din New York, pentru ca Grace să le răsfoiască în timp ce își bea ceaiul.

— Astea îmi plac cel mai mult, spuse Grace, întinzându-i viitoareii soacre unul dintre cataloage. Înainte chiar să vadă revista, Charity știu deja cine era creatoarea aleasă. Vera Wang.

— Am s-o rog pe Elizabeth s-o sune imediat, spuse Julia, pocnind din degete.

Asistenta ei personală luă poziție de drepti, iar Grace obținut o programare la domnișoara Wang pentru aceeași după-amiază.

În timp ce lui Grace îi luau măsurile pentru rochia visurilor ei, Charity stătea în salon și se uita pe geam la oamenii din New York care își vedeau de treburile lor. I se părea că trecuse foarte multă vreme de când ea și Grace ajunseseră în oraș. Pe atunci păreau într-adevăr două fetișcane de provincie, deși toată viața trăiseră în sudul Londrei. Charity își aminti cum se zburlise Grace la gândul că ar fi putut cheltui vreo două sute de dolari pentru o poșetă. Acum arunca mii de dolari pe o rochie. Bani de la loterie se terminaseră aproape cu totul, pentru că, desigur, fetele își depășiseră cu mult bugetul.

Charity îi explicase lui Choate că ea și Grace treceau pentru moment printr-o fază de strâmtorare

financiară. Se așteptaseră să se întoarcă la Londra la sfârșitul lui septembrie, așa că li se cam terminase contul în dolari, iar banca britanică a lui Charity refuza să mai transfere bani dacă nu se prezenta ea personal.

— Ridicol, spuse Choate.

Ceea ce probabil că și era. Charity era sigură că, în epoca Internetului, transferul de bani în străinătate nu mai impunea necesitatea de a te prezenta personal în fața managerului de cont. Dar Choate păru mulțumit cu situația dată și o împrumută pe Charity cu destul de mulți bani pentru a mai plăti o lună chiria Casei cu trandafiri. Și, desigur, Grace trebuia să treacă toate cheltuielile legate de nuntă direct în contul lui. Iar asta includea și toaleta ei.

Grace ieși din sala de probă într-o rochie din mătase albă care mătura pământul.

— Mamei i-ar fi plăcut, nu-i așa?

Charity dădu din cap.

— Știi, zise Grace, m-am tot întrebat dacă n-ar trebui să cer să fie ornată cu niște broderii indiene, pentru a reprezenta vremea pe care am petrecut-o acolo. Sora mea și cu mine ne-am petrecut bună parte din copilărie în Pondicherry, în sud-estul Indiei, îi explică Grace asistentei domnișoarei Wang.

Deoarece sora ei pronunță această minciună într-un fel care dădea limpede de înțeles că acesta era adevărul ei personal, Charity remarcă faptul că acum accentul propriu păturii de sus a clasei de mijloc îi ieșea absolut perfect. Nici gând de alunecare în direcția fostelor vocale chinuite. Pronunțase sunetul „th” din englezescul „south-east” exact la fel cum l-ar fi spus Regina însăși. Vechea Grace ar fi pronunțat un „ff”.

Charity simți că îngheață ascultând-o trâncă-nind întruna cu vocea aceea care nu-i era familiară.

În acea seară, Julia Fitzgerald le invită pe Charity și pe Grace în apartamentul ei să stea împreună la o cină nepretențioasă, intimă. Ca la toate aceste dineuri mici și intime, erau prezente douăsprezece persoane. Grace și Choate erau oaspeții de onoare. Ceilalți musafiri erau prieteni ai mamei lui Choate. Două doamne mai în vârstă discutau în aparté despre o intervenție chirurgicală, deși Charity se întreba cât lifting ar mai fi putut suporta fețele lor. Nici măcar nu păreau mai tinere după toate operațiile pe care le făcuseră. Arătau pur și simplu ca niște femei de o anumită vârstă care făcuseră niște operații estetice. Poate că tocmai asta era. Liftingul facial evident, așa cum se purta bronzul evident prin anii '30, atunci când ajunsese la modă, striga, de fapt: „Pot să-mi *permit* toate lucrurile astea“

Charity răspunse la întrebările uzuale și murmură platitudinile obișnuite despre viitoarea nuntă.

— Da, se potrivesc atât de bine. Am știut de la bun început. Grace a fost vrăjită din prima clipă. Nu știu ce-ar fi făcut dacă n-ar fi cerut-o de soție!

Iar Grace chiar strălucea ca o mireasă fericită.

— Dar tu, Charity? Nu e nici un bărbat norocos în viața ta? Întrebă unul dintre invitați.

Charity clătină din cap. În realitate, pe toată durata șederii ei în Statele Unite, nici un bărbat n-o interesase deloc în afară de Ryan. Însă de la seara aia dezastruoasă din pubul din East Hampton, relația lor se răcise tot mai mult. Ryan se arătase îngrijorat pentru Grace, după scurta internare în spital, dar n-o mai ispitise pe Charity să-l ajute în

grădină. Nici măcar să vadă cum le merge trandafirilor pe care-i cumpăraseră împreună. Se gândise la un moment dat să-i ceară părerea despre florile pentru nunta lui Grace, dar se dăduse bătută. În orice caz, mama lui Choate făcuse deja o înțelegere cu cea mai scumpă florărie de pe Coasta de Est.

Musafirul care o întrebase pe Charity despre cununie se întoarse să vorbească cu Grace. Charity rămase să ciugulească din mâncare, întrebându-se cât de repede avea să poată să se strecoare în mod politicos afară. Locul din stânga ei rămăsese neocupat.

— Îmi pare rău că am întârziat, răsună o voce puternică dinspre ușa de la intrare.

Mama lui Choate se ridică pentru a-l întâmpina pe bărbatul cu păr cărunt care sosise.

— Robert Tiller! Ia loc aici. Așază-te lângă Charity. Fă-i conversație.

— Cu mare plăcere.

Charity îi adresează un zâmbet agreabil, dar nu era prea mare lucru de care să se entuziasmeze.

— Am auzit că ați închiriat Casa cu trandafiri din Little Elbow. Am și eu o casă în Little Elbow. Vă place acolo?

— Sigur că da.

Charity era pregătită să întrețină o conversație ușoară. Dar la sfârșitul serii, Robert Tiller rosti ceva ce o surprinse cu adevărat.

— Mi-ar face mare plăcere să vă invit la cină, domnișoară, zise Robert Tiller.

Charity înghiți în sec în mod abia perceptibil. Nu era pregătită pentru o asemenea invitație.

Robert Tiller nu intrase în dosarul pe care Charity îl întocmise despre burlacii demni de atenție, dar știa cu siguranță totul despre el. Era extrem de bogat. Atât de bogat, de fapt, încât încercase chiar să-și ascundă veniturile de cei de la Fisc deschizându-și conturi pe numele câinilor soției. Soția lui era motivul pentru care Charity nu-l trecuse pe listă. Dar aceasta se stinsese recent – în realitate chiar foarte recent –, în toiul unei partide de tenis. Cel puțin asta afirmase antrenorul ei că făceau, adică jucau tenis, atunci când ea suferise un atac de cord. Ulterior se descoperise că femeia îi plătea chiria antrenorului.

Dacă Robert Tiller îi ducea cumva dorul soției, era limpede că făcuse tot ce-i stătuse în puteri ca să treacă peste această pierdere. După o perioadă acceptabilă de doliu – trei săptămâni, mai exact – își făcuse din nou apariția în societate. Avea șaptezeci și nouă de ani.

— Deci, ce zici? insistă el. Măine seară.

— Ei bine, nu văd de ce nu, se precipită Charity.

Ca să nu se răzgândească. În definitiv, un miliardar rămânea un miliardar și poate că tot ce-și dorea el era să-i țină cineva de urât. Nu în spatele oricărei invitații la cină se găsea un motiv ascuns. Nu era nimic rău în a lua masa cu un miliardar de o anumită vârstă. Poate că aveau să devină buni prieteni, iar el avea s-o prezinte pe Charity unuia dintre fiii lui. Robert și Mindy Tiller avuseseră doi fii în timpul celor cincizeci de ani de căsnicie. După rubrica de bârfe din *New York Times*, cel mai tânăr dintre ei tocmai trecea printr-un divorț.

— Mașina va veni să te ia la șapte mâine seară, anunță Robert. Abia aștept.

Se linse pe buze.

Nu era o întâlnire pe care Charity s-o aştepte cu nerăbdare. Din nefericire era complet falită. Bani de la loterie se duseseră cu toţii, la fel ca şi suplimentul oferit de Choate, iar Linda Deuble se va aştepta să primească un nou cec pentru plata chiriei peste două săptămâni. Fără a mai pomeni că acum Charity mai trebuia să-i restituie şi împrumutul lui Choate. Charity auzise că Robert Tiller obişnuia să ofere nişte bacşişuri extrem de generoase. Doar cu câteva săptămâni în urmă îi lăsase unei chelneriţe din Manhattan un bacşiş de o mie de dolari pentru un sandvici de douăzeci. Dacă aşa arătau sumele cu care arunca în jurul lui, atunci nu era complet aberant să te gândeşti că ar putea s-o cadorisească pe Charity cu lucruri scumpe. Daruri pe care ea le-ar fi putut transforma în bani cu care să-şi plătească chiria.

Dar ce va trebui oare să facă pentru ele ?

Charity îşi privi imaginea reflectată în oglindă. În timp ce sora ei părea să se fi făcut tot mai drăguţă cu fiecare zi care trecuse de când îşi pusese pentru prima dată pe deget inelul de logodnă, Charity începea să arate obosită. Ar fi trebuit să fie sfârşitul misiunii: una dintre surori să facă o partidă bună. Dar, desigur, de la accidentul de polo, Charity nu mai ştia că nu e o moştenitoare bogată şi nici că Choate nu se mai putea baza pe ea pentru a-şi înmulţi averea.

Maşina lui Tiller apăru punctual la şapte. Conduasă de un şofer în livrea. Imensă. În spate încăpea un pat dublu. Charity alungă iute acest gând. Patul dublu şi Robert Tiller erau două noţiuni care nu puteau fi alăturate prea uşor.

Robert Tiller o aștepta pe Charity într-o ținută bătător la ochi de „confortabilă”. Era genul de jachetă de mătase pe care ea n-o mai văzuse până acum decât în filmele cu James Bond.

— Fii bine-venită în modesta mea locuință, spuse el, făcând un gest larg spre capătul mai îndepărtat al holului de intrare.

Folosea termenul „modest” în sensul uzual pentru Little Elbow, desigur. Holul era o încăpere lungă, din care se deschideau vreo zece uși. Iar tablourile care se înșirau pe pereți erau la fel de frumoase ca tot ce văzuse Charity vreodată într-o galerie de artă.

— Acesta este un ... ? începu Charity.

— Monet, spuse Tiller degajat. Niciodată nu m-am dat în vânt. Răposata mea soție, draga de ea, l-a ales. Ca și acel Picasso. Eu nu pricep și pace arta asta modernă. Țasta însă chiar îmi place. Vom mânca aici în seara asta. Tocmai am redecorat încăperea și m-am hotărât să aleg un stil mai deosebit. Dincolo de această ușă se poate vedea care e ideea mea despre artă. Cred că ai să fii impresionată.

Charity dădu din cap. Probabil că avea dreptate. Dacă Robert Tiller avea tablouri de Monet

și Picasso în holul de intrare, atunci probabil că o avea chiar pe Mona Lisa în original în sufragerie.

Bărbatul deschise ușa. Charity rămase pur și simplu cu gura căscată. De la sosirea lor în SUA, mai apucase să vadă unele exemple incredibile de bani aruncați pe fereastră, dar nici într-o mie de ani nu s-ar fi așteptat să vadă ceea ce se întindea dincolo de ușa de mahon lăcuit.

— Decorarea a fost totdeauna sarcina lui Mindy. După ce ea s-a dus, m-am gândit că a venit vremea să-mi pun propria mea amprentă asupra acestui loc. Ți place?

Charity nu putu decât să spere că el va interpreta tăcerea ei drept uimire.

Ca să fim mai preciși, se simți atât uluită, cât și impresionată. Robert Tiller transformase ceea ce Charity își imagină (ținând cont de restul casei) că fusese la un moment dat o sufragerie elegantă, de bun-gust, într-o încăpere descinsă de-a dreptul din palatele lui Saddam Hussein.

În mijloc trona o masă enormă cu blat din marmură, instalată pe un pedestal aurit, sculptat cu frumuseți nude, înconjurată de zece scaune care se sprijineau pe altă serie de nimfe aurii. Dar pereții îi tăiară de-a dreptul respirația. Aceștia fuseseră acoperiți cu o frescă incredibilă, pictată în stilul coperților de science-fiction. Într-un peisaj ca din Arcadia, se vedeau bărbați în uniformă strângând puști în mâini, în timp ce femei îmbrăcate sumar li se agățau de picioare. În fundal se întrezăreau alți bărbați, cel mai probabil dușmanii personajelor din prim-plan, care se contorsionau în agonie, în vreme ce jeturi de sânge le țâșneau din

membrele retezate, sau care erau pradă pălălăilor izbucnite din aruncătoarele de flăcări de pe turelele tancurilor.

— Ei, ce zici ? insistă Robert.

— Aici se desfășoară o poveste întreagă, îngăimă Charity.

— Poveste, zici ? Ai dreptate. Ești o fată foarte deșteaptă. Este povestea vieții mele redată în formă artistică. Am luptat în Coreea, explică Robert. Toți acești oameni sunt camarazii din plutonul meu. Țsta e Chuck, ăsta Eddy, iar ăsta e Elton. Nici unul dintre ei nu s-a mai întors. Iar asta îi arată pe ei în rai.

— În rai, rosti Charity ca un ecou șoptit.

Viziunea lui Tiller despre rai era clar diferită de ce își imagina Charity. Se apropie să vadă mai bine o vinietă din colțul din dreapta. Un soldat, probabil unul dintre cei buni, se bucura de sex oral oferit de o bombă sexy de tip Barbarella. Rotindu-și privirile prin încăpere, Charity realizează destul de repede că scena era de fapt un motiv recurent. Fresca era ceva de necrezut.

— Uneori îmi place să mă așez uite-așa, de unul singur, și să stau de vorbă cu camarazii mei. Știu că mă aud, spuse Tiller încet. Știi, în afară de mine, de pictor și de menajeră, ești prima persoană care intră în camera asta.

— Mă simt onorată, se bâlbâi Charity.

— Mă bucur că așa gândești. Îmi dau seama că te pricepi bine la artă.

— Mă pricep la ceea ce-mi place, spuse Charity plină de tact.

— Exact, se declară Tiller de acord. La fel ca mine. Și mai știu că tipul care a pictat camera asta are mai mult talent în degetul lui mic decât Picasso

și Monet la un loc. Vreau să zic, măcar îți dai seama ce se întâmplă aici.

— Îhâm. Da.

Charity își lăsa capul într-o parte, încercând să-și dea seama dacă ceea ce i se înfățișase privirii era un câine care rodea părțile sensibile ale anatomiei unui soldat coreean.

— Nu vrei să ne așezăm?

Tiller trase un scaun pentru invitata lui. Charity se așează și se simți un pic deconcertată de faptul că nefericitul coreean și alsacianul flămând erau tocmai în dreptul ochilor ei.

— Sper că-ți place friptura la grătar, zise Tiller, în timp ce apăsa butonul soneriei pentru personalul de serviciu.

Friptură? Sigur că da.

În seara aceea, Charity învăță o mulțime de lucruri despre războiul din Coreea. Învăță în special ce rol jucase Robert Tiller în eveniment. Nu trecu mult până când Charity își dădu seama că vremea pe care o petrecuse în armată fusese cea mai pasionantă perioadă din viața lui. Tunurile pe care le dăduse în lumea marilor afaceri nu se puteau compara nici pe departe cu intensitatea senzațiilor pe care le trăise când reușea să împuște direct în cap pe vreun amărât din cealaltă tabără. Ochii îi luceau când vorbea despre sângele care țâșnea și despre trupurile mutilate. Charity se simțea tot mai incomod (atât psihic, cât și fizic – scaunele cu femei goale erau proiectate complet aiurea).

Pe la nouă jumătate, Charity ajunsese deja la limita rezistenței.

— Ar trebui să plec, spuse ea, prinzând prima șansă care i se oferise pentru a întrerupe amintirile lui Tiller. Se face târziu.

— Nu-i nici măcar zece.

— Am nevoie să-mi fac somnul de frumusețe.

— Atunci am să te conduc acasă.

— Mă mulțumesc și cu șoferul.

— Nu se procedează așa acolo de unde vin eu, mićuță doamnă.

Tiller urcă pe bancheta din spate alături de ea. Charity se trase cât putu mai departe și își prinse centura de siguranță. Tiller nu-și legă centura, așa încât la fiecare viraj aluneca tot mai aproape de ea. Charity își păstră zâmbetul crispat chiar și atunci când el o înghesui în portieră. La urma urmei, drumul era destul de scurt.

— N-ai de gând să mă poștești înăuntru? întrebă Tiller când ajunseră la destinație.

— Ei bine, eu... începu Charity. Este târziu și...

Spera să poată apela la politețea lui de gentleman. Dar el continuă:

— Aș aprecia foarte mult ocazia de a vedea încăperile principale ale casei. Mi-ar plăcea să văd dacă a fost restaurată la vechea ei splendoare. Veneam aici în copilărie, încheie el cu părere de rău în glas, înclinându-și capul într-o parte.

Pentru o clipă, Robert Tiller arată ca un bătrânel cumsecade. Dispăruse strălucirea dementă a veteranului din războiul din Coreea, căruia i se părea că viața nu mai reușise niciodată să se ridice la nivelul acelor emoții intense din trecut. Și, în plus, ce rău putea să iasă de aici? Tiller era un bătrân

de șaptezeci și nouă de ani, cu un stimulator cardiac. Cu siguranță Charity putea alerga mai repede decât el.

— Sigur că da, spuse Charity.

Deschise ușa și făcu un pas în lături ca să-l lase să intre. Se simțea de parcă ar fi fost castelana unei reședințe impozante. Casa cu trandafiri era o parte importantă a istoriei locului. Ce drept avea ea să-l împiedice pe Tiller să vadă cum arată casa în secolul douăzeci și unu?

— Habar n-am cum arăta inițial, spuse Charity conducându-l pe Tiller în salonul principal. Toată mobila este nouă.

— Arată bine, zise Tiller.

— Dar nu tocmai pe gustul tău, spuse Charity, făcând aluzie la designul mai aventuros al casei lui. Iar aici este camera de recreere...

— Îmi aduc aminte de camera asta. Este exact locul unde am avut parte de prima sărutare.

— Chiar așa? râse Charity. Înseamnă că îți trezește niște amintiri plăcute.

— Da, da. Fetele din Casa cu trandafiri aveau cei mai ca lumea sâni din Little Elbow și nu se temeau să fie vesele și darnice.

Zâmbetul lui Charity începu să pălească. Privirea dementă revenise, iar Tiller părea că schițează o pereche de sâni, gesticulând prin aer.

— Țâțe mari, nemaipomenite.

— Dumnezeuule!

Charity se pomeni dintr-odată împinsă cu spatele la canapea, confruntată cu avansurile nepotolite ale lui Tiller. Se lovi îndărătul genunchilor, care cedară imediat, și se prăbuși pe perne.

— Robert, nu cred că...

— Haide, hai, domniță. Doar către asta ne-am îndreptat toată seara. Am văzut cum te uitai la mine când îți povesteam din război. Și poți să fii sigură că am gloanțe în singurul pistol pe care-l mai port la mine.

Un țișot era singurul răspuns potrivit. Dar, fără să știe cum, Charity reuși să-și păstreze calmul. Pe când Tiller plonjă spre ea, Charity se dădu la o parte cu agilitate, așa că omul ajunse cu fața înfundată în perne, și nu în decolteul ei. Dar Tiller nu voia să se dea bătut. Se aruncă din nou asupra ei. Charity se rostogoli jos de pe sofa, unde era în siguranță.

— Un lucru l-am învățat în afaceri, să nu accept niciodată să mi se spună nu.

— Te rog să nu mă obligi să-ți aplic o lovitură de karate, îl rugă Charity. Sunt foarte bună. Am luat o mulțime de lecții.

— Fă ce-ți pofteste inima! zise Tiller, sărind de pe canapea.

— Nu poftesc nimic. Cel puțin, nu poftesc la tine!

Ce se întâmplă după aceea, atunci când Charity își derulă din nou imaginile în minte mai târziu în cursul nopții, avea să-i amintească totdeauna de un tablou pe care-l văzuse cu un tigru care sărea pe un vânător alb foarte solid. Expresia de pe fața tigrlui nu era de agresiune, ci de șoc, atunci când, aflat în aer, simți în piept împunsătura glonțului, iar saltul lui înspăimântător se transformă într-o prăbușire.

Robert Tiller suferi primul atac de cord la două secunde după ce se ridicase de pe sofa.

Îl ar fi zdrobit lui Charity coșul pieptului dacă ar fi aterizat pe ea, dar nimeri alături, pentru că ea apucase să se rostogolească încă o dată într-o parte ca să-l evite. Bărbatul ateriză cu bărbia înainte pe delicatul covor chinezesc.

Era deja fără suflare.

Charity încercă să-l întoarcă cu fața în sus, ca să-l resusciteze, dar era mult prea bine hrănit. În schimb, ea reuși să se ridice și se repezi afară, pe alee, ca să-l cheme pe șoferul lui Tiller. Dar mașina plecase. Era limpede că șoferul își imaginase că stăpânul lui nu va mai avea nevoie de serviciile lui în noaptea aceea.

— La dracu'!

Charity sună iute la 911 de pe mobil și i se promise că salvarea avea să fie trimisă imediat. Dar știa că trebuie să facă ceva înainte de sosirea ambulanței. Care erau procedurile corecte de prim-ajutor în situația asta?

— La dracu'! La dracu'!

Se învârti în jurul trupului întins al lui Tiller. Omul mai respira, nu? Își pironi privirea pe pieptul lui, rugându-se să-l vadă cum se ridică și se coboară. Luă pudriera lui Grace de pe măsuta de cafea și îi ținu oglinda în deptul gurii să vadă dacă se aburește.

Apoi, mult mai repede decât sperase, camera se luminează de strălucirea farurilor. Cineva intrase cu mașina pe alee. Charity se repezi din nou de lângă corpul lui Tiller pentru a-i primi pe cei de la salvare. Dar pe alee nu era nici o ambulanță. Doar camioneta lui Ryan.

— Hei, spuse el când o văzu pe Charity. Mi-am lăsat portofelul în cealaltă haină. E-n seră. Îl iau și mă întorc la cârciumă la Joe să-mi achit consumația.

Charity îl apucă de braț.

— Te simți bine? o întrebă Ryan văzând-o în ce hal arăta cu părul răvășit, cu ochii mari și privirea rătăcită.

— Mi-e bine, dar... te pricepi să dai primul ajutor?

— Un pic, spuse Ryan. Ești rănită?

— Nu eu. Charity îl târî în casă. Cred că a făcut o criză de inimă, zise ea, arătând spre trupul întins al lui Tiller.

— Nu e...?

— E Robert Tiller.

— Glumești. Ce cauți aici?

— A sărit de pe canapea.

Ryan își întoarse privirea spre ea pentru o explicație.

— N-am timp să-ți explic.

Ryan fu de acord. Reuși să-l întoarcă pe Tiller cu fața-n sus. Bărbatul respira, dar neregulat. Ryan o asigură pe Charity că știe câteva proceduri esențiale, dar nu era sigur că era cazul să le pună în aplicare.

Din fericire, paramedicii sosiră înainte ca Ryan să fie nevoit să-i dea bolnavului sărutul vieții.

În scurt timp, Tiller era urcat în ambulanță.

— Hai și tu, îi spuse paramedicul lui Charity.

— De ce? întrebă ea.

— Ești prietena lui, nu-i așa?

— Nici gând, zise Charity.

Încercă să nu se uite la Ryan. Se simțea pângărită doar de simpla idee.

— Trebuie să chemăm rudele apropiate, spuse paramedicul.

— Locuiește doar cu câteva case mai încolo, zise Ryan. Trec eu pe-acolo și îi spun menajerei lui că îl duceți la spital.

Ambulanța porni în mare viteză în noapte, lăsându-i pe Charity și pe Ryan singuri pe scările de la intrare.

— Îți mulțumesc, spuse Charity. Sunt sigură că i-ai salvat viața.

— Mă bucur că am fost aici.

— N-ai vrea... nu vrei să intri în casă, să bei ceva?

— Trebuie să-mi iau portofelul și să mă duc înapoi la Joe. Am de achitat consumația.

— Sigur că da.

Ryan se afundă în întunericul grădinii. Charity intră în casă cu pași înceți și umerii aplecați. Salonul zăcea într-o dezordine haotică. Puse pernele la loc și îndreptă covorul. Stomacul i se strânse la amintirea crizei de inimă a lui Tiller și a clipelor de dinainte. Nu doar din cauza spaimei că omul ar fi putut muri, ci și de jena că fusese acolo, în casă. Întreaga seară, de la cina din „camera de război“, până la sosirea salvării, fusese un moment peste măsură de penibil.

Charity își dădea seamă cum trebuie să fi părut lucrurile. Robert Tiller, pe jumătate dezbrăcat și pe jumătate mort, întins pe podea lângă canapeaua ei. Nu era de mirare că Ryan nu voia să intre să bea ceva. Dar apoi o lovi un gând și mai trist. După toate probabilitățile, se ducea înapoi la Joe să achite nota pentru că avea o întâlnire. Își imaginează o fată care-l aștepta într-un separeu, răsucindu-și pe deget

o șuvită de păr blond cu ochii țintă la ușa pe care avea să intre din nou iubitul ei.

— De ce ai întârziat atât de mult ? avea să-l întrebe ea.

— N-o să-ți vină să crezi ... avea să-i spună el, înainte de a se apuca să-i povestească despre moșneagul lui Charity. A făcut un atac de cord tocmai în timp ce făceau amor ! Bleah ! Ce scârbos !

Iar apoi Ryan și fata aveau să se urce în mașina lui, iar el avea s-o conducă înapoi acasă, unde aveau să facă dragoste, fără riscul ca unul dintre ei să-și dea duhul.

— Aaaaaah ! Charity își înfipse dinții într-o pernă ca să nu țipe cât o ținea gura.

După ce a strâns prin cameră, părea că nu s-ar fi întâmplat nimic. Charity urcă în dormitor. În acea noapte Grace rămăsese în Manhattan cu Choate și mama lui. Choate promisese s-o ducă pe Empire State Building. Charity putea doar să spere că Grace nu va alege tocmai acel moment pentru a-și aminti de Danny și de faptul că îi spusese cândva surorii ei că, dacă ea și Danny vor ajunge vreodată la New York, vor vizita Empire State și-l va face să-i ceară mâna din nou.

Charity se îmbrăcase de culcare. Stătea la masa de toaletă și-și peria părul. Corpurile de iluminat scumpe pe care le stricase în timpul primei lor zile la New York trebuiau reparate, observă ea. Poate că Grace reușea să vâre piesele alea tot în cheltuielile de nuntă. Acest gând îi reaminti lui Charity că mai avea mult până să fie în siguranță de această parte a Atlanticului.

Simți cum ochii i se umplu de lacrimi. Descuie sertarul de sus și-și strecură mâna înauntru. Scoase carnetelul negru pe care se temuse atât de mult să nu-l găsească Marcella.

Pe dinafară, părea un carnețel negru, prăpădit, de genul celor în care își țineau contabilii socotelile. Dar această agendă era de fapt cu mult mai interesantă. Înăuntru se găseau genul de informații pentru care editorii revistelor de mondenități ar fi făcut moarte de om. Dinamită! Nu că chiar ar fi fost nevoie să faci crimă pentru ele, majoritatea erau de-a gata pe Internet, dar ce impresie ar fi făcut oare dacă Charity ar fi dat publicității această „operă“, ziariștii ar fi economisit o grămadă de timp. Pentru că acest carnețel conținea numele și datele esențiale despre cincizeci dintre cei mai căutați și doriți bărbați din lume. Caietele era ghidul de vânatoare al lui Charity și Grace.

Fusesse foarte simplu să pună informațiile cap la cap. Charity pur și simplu își rezervase un loc pe unul dintre computerele de la biblioteca universității și intrase pe Google. Scrisese numele orașului unde urma să stea împreună cu sora ei. Chiar de la prima accesare, demersul se dovedise a fi incredibil de util. Cineva cu suflet mare, preocupat de binele comunității construisese un website special pentru locuitorii din Little Elbow.

Nu se putea spune că Charity chiar murea să citească despre alegerile pentru consiliul local sau despre soarta fluierarilor care cuibăreau pe plajele din East Hampton, dar una dintre pagini conținea fotografii de la un bal de caritate care avusese loc vara trecută. Charity copiasse frumusele numele fiecărui bărbat din fotografie, apoi cu răbdare de înger, îi căutase unul după altul pe Google, combinând paginile personale, profilul de afaceri și știrile oficiale în încercarea de a afla cine era căsătorit, despărțit,

divorțat sau neînsurat. Și posesor al unei averi substanțiale, desigur...

Apoi alcătuiise un dosar pentru fiecare bărbat găsit online. Scosese la imprimantă toate fotografiile pe care le putuse găsi și le lipise în carnețel, notând dedesubt, cu scrisul ei mărunț și îngrijit, toate detaliile intime ale subiectului. Nu trecu mult și Charity avea douăzeci de tipuri la dosar, apoi treizeci, patruzeci și în final cincizeci. Aici se opri. Cincizeci părea o cifră rezonabilă de posibile întâlniri pentru următoarele trei luni.

După ce-și studie prada, Charity făcu o listă în ordinea eligibilității, acordând puncte în funcție de stare civilă – cei neînsurați primiseră punctajul maxim, cinci puncte, văduvii patru, divorțații trei, cei despărțiți două și cei căsătoriți zero –, număr de copii: un punct în minus pentru fiecare copil. Copiii însemnau foste neveste, *bașca* pensii alimentare –, vârsta: un subiect alunecos, greu de cuantificat. Sub treizeci și cinci de ani era în regulă, dar la peste cincizeci de ani, ar fi fost mai bine ca individul în cauză să fie văduv, fără moștenitori și pe cât posibil dornic de însurătoare și de turnat copii repede, înainte de a fi prea târziu.

Bineînțeles că la început, când lui Charity îi trecuse prin cap pentru prima oară să-și alcătuiască propria-i „agendă neagră“, ea nu știa precis dacă o va avea și pe soră-sa la remorcă. Prezența lui Grace reclama mai multă muncă de planificare. Acum trebuia să ia în calcul felul în care ea și sora ei urmau să-și împartă prada. În prima lor noapte petrecută în Manhattan, exact asta făcuse Charity.

Hotărâse că Grace avea șanse mai mari cu bărbații mai tineri, astfel încât îi repartiză soră-sii pe

majoritatea celor sub treizeci de ani. Mai notă cu litera „G” pe toți bărbații care avuseseră legături cu manechine sau lucrau în domenii unde puteau întâlni sute de fete frumoase. Aici Grace avea un avantaj clar. Charity mai alesese și vreo doi care arătau bine și pe care Grace i-ar fi plăcut din prima. Era un tip de pe Wall Street care semăna puțin cu Owen Wilson. Și un antreprenor pe piața imobiliară care semăna un pic cu Danny, doar că inteligent, zâmbi Charity în sinea ei.

În dimineața următoare, luaseră trenul până la Little Elbow. Și câteva săptămâni mai târziu Grace se împiedicase de Choate Fitzgerald, unicul fiu al Juliei și al lui Randy Fitzgerald de la compania Fitzgerald Lumber; deținător al unei diplome de la Universitatea Yale și al unui masterat la Harvard, membru al Clubului Tinerilor Investitori, pasionat de schi, navigație și ornitologie, colecționar de vinuri, Choate avea douăzeci și nouă de ani și nici măcar vreo umbră de obligații. Era burlacul eligibil numărul patru în dosarul lui Charity Grosvenor.

Deschizând carnetul pentru prima dată în câteva săptămâni, Charity își aduse aminte cât de ușor i se păruse cândva planul său. Făcu un slalom scurt printre câțiva dintre candidați. Și iată-l și pe Choate. Erau și frații Mendelsohn – ambii tăiați de pe listă în acea primă noapte la petrecerea Marcellei. Robin Madden avea și el o linie peste nume. La fel și Jerry Penman; nici un iaht de pe lume nu merita un asemenea chin. Charity se opri o secundă asupra unui tip care ocupa poziția 2, în urma lui Jerry. Numele său era Bryan Young.

Charity nu avea prea multe informații despre Bryan în afara celor legate de averea sa, care fuseseră publicate în topul *Forbes* al celor mai bogați oameni din lume. Era un om retras. Nu mergea la mondenități. Charity nu-i putuse găsi nici măcar o fotografie. Nu auzise pe nimeni vorbind despre el. Nici măcar pe Marcella.

Ei, bine! Poate tipul avea ceva mai bun de făcut decât s-o țină toată vara într-o petrecere.

În orice caz, Charity nu scormonea în dosar pentru a afla pe cine să-și aleagă drept țintă în ultimele zile ale campaniei de măritiș pentru bani. Voia de fapt să ajungă la fotografiile dosite la sfârșitul carnețelului.

Ignoră toți pantofii și gențile pe care și le luase din New York. Aceste fotografii erau cele mai prețioase posesiuni ale lui Charity. Prima fotografie o înfățișa pe ea și pe Grace în uniformele lor de școală primară. Grace trebuie să fi avut vreo cinci ani. Charity avea nouă. Apoi urma o fotografie cu Grace și Charity în curtea casei în care crescuseră (o casă modernă, dar modestă, semidecomandată). Judecând după hainele pe care le purta, Charity ajunsese la concluzia că avea treisprezece ani în fotografia aceea. Grace trebuie să fi avut nouă. La urmă venea o fotografie cu ele împreună cu mama lor, făcută în același an, în Littlehampton. Ultima vacanță pe care o petrecuseră toate trei înainte ca ea sa moară.

Charity își plimbă arătătorul peste chipul mamei. Oare Grace ar fi recunoscut-o pe femeia din fotografie?

Gândurile lui Charity au fost întrerupte de zgomotul unei mașini intrând pe alee. Se aplecă pe fereastră, rugându-se să nu fie poliția care să vrea să-i pună întrebări despre atacul de cord al lui Tiller. Era Ryan care se întorcea de la întâlnire. Charity respiră ușurată și se ascunse după draperie, astfel încât el să n-o vadă în drum spre casa de oaspeți. Numai că el n-o luă spre casa de oaspeți, ci direct spre ușa de la intrare a Casei cu trandafiri.

În clipa în care el sună, Charity își aduse aminte că e îmbrăcată în pijama. Să se schimbe, oare? Ce rost are? La urma urmei, Ryan nu avea de gând să intre. Voia probabil doar să-i comunice ce spusese menajera lui Tiller.

Ryan sună cu insistență.

Coborî și deschise ușa doar puțin, să nu-i vadă pijamaua de bumbac cu pisicuțe tolănite pe norișori (cadou de la Grace de ziua ei).

— Bună! îngăimă ea.

— Vreau să-ți spun că m-am întâlnit cu menajera lui Tiller când mă întorceam de la Joe. S-a dus direct la spital și a sunat să-mi spună că Tiller este bine. Probabil c-or să-l mai țină acolo o vreme, dar e în afară de orice pericol.

— Îți mulțumesc.

Ryan dădu din cap și porni înapoi.

— Noapte bună!

— Ryan! strigă Charity.

El se opri dar nu se apropie.

— Nu e... N-a fost ce crezi tu. Știi asta, nu-i așa?

— Dar ce crezi tu c-aș putea să cred? întrebă Ryan.

Charity simți o strângere de inimă. Pusese această întrebare pe un ton sarcastic pe care nu i-l recunoștea. Dar el o forță să continue.

— Știi, eu și Tiller... Noi nu... nu făceam de fapt nimic când el....

— Nu mă interesează, spuse el scurt. Poți să te distrezi cu cine ai chef.

— Dar eu nu... Vreau să spun că...

— Ce? întrebă Ryan.

— Luam masa, împreună, atâta tot, pentru că l-am întâlnit la o petrecere în Manhattan, iar el părea realmente singur. Soția i-a murit de curând și... n-am crezut că era ceva în neregulă dacă... îi acceptam invitația la cină.

— Înțeleg, spuse Ryan.

— Oare?

— Ce importanță are?

— N-are nici o importanță, îi scăpă fără voie lui Charity.

Ryan dădu să plece, dar se opri în loc.

— N-are importanță, repetă Charity. Pentru mine n-are. Dar din nu știu ce motiv idiot, n-aș vrea să-ți faci o părere proastă despre mine. Și am impresia că tocmai asta se-ntâmplă acum.

Ryan nu recunoscuse, dar nici nu negă. Ceea ce o știe oricine, echivala cu un răspuns afirmativ.

— De fapt nu e vorba numai despre astă-seară, continuă ea. A fost și atunci când m-ai adus acasă după întâlnirea aia tâmpită cu Jerry Penman. Și în seara aceea îngrozitoare de la Operă, când tipul cu care eram a stricat ziua tuturor. Te gândești, probabil, că am gusturi cumplite la bărbați... vreau să spun, la prieteni. Și, una peste alta, am impresia că faci orice să mă eviți din acea seară de la Rowdy Hall.

— Probabil, spuse Ryan. Dar îmi dau seama că am exagerat. Făceam pe orgoliosul. De fapt a fost frumos din partea ta să vrei să-ți achiți consumația.

— În Anglia așa se procedează.

— Nu cred că era vorba de diferențe culturale, nu-i așa? E de înțeles. Eu sunt doar grădinarul care lucrează în casa pe care ai închiriat-o. Ai vrut să fii amabilă.

— N-am vrut să-ți vorbesc de sus. Nu cred că e necesar să ți se vorbească așa.

— Aici ai dreptate.

Părea iritat.

— Nu m-am făcut înțeleasă. Of,...

Avea lacrimi în ochi. Dar Ryan nu părea să se înmoaie. Stătea cu buzele încleștate.

— Au fost câteva săptămâni îngrozitoare, îi scăpă ei. Accidentul lui Grace...

— Se simte bine, nu?

— Da. Ei bine, nu. Nu pot să-ți explic. Charity își șterse prima lacrimă care reușise să i se prelingă din ochi. Nu știu exact ce se întâmplă. Nu e ea în-săși. Cred că această căsătorie ar putea fi o greșeală. Toată treaba asta cu Choate...

— Păreau destul de fericiți când i-am văzut înaintea să pleci în Manhattan.

— Dar...

Charity își dădea seama că nu putea nici măcar să înceapă să-i spună motivul real al spaimei. Așa că izbucni de-a dreptul în lacrimi.

— Hei! Hei! Nu plânge!

Ryan ajunsese lângă ea într-o clipă. O luă în brațe, iar ea își îngropă fața în umărul lui.

— Gata, gata, spuse el. Te-au ajuns toate. Întâi accidentul lui Grace, apoi Robert Tiller care și-a

ales să facă primul infarct tocmai pe canapeaua ta. Cred că ai impresia că ești blestemată. Dar sunt bine amândoi. Au supraviețuit. Gata. Să intrăm în casă. O să-ți fac un ceai. Nu-i ăsta remediul englezesc pentru toate relele?

Charity încercă să râdă, dar nu reuși decât să scoată un smiorcăit prelung.

Ryan pusese de ceai, dar în mod sigur nu era modul englezesc de a-l face. Adăugase în el frișcă pentru cafea în loc de lapte și lăsase pliculețul de ceai prea mult. Rezultatul era dezgustător, dar Charity nu-i spusese nimic. Era plăcut să-ți încălzești mâinile de o cană fierbinte.

— Trebuie să înțelegi că mă simt răspunzătoare pentru Grace, începu Charity. De când a murit mama, eu mi-am asumat rolul ăsta. Mă simt răspunzătoare pentru fericirea ei.

— E foarte fericită acum.

— Știu și eu? Mă uit la felul în care se poartă cu Choate de la accident încoace și nu pare tocmai cum trebuie. Mă întreb dacă nu cumva lovitura a avut urmări.

Ryan dădu din cap.

— Probabil că ești excesiv de precaută din cauza accidentului din Anglia, atunci când a căzut de pe cal.

Charity închise ochii strâns. Avea acum ocazia să-și clarifice toate minciunile. Oare era în stare să facă asta? Trebuia oare să facă asta?

Ryan continuă.

— Eu așa văd lucrurile: dacă doctorul îți spune că nu trebuie să-ți faci griji, atunci liniștește-te.

Faptul că te frământă în halul ăsta nu-i este de folos nimănui și cel mai puțin lui Grace. Ia pur și simplu lucrurile așa cum sunt. Poate că Grace chiar se grăbește să se mărite. Sau poate nu. O experiență aproape mortală poate să aibă un asemenea efect asupra oamenilor. Îi poate face să-și dea seama cât de mult înseamnă o anumită persoană în viața lor. Când a înțeles cât de aproape era s-o piardă, Choate și-a dat seama că vrea să-și petreacă toată viața alături de ea și că trebuie să înceapă cât de curând posibil. Iar ea a fost de acord.

Charity dădu din cap.

— Poate că ai dreptate.

— Oamenii își pierd o groază de timp încercând să se convingă pe ei înșiși că nu trebuie să-și încerce norocul în dragoste. Dacă te uiți cu mare atenție la cineva, poți oricând găsi un motiv să nu fii cu el. Felul în care râde. Faptul că pune prea mult piper în mâncare. Faptul că nu se potrivește cu imaginea perfectă a personajului cu care crezi că ar trebui să fii.

Charity se gândea la bărbatul ideal pentru ea. Cel mai important era să poată avea grijă de ea. Adică să fie bogat. Sau nu? În acel moment, să aibă cineva grijă de ea căpătase alte semnificații decât „bani pentru chirie“

— Sper că n-ai de gând să bei chestia aia, bine? spuse Ryan, arătând din cap spre cana pe care Charity încă o mai ținea în mâini. Se aplecă spre ea și i-o luă, punând-o apoi pe masă. Apoi luă mâinile lui Charity în palmele sale. Ești un om bun, spuse el.

Charity acceptă complimentul stânjenită.

— Las-o pe sora ta să fie fericită și concentra-te un timp asupra fericirii tale. Ryan făcu o pauză, după care adăugă: Fă o schimbare și lasă-te iubită.

Știau amândoi ce avea să urmeze. Ryan se aplecă spre Charity și ea se trezi sprijinindu-se de el. Buzele lor se atinseră pentru prima oară.

După acest sărut timid, ceea ce a urmat a fost ca și cum s-ar fi rupt un zăgaz. Ryan și Charity s-au ridicat de la masa din bucătărie și s-au împlețicit sărutându-se, în living. În același loc în care se luptase cu Tiller – Charity era acum cea care îl trăgea pe Ryan deasupra ei, în timp ce se lăsa să cadă pe canapea.

Oftă de plăcere atunci când îi simți mâinile alunecând sub bluza ei de pijama. În același timp, ea îi descheie nasturii cămășii și i-o trase de pe umeri, dând la iveală un bust perfect.

Când rămaseră amândoi dezbrăcați, Ryan o ridică pe Charity în brațe.

— Hai să mergem în dormitor, spuse el.

O purtă în brațe tot drumul până sus.

Pe urmă, rămaseră strâns îmbrățișați. Capul lui Charity se odihnea pe umărul lui Ryan. El o cuprinse în brațe. Nu se simțise niciodată atât de protejată. Sau atât de dorită.

Apoi el zise:

— Charity, trebuie să-ți spun ceva zise. Iar din tonul vocii lui ghici că era vorba de un lucru foarte serios.

Charity își ținu respirația, așteptând să audă ce avea să-i spună. Putea fi ceva care s-o dezamăgească.

Ar fi vrut să dea timpul înapoi. După fericirea de a-i ceda în sfârșit și de a-și da voie să se apropie de el, nu credea că ar îndura să-l audă spunându-i că mai mult decât atât nu se mai puteau apropia vreodată unul de altul. Era sigură că era gata să-i spună despre întâlnirea pe care o avusese la Joe. Undeva exista cineva pentru care avea oarecare sentimente... Acesta era un moment de slăbiciune. O greșală.

— N-am fost întotdeauna cinstit cu tine, a început el.

— Spune-mi, zise Charity văzându-l că ezită. Dă-i drumul.

— Numele meu nu e Ryan Oldman, spuse el. E Bryan. Bryan Young.

Dacă Ryan n-ar fi ținut-o atât de strâns în brațe, așa încât nasul îi era literalmente strivit de umărul lui, ar fi putut prinde licărul de recunoștință din ochii lui Charity. Dar n-a fost să fie așa. Iar el continuă să vorbească.

— Cam nasol nume, nu-i așa ? Bryan ?

— Nu-i chiar atât de rău, spuse Charity.

Era oare doar o coincidență, se întrebă ea, că numele adevărat al lui Bryan se potrivea cu cel al burlacului numărul unu din carnetelul ei ?

— Dar de ce să-ți schimbi și numele de familie ? Young este un nume absolut OK.

— E complicat, a replicat Ryan. Fapt este că, dacă lumea ar cunoaște numele meu adevărat, m-ar trata oarecum altfel. Îți aduci aminte că ți-am spus că eu sunt singurul grădinar în care proprietarul acestei case ar avea încredere ? Asta pentru că *eu* sunt proprietarul casei. Am moștenit această casă când am împlinit douăzeci și unu de ani. Împreună cu mai mulți bani decât i-ar trebui cuiva care de-abia și-a sărbătorit majoratul și o grămadă de dobânzi din afaceri care, ca să fiu cinstit, nu mă interesează deloc.

— Fugi de-aici ..., făcu Charity, deoarece toate piesele se potriveau la locul lor.

Simțea cum un val de emoție i se ridică în piept. Era tot ce putea face ca să nu izbucnească în hohote de râs. Încerca să se abțină punând tot mereu alte întrebări.

— Și ai lăsat casa asta în paragină?

— Nu eu, ci mătușă-mea. Era casa ei. A dispărut în Europa în 1970. Nu s-a mai întors niciodată.

— I s-a întâmplat ceva?

— Oh, nu! Cred că mai degrabă a „evadat“, decât a dispărut. Dar a fost ceva cu totul neașteptat. A lăsat în urmă tot. Inclusiv trandafirii. Când am împlinit douăzeci și unu de ani, am primit o scrisoare de la avocații ei, în care se spunea că această casă îmi aparține. Ceea ce părea la acea vreme o mare săcăială. Ce să faci un puști de douăzeci și unu de ani cu o casă în paragină?

Charity era de acord.

— Aș vrea să poată vedea cum arată acum.

— Cred că ar fi mândră, spuse Charity. Ai făcut un lucru fantastic.

— Mulțumesc. Deci asta era. Numele meu este Bryan Young și mi-am ascuns identitatea față de tine chiar de când ai ajuns aici. Mă urăști că te-am mințit?

Charity își scutură capul.

— Este perfect de înțeles, îi spuse. Ai vrut să faci cum ai crezut că-i mai bine. Nu poți fi judecat pentru ceea ce ai. În definitiv, te-ai convins că oamenii te plac pentru ceea ce ești, și nu pentru moștenirea ta. Asta pot să înțeleg.

— Știam c-o să înțelegi. Mai ales că voi ați venit din Anglia. Sunt convins că ai fost judecată pentru accentul tău aristocratic tot timpul.

— Oh, da, spuse Charity.

— Ai încă dreptul să refuzi să-mi vorbești. Ryan îi susținu privirea. Sau să mă săruți.

Charity nu se lăsă rugată de două ori.

În dimineața următoare, Charity se trezi și descoperi că perna pe care se odihnisese Ryan era goală. Ei bine, nu chiar goală. Acolo unde se odihnisese capul lui Ryan, Charity găsi un trandafir perfect și un bilet. „Plecat la magazia din grădină. Sună-mă când te trezești.“ El semnase biletul Bryan, cu litera „B“ pusă între paranteze. Charity ridică trandafirul și oftă satisfăcută. Apoi sări din pat ca un copil în dimineața de Crăciun și deschise larg fereastra dormitorului.

Grădina Casei cu trandafiri îi părea mai frumoasă ca niciodată, acum când credea că ar fi putut găsi modalitatea de a locui acolo.

Pentru prima dată de când îi murise mama, Charity avea senzația că lucrurile se leagă în sfârșit. Cine ar fi crezut că Ryan Oldman se va dovedi a fi neidentificabilul *Bryan* Young? Și că Charity își va pierde total capul după el? Și că va fi iubire adevărată, cu siguranță, pentru că o simțise înainte de a afla că este bogat. Totul era ca un basm. Asta era răsplata ei pentru că trecuse prin toate nenorocirile – moartea mamei, abandonarea școlii pentru a avea grijă de Grace, slujba de cameristă, apartamentul mic și împruțit din Tooting. Își găsise omul cu care voia să fie împreună și *cu care merita să fie* până la capăt. În toate sensurile. Nimic nu-i putea domoli starea de spirit.

Charity dansă prin bucătărie în timp ce aștepta să-i fiarbă cafeaua. Dăduse lovitura. Dragoste și

bani într-un singur ambalaj minunat și cu păr de culoarea nisipului.

Îl sună pe Ryan pe mobil ca să-i mulțumească pentru trandafir.

— De-abia aștept să te văd, zise el.

Sentimentul era absolut reciproc.

Charity era nerăbdătoare să-i povestească lui Grace ce se întâmplase în acea noapte, dar Grace lăsase un mesaj pe robot care spunea că nu se va întoarce decât cel mai devreme pe seară, deși era deja în Little Elbow. Urma să-și petreacă dimineața cu viitoarea soacră, vorbind cu mai multe firme de catering, înainte de a lua prânzul la Harbor Club.

Astfel că Charity luă micul dejun singură, în grădină. Îi scrisese o carte poștală lungă lui Peggy, apoi își petrecu restul dimineții gândindu-se care ar fi cadoul ideal pentru nunta lui Grace. Fusesse acasă la Choate și era complet neimpresionată de felul în care își amenajase terenul. Un șir de copaci bătrâni care formau paravanul perfect pentru a opri suflarea vântului. Putea să planteze trandafiri în spatele lor. Ea hotărî că va găsi o modalitate de a aduce și aici un răsad din tufa de trandafiri care împodobeau locul de odihnă al mamei sale, astfel încât Grace să se simtă aproape de ea, chiar dacă era atât de departe de crematoriul din sudul Londrei. Împreună cu Ryan, ar fi putut crea pentru Grace grădina cu trandafiri perfectă.

În timp ce Charity era absorbită de aceste gânduri, sună soneria de la intrare. Se ridică și-și netezi fusta. O porni într-acolo cu un pas aproape leneș. Dar clopoțelul sună iarăși. Și iarăși. Cel ce suna era nerăbdător.

Când Charity văzu buchetul enorm de flori care-l masca pe vizitator prin geamul de sticlă, presupuse că trebuie să fie vorba de încă un buchet de la Choate. Se pornise din clipa în care Grace îi acceptase inelul. Dacă asta ar fi fost posibil. Charity chiar se întreba dacă or mai fi rămas ceva flori și pentru celelalte femei din Little Elbow.

— Pentru Grace, presupun? spuse Charity în timp ce deschidea ușa.

— E aici? auzi ea o voce familiară cu accent britanic.

Charity înțepeni, anticipând șocul îngrozitor înainte ca vizitatorul să lase în jos florile și să-și dezvăluie chipul.

— Danny! exclamă Charity. Ce naiba faci aici?

— Nu pari prea bucuroasă că mă vezi, spuse Danny, făcând un pas înainte ca și cum ar fi vrut să intre în casă. Charity făcu și ea un pas ca să-l împiedice.

— Nu-mi face plăcere să te văd. Ce cauți aici?

— Am venit s-o iau pe Grace acasă.

— Ei bine, nu se poate. Nu-i aici, spuse Charity, începând deja să închidă ușa în nasul lui Danny.

— Nu, n-ai să faci asta. Și-și strecură piciorul în deschizătură.

Era încălțat cu ditamai bocancii cu bombeuri întărite. Charity uitase că asta era tipul care-și dădea drumul la drugii de fier peste picioare în fiecare săptămână. N-avea nici o teamă că o să-și prindă piciorul în ușă.

— Ia-ți piciorul, Danny! se răsti Charity.

— Nu mi-l trag până nu-mi spui unde-i Grace. Este înăuntru, nu-i așa? Mincinoaso.

— Îți spun adevărul. Grace nu-i în casă.

— Atunci spune-mi unde e! ridică Danny vocea. Am să mă duc s-o caut.

— Nu.

— Spune-mi!

— Nu. De ce ar trebui să fac asta? Ți-ai pierdut dreptul de a ști unde este Grace atunci când ai părăsit-o pentru nenorocita aia!

— Ce tot vorbești? Care nenorocită?

— Aha, deci au fost mai multe? Întrebă Charity sarcastic. Cea cu care ai cheltuit toți banii pe care îi economisise Grace pentru nuntă. Ți-am împrumutat memoria? Ați petrecut un weekend minunat pe cheltuiala lui Grace?

— N-am petrecut nici un weekend cu nimeni! Și nu am furat banii. I-am împrumutat. Ceea ce Grace ar fi aflat dacă n-ai fi târât-o aici cu tine înainte să fi avut vreo șansă.

— N-am târât-o nicăieri. Ea a vrut să vină. N-am putut s-o opresc. Și dacă n-aveai de gând decât să „împrumuți“ banii, de ce nu i-ai cerut voie lui Grace înainte să-i iei?

— Nu era timp pentru asta. Mi se oferise o ocazie de afacere. A trebuit să-i iau chiar atunci sau să pierd totul.

— Abia aștept să aud despre această ocazie de afacere. S-a oferit cumva cineva să-ți vândă fasolea fermecată?

— Nu sunt obligat să-ți spun nimic, replică Danny. Erau banii lui Grace. Ea e singura persoană căreia trebuie să-i răspund. Și știu că va înțelege. Lasă-mă să intru.

— Ți-am spus că Grace nu-i aici.

— Și eu îți spun că nu te cred. Grace! Grace! Danny se propti în ușa pe care Charity se căznea să i-o închidă în față, răcnind și trecând peste ea în interiorul casei.

— Întoarce-te la Tooting, ratatule! Și ia-ți și florile astea de doi bani cu tine!

— Nu plec nicăieri fără Grace!

— Iar ea n-o să meargă nicăieri *cu tine*. Ieși afară din casa mea! Charity împinse și mai tare.

— Vreau să-mi văd logodnica!

— Nu mai este logodnica ta. Ți-a azvârlit nenorocitul de inel în Atlantic în ziua în care am ajuns aici. Și dacă nu te cari imediat, chem poliția.

— Javră!

— Derbedeule!

— Am știut eu că ai un dinte împotriva mea din clipa în care ne-am cunoscut.

— N-am dorit decât ce-i mai bun pentru Grace.

— *Eu sunt* bun pentru Grace.

— Uite că eu nu-s de părerea asta.

— Te crezi prea bună pentru oricine.

— Ei bine, și eu, și soră-mea suntem în mod hotărât prea bune pentru unul ca tine.

— Nu-i treaba ta să iei decizii pentru Grace. Deschide ușa!

— Cară-te naibii de-aici! Nu mă face să țip!

— Cred că nu vrei să fac o scenă în fața vecinilor tăi plini de bani, nu? Lasă-mă să intru!

Danny mai dădu încă un brânci în ușă.

Ceea ce o făcu pe Charity să apese pe alarma ascunsă în spatele ușii principale.

Secția de poliție din Little Elbow era în general la fel de liniștită ca biblioteca municipală. Foarte puțini străini trecuseră prin minusculul oraș, așa că pentru hoți era de-a dreptul imposibil fie și să se gândească să pună de vreo spargere prin locuințele

bogate care se aliniau de-a lungul esplanadei. Orice figură nouă era remarcată și abordată cu un politicos „vă cunosc de undeva?” De aceea, atunci când alarma declanșată de Charity licări pe ecranul computerului, o echipă motorizată se mobiliză în nici treizeci de secunde. Ofițerul Lewinsky fu atât de surprins de cele întâmplate, încât chiar lăsă gogoșa pe jumătate pentru a răspunde apelului.

În mai puțin de cinci minute alerga pe aleea lui Charity, timp în care fata ținuse ușa ferm împotriva fostului logodnic al surorii sale (ca să spunem adevărul, la sosirea mașinii cu echipa de poliție, Danny încetase aproape imediat să mai împingă ușa și stătea pe trepte, refuzând să se miște de acolo până când n-o va vedea pe Grace).

— Să fiu al naibii! spuse Danny în timp ce ofițerul Lewinsky îl ușură de povara florilor și-i puse cătușele dintr-o singură mișcare.

— Acest om a încercat să mă agreseze, i se plânse Charity.

— Nu vrea să mă lase s-o văd pe Grace. Grace Grosvenor este logodnica mea.

— Îl cunoașteți pe acest bărbat? întrebă ofițerul Lewinsky.

— Habar n-am cine este. Nu l-am văzut în viața mea.

Ofițerul Lewinsky, care-l țintuia pe Danny pe scări, îi extrase acestuia pașaportul din buzunar.

— Danny Dennis, citi el. Este cetățean britanic.

— Și nici n-am auzit de el vreodată, insistă Charity.

— Dar pe sora dumneavoastră o cunoaște?

— Nu, sunt convinsă, n-o cunoaște. Poate că a văzut-o pe Grace la Londra. O fi vreun obsedat.

— Sunt logodnicul lui Grace Grosvenor, protestă Danny.

— Nu, nu ești, spuse ofițerul Lewinsky. Grace Grosvenor este logodită cu Choate Fitzgerald.

Danny se holba la ofițerul de poliție, neînțelegând nimic.

— Este logodită cu mine. Vrei să spui că are pe altcineva?

— Asta nu-i treaba ta! îl repezi Charity. E evident nebun, spuse ea polițistului. Ați avea amabilitatea să-l luați de aici pur și simplu? Priviți! Spuse ea arătând spre o scrijelitură din josul ușii. Cred că veți considera aceasta drept o infracțiune.

— Îl duc la secție, spuse Lewinsky. Nu vă faceți griji, doamnă. Nu i se va mai permite să vă deranjeze. De fapt, probabil că va fi suit în primul avion și expulzat. America nu are nevoie de astfel de oameni între granițele sale. Și mai ales acum când ne luptăm cu teroarea ascunsă instaurată de, ăăă... terorism.

— Aveți dreptate. Vă mulțumesc domnule ofițer, spuse Charity.

Lewinsky îi mai suci puțin brațul la spate. Danny dădu drumul la un torent de cuvinte de nereprodus.

— Dac-aș fi în locul tău, n-aș folosi asemenea limbaj în fața unui om al legii, îl avertiză Charity.

— Charity Grosvenor, ai să arzi în flăcările iadului pentru asta.

— Cel puțin sora mea n-o să ardă în flăcările din Tooting! nu se putu abține să nu-i strige Charity.

Scăpase ca prin urechile acului. În timp ce mașina de poliție se îndepărta, Charity se rezemă cu toată greutatea de ușă, ca și cum încă ar fi încercat

să împiedice pe cineva să intre cu forța. Și totuși, nu exista nici un motiv pentru ca Grace să afle de toate acestea. Ofițerul Lewinsky avea perfectă dreptate. Danny va fi expediat cu primul avion înapoi la Londra. Nu avea de ce să-l țină pe Danny în secția de poliție din Little Elbow. Și odată ce el avea să fie expulzat, erau puține șanse să i se mai permită vreodată să se întoarcă în această țară. În nici un caz cu politica americană privind emigrația, care era așa cum era.

În bucătărie, Charity își turnă un pahar mare de Chardonnay – medicament! – și încercă să se calmeze. Grace nu va ști niciodată. Și oricum, Charity făcuse ce făcuse pentru binele ei.

Dar șocul de a se fi pomenit cu Danny pe treptele casei sale o tulbură pe Charity mai mult decât se așteptase. O obligă să conștientizeze că, deși Grace nu-și putea aminti nimic din viața ei trecută de la Londra, legăturile cu acea lume încă mai existau. Din fericire, Danny fusese bulversat la aflarea veștii că Grace se logodise cu Choate. Erau puține șanse să-și continue campania de a o recuceri, în cazul în care nu va mai avea posibilitatea s-o facă în persoană. Dacă va fi expulzat, așa cum promisese Lewinsky, lui Danny nu i se va mai permite să se întoarcă în America. Și nu era genul care să scrie scrisori. Și nici nu avea numărul de telefon al surorii ei, care putea fi ascuns de el destul de ușor.

Acum însă Charity se întreba cine oare mai putea veni să le caute, în cazul în care nu se mai întorceau la Londra la sfârșitul verii. Șeful lui Grace? Probabil că nu. Charity scrisese o scrisoare în numele lui Grace. Doamna Patel? Va putea ea oare s-o păzească pe Grace de toate acestea? Chiar avea

nevoie să fie ferită? Doamna Patel ar fi fost încântată să afle că Grace făcea o partidă bună. Dar n-ar fi fost încântată să afle cum reușise să dea o asemenea lovitură în societate. Ca să nu mai vorbim că doamna Patel ar fi insistat să o supună pe Grace la o radiografie cerebrală, dacă ar fi aflat că nu-și mai amintește de Tooting... Va trebui s-o taie de pe listă. La acest gând, Charity simți un nod în gât.

Dar decizia fusese luată. Grace Grosvenor, așa cum o cunoștea Charity, nu privise niciodată înapoi în ultimii douăzeci și patru de ani. Era pe cale să se mărite cu un bărbat cu suficienți bani ca să cumpere tot sudul Londrei și, slavă Domnului, Charity nu mai trebuia să-și facă griji nici pentru viitorul ei. Ryan fusese atât de pasional! Îi spusese că nu mai întâlnise pe cineva ca ea, că a fost sigur că au un viitor împreună chiar din prima clipă în care o văzuse. Ei bine, Charity era fericită că putea fi de acord cu el.

Tot ce trebuia să facă era să distrugă orice dovadă care să le lege pe ele două de acel trecut nedemn.

Acum, Charity urcă la etaj cu un scop precis; își scoase carnetul negru și absolut toate fotografiile de familie din ascunzătoarea lor din sertar. Aruncă o ultimă privire asupra pozelor și simți că o podidesc lacrimile. Fotografiile imortalizau un trecut – altul decât cel pe care Charity dorea să-l accepte. Trebuiau să dispară. Așa cum trebuia să se întâmple și cu acest carnetel ridicol. Dacă era să cadă în mâinile cui nu trebuie... mai ales acum, când Charity se încurcase cu ținta ei numărul unu.

Dar cum să scapi în mod sigur de aceste legături cu trecutul?

Charity nu îndrăznea să le arunce la gunoi. Gunoiul din Casa cu trandafiri era separat cu grijă în materiale reciclabile și gunoi menajer. Se gândi să arunce fotografiile în tocătorul de hârtie, dar imediat își dădu seama că era o idee îngrozitoare. Probabil că mașinăria s-ar fi blocat. Să ardă carnețelul negru nu era o opțiune. Casa cu trandafiri avea multe șeminee magnifice, dar fuseseră toate trecute pe gaze. Numai dacă nu cumva...

La casa învecinată, grădinarul Marcellei Hunter, Miguel, curăța tufișurile din jurul terenului de tenis și tăia rămurelele uscate și arbuștii pe care îi tundea până la nivelul nisipului, pentru a crea un foc de tabără cu ocazia Zilei Muncii. Marcella plănuise petrecerea de câteva săptămâni. Promitea să fie o noapte de pomină. Anul acela, pe 4 Iulie, nu fuseseră artificii în Little Elbow, din cauza pliantului lui Choate distribuit în numele fluierarilor care cuibăreau în vecinătate. Focurile de artificii fuseseră contramandate, astfel încât acele păsări rare, protejate să-și poată crește puii în pace. Marcella era mai mult decât iritată de faptul că nu-și putuse desfășura arsenalul obișnuit pentru Ziua Independenței, dar își promisese în schimb să alunge păsările cu niște pocnituri zdravene la începutul lunii septembrie.

Când Charity fu sigură că plaja era liberă (literalmente), se îndreptă într-acolo ca să contribuie și ea cu ceva iască la focul de tabără al Marcellei. Grădinarul Marcellei făcuse un rug mare, înalt de vreun metru jumătate, aranjat cu grijă așa încât să ardă fără pericolul de a se prăbuși. Având în mâini o pereche de mănuși vechi pe care Ryan le lăsase

atârnând peste mânerul roabei, Charity își croi drum printre mormanele de crengi și gunoi de grădină și vârî carnetul și fotografiile chiar în mijloc.

Când își luă adio de la fotografii, Charity strânse tare din ochi să oprească șuvoiul lacrimilor gata să izbucnească. Era tot atât de greu ca atunci când fusese pentru ultima oară la spitalul unde mama ei zăcea în agonie. Dar trebuia să facă asta. Focul de tabără avea să fie aprins chiar în acea seara pentru Ziua Independenței (amânată) / Ziua Muncii (ura!), iar surorile Grosvenor urmau să fie în sfârșit eliberate de trecutul lor.

Marcella Hunter se pregătea pentru grătarul organizat în cinstea Zilei Muncii. Lista de invitați, care pornise de la mai mult de o sută de persoane, se micșora întruna. Motivul era simplu: Stephanie Blank trimisese prima invitațiile.

— Scumpa mea, spusese ea, nici n-am știut că dai o petrecere.

— Dar am dat *întotdeauna* o petrecere de Ziua Muncii, spuse Marcella.

— Da? făcuse Stephanie.

Marcella își aminti că n-o mai invitasese pe Stephanie la petrecerea ei de Ziua Muncii de doi ani.

La lăsarea serii, lista Marcellei se redusese la treizeci de persoane.

— Va fi un dezastru, îi spuse lui Simon.

— Mie mi se pare că va fi o petrecere enormă, îi răspunse el.

— Dumnezeu! suspină Marcella. Nu înțelegi nimic!

Telefonul sună. Era Linda Deuble, agentul imobiliar, care răspundea invitației trimise doar cu o zi înainte.

— Aș fi încântată să vin, îi spuse Marcellei.

Marcella îi răspunse că și ea era încântată aflând această veste, dar făcea mari eforturi să-și ascundă sentimentul că oricine care participă la o petrecere după ce a fost anunțat cu atât de puțin timp înainte, nu putea fi o persoană care să facă parte din „înalta societate“ Cu atât mai mult cu cât, Linda părea să fi crezut că invitația era un semn că ea și Marcella erau acum la cataramă. Puse o mulțime de întrebări cu caracter personal. Marcella încercă să încheie convorbirea de mai multe ori, dar la un moment dat o auzi pe Linda spunând:

— Așadar n-ai habar ce se petrece la Casa cu trandafiri.

Marcella ciuli urechile.

— Ei bine, după cum știi, contractul de închiriere al surorilor Grosvenor urma să expire la sfârșitul săptămânii viitoare, când era vorba că se vor întoarce la Londra. Desigur că totul s-a schimbat, acum că sora cea mică se va căsători cu Choate Fitzgerald. Am presupus deci că-și vor prelungi contractul, așa că am trecut pe acolo cu ceva hârtii. Charity nu era acasă, dar Ryan, grădinarul, era. L-am întrebat dacă-și va prelungi contractul, la care el mi-a răspuns că nu prea crede. L-am întrebat ce vrea să spună cu „nu prea cred“. La care ce crezi că mi-a răspuns?

— Nu cred că o să mai închiriez casa, a zis. Și apoi s-a prezentat drept proprietarul casei în persoană.

— Drept ce?

— El este proprietarul! Tipul despre care am crezut că e grădinarul, e de fapt proprietarul casei. Numele lui adevărat este Bryan Young. De la...

— Cerealele Youngs of Michigan, spuseră amândouă în același timp.

— Exact, spuse Linda. Nu-i așa că-i incredibil?

Chiar că era. Marcella nu și-ar fi imaginat nici într-o mie de ani că Linda ar fi putut veni cu un asemenea megasubiect de bârfă. Acum, tot ce-și dorea era să închidă telefonul și să alerge la casa învecinată cu o invitație pentru petrecerea ei. Ca grădinar, tipul incredibil de arătos din vecini părea bun de un capriciu trecător. Ca proprietar al casei, devenea demn de o cerere în căsătorie.

Marcella își dădu cât ai clipi cu puțin ruj.

— Unde te duci? o întreabă Simon.

— Mă duc să-l invit pe grădinarul de alături la petrecere.

— Ești chiar așa de disperată să-ți mărești numărul de invitați?

Ryan fusese foarte amuzat să primească o invitație la petrecerea Marcellei de Ziua Muncii.

— Știu, timpul este destul de scurt, spuse ea. Am presupus că poate ai deja ceva planificat. Apoi, m-am gândit că e o prostie. Există o șansă la o sută să nu fii totuși ocupat și, dacă aș rata această șansă de a-mi manifesta puțin ospitalitatea de vecină, atunci nu mi-aș ierta asta niciodată. Te numești Bryan, nu-i așa? adăugă ea.

— Ryan, o corectă el, dar i se întinse pe buze un ușor zâmbet. Cineva vorbise.

— Deci, crezi c-o să vii? întreabă Marcella. Crezi că șeful tău o să te lase să-ți termini treaba mai devreme?

Ea nu făcea decât să tatoneze terenul. Ryan știa asta.

— Desigur, mi-ar face plăcere să vin, spuse el. Ochii Marcellei străluciră la gândul loviturii mondene în perspectivă.

— Dar nu pot. Am o altă întâlnire.

— O întâlnire?

— Da, spuse Ryan. Cu Charity.

Marcella simți cum îi îngheață sângele în vine. Charity? Din nou?

— Apropo, spuse Ryan. Sper că n-ai de gând să faci foc de tabără în seara asta. Ordinul de protecție a fluierarilor este încă în vigoare. Focurile de artificii încă nu sunt permise.

Fir-ar ai naibii să fie de fluierari! Când Marcella se strecură înapoi în casă, ar fi fost în stare să dea foc la tot domeniul vecin de furie. Intră ca o furtună în bucătărie unde Anjelica pregătea tarte și aruncă la întâmplare câteva insulte selecte.

— Nu ești în stare să faci nici măcar niște *blini* ca lumea, vacă proastă ce ești!

Anjelica tremura.

Simon o auzi pe Marcella și o opri când aceasta dădu buzna peste el în hol.

— Marcella, nu se poate să vorbești în halul ăsta.

— Pot să spun tot ce dracu' am chef.

— Nu, nu se poate, insistă Simon. O prinse pe Marcella de încheietura mâinii. Nu știu ce se întâmplă cu tine, Marcella. Ai tot ce visezi și cu toate acestea ești mereu atât de nefericită.

— Nu am tot ce-mi visez, nu pricepi atâta lucru?

În bucătărie, o lacrimă mare se prelinse pe vârful nasului Anjelicăi și căzu în aluatul de *blini*. Ce căuta ea acolo? Se supunea abuzurilor acelei femei

oribile. Și pentru ce? N-avea nici un semn că Marcella o va ajuta să obțină viza ca să rămână în America și să-și înceapă studiile. Când îi spusese Anjelicăi că are nevoie de serviciile ei de Ziua Muncii, Marcella nici măcar nu se obosise s-o ademenească în vreun fel.

Mai merita să mai rămână în orice condiții?

Dar nu numai Marcella fusese șocată de noutățile legate de logodna lui Choate. Se grozăvise cu aceste noutăți pe la toate prietenele ei. Și așa aflate și Anjelica veștile: trăgând cu urechea la conversațiile ei. Nu era greu. Marcella nu-și bătea capul să-și coboare vocea. Și, în afară de asta, în ceea ce o privea, nici nu era nevoie. Puținele cunoștințe de limbă engleză ale Anjelicăi nu reprezentau vreo amenințare.

Anjelica simțea că i se învâртеște capul. În ziua în care aflate, se încuiase în spălătorie și se smiorcăise într-un morman de prosoape pentru musafiri. Nu ieșise de acolo nici măcar atunci când o auzise pe Marcella zbierând că vrea un sandvici.

— La naiba, pe unde umblă fata aia? bombăni Marcella. Am să sun la Serviciul de Emigrație să vină și s-o ia chiar în după-amiaza asta.

Dar Anjelica nu apăru. Stătea în spălătorie și-și depăna în minte ultimii doi ani de când era menajeră Marcellei. Din primul moment în care-l văzuse pe Choate, se îndrăgostise de el. Chipul lui era cel mai plăcut din câte văzuse vreodată. Dar că Choate ar fi ajuns s-o bage în seamă vreodată nu fusese decât un vis. Acum era sigură de asta. Chiar dacă ar fi putut avea interese și preocupări comune, viețile lor erau mult prea diferite. Cum putuse oare spera că el, moștenitorul atâtor milioane de dolari,

s-ar fi coborât să-i dea întâlnire unei fete care îi lua haina sau îi curăța parbrizul mașinii în timp ce el era în vizită la stăpâna ei? Fusesse de-a dreptul nebună să creadă că ar fi fost în stare măcar s-o deosebească din armata de menajere în uniformă pe care le vedea de-a lungul unei zile.

Dar ceva tot fusese, nu-i așa? În după-amiaza aceea când îl văzuse citind o carte de Mark Twain în grădină și când îl rugase să-i recomande o carte cu care considera el că ar trebui să înceapă. O luase în serios și îi răspunsese. Și păruse foarte mulțumit atunci când îi spusese că i-a urmat sfatul.

Nu putea decât să spera că englezoaica o să-l facă fericit. Anjelica nu era foarte sigură că se potriveau. Ori de câte ori îl văzuse pe Choate împreună cu logodnica lui, tânăra părea cu mințile în altă parte. Abia dacă râdea la glumele lui Choate. Zâmbetele ei păreau să se nască mai mult din milă decât din dragoste. Atât de multă milă, încât Anjelica fusese sigură că englezoaica se va plictisi și va rupe relația.

Dar de ce să fi fost doar mila singurul motiv? Choate avea multe calități pentru care orice femeie ar fi fost dispusă să se și plictisească puțin. Prestigiul și bogăția însemnau mult mai mult pentru acei oameni decât dragostea.

Gândul că Choate se putea însura cu o ființă care nu-l iubea era insuportabil. Anjelica suspină sonor. Își șterse nasul cu dosul mâinii și continuă să-și vadă de gătit printre lacrimi.

Până când Ryan s-a întors de la magazia din grădină, Charity își revenise aproape de tot din șocul ciocnirii cu Danny. Slavă Domnului, nimeni altcineva nu fusese în casă când dăduse buzna nemernicul ăla. Așa cum decurseseră lucrurile, nu era deloc nevoie ca Ryan să știe că fusese cineva acolo, cu excepția Marcellei, care dăduse nas în nas cu el pe aleea principală.

— Am fost invitați la vecini la grătarul de Ziua Muncii, îi spuse Ryan lui Charity. Cel puțin eu am fost invitat.

— În ceea ce mă privește, nu cred că sunt în fruntea listei de invitați, spuse Charity. Dar nu mă lăsa să te împiedic pe tine.

— E tentant, nimic de zis. La urma urmei, e prima invitație pe care o primesc să merg la domeniul Hunter. Cu excepția vremurilor când eram invitat să le curăț pajiștea...

— Atunci du-te, spuse Charity, nevrând deloc să spună asta.

— Nu, am alte planuri.

Ea fu recunoscătoare să-l audă pe Ryan spunându-i asta.

Celelalte planuri ale lui Ryan includeau o serbare privată la iarbă verde la Casa cu trandafiri. Grace lăsase un mesaj cum că va rămâne în acea seară să ia cina cu viitoarea ei soacră la conacul Fitzgerald. Choate era în Manhattan. Pentru a putea smulge două săptămâni din programul său încărcat ca s-o ducă pe Grace în luna de miere în Hawai, trebuia ca, până la nuntă, să-și petreacă tot timpul liber la birou. Cu toate astea, lui Grace îi plăcea mai mult să stea cu Julia. Era foarte drăguță și, pentru că nu avea nici o fiică, părea încântată de perspectiva de a avea o noră.

Așa că Grace mănca pește la reședința familiei Fitzgerald, în timp ce Ryan și Charity făcură un grătar cu pui marinat, după o rețetă secretă, pe care el promisese să i-o dezvăluie lui Charity după ce aveau să se căsătorească, în nici un caz înainte. Apropoul la un viitor comun – aruncat așa, pe un ton degajat – o făcu pe Charity să se înfioare de fericire.

Era modul perfect de a-ți petrece ultima seară de vară. Dar seara nu se arată chiar atât de pașnică pe cât speraseră ei. La șapte fix, un sunet ascuțit dădu de veste că Marcella pornise instalația de sunet pentru petrecere. Contramandase formația care ar fi trebuit să cânte live – o listă de treizeci de invitați nu era garanția pentru o atenție mărită la detalii, dar angajase în schimb un DJ. Individul era, slavă Domnului, fan *drum and bass*.

Bubuiturile instalației de sunet înecau complet muzica subtilă de pian care răzbătea de la Casa cu trandafiri. Dar lui Charity nu-i păsa. Ar fi stat fericită chiar și cocoțată pe una din boxele Marcellei, atâta vreme cât Ryan era lângă ea, zâmbindu-i și făcând-o și pe ea să zâmbească prosteste.

— Așa că i-am spus Lindei Deuble că nu vreau să mai închiriez casa, dar că sper că asta nu te va împiedica să stai aici cât timp vei dori. La urma urmei, am șapte dormitoare și numai o singură fată mă interesează să doarmă în ele.

— Am să rămân, spuse Charity, atât cât mă vei suporta.

— Cred că asta ar putea însemna mult, mult timp, răspunse Ryan, apucând mâna lui Charity și lingând untul de pe vârful degetelor. Mâncaseră porumb copt pe jar.

— Țștia sunt drojdia societății, spuse Marcella, plimbându-și privirea peste invitații de la petrecerea ei. Nu pot să cred că ambii frați Mendelsohn s-au dus la petrecerea lui Blank.

— Ar trebui măcar să încerci să te prefaci încântată, spuse Simon. Chiar dacă sunt invitații de „rezervă“, cel puțin ei și-au dat osteneala să vină.

Marcella strâmbă din nas și-și luă un alt pahar în timp ce Anjelica trecea pe lângă ea cu o tavă încărcată cu cocktailuri.

— Nu cred că mai pot să suport încă o oră. Trebuie să scap de ei. Spune-i lui Miguel că vreau să aprind focul acum. Și să dea drumul la artificii. Asta ar trebui să le dea de înțeles tuturor că petrecerea e pe terminate.

— Nu e destul de întuneric, spuse Simon. Ar fi o risipă să dai drumul la artificii acum.

— E petrecerea mea, replică Marcella.

Nici nu-și lăsase bine jos paharul de cocktail că se și întinse să-și ia un altul de pe tava Anjelicăi. Fata însă era cu spatele la ea și nu știa că avea vârfurile

degetelor sprijinite pe buza unui pahar cu mojito, așa că atunci când Anjelica porni mai departe, tava se înclină și o mură pe Marcella în rom, frunze de mentă și suc de lămâie verde.

— Vacă proastă și idioată! urlă Marcella.

Anjelica se aplecă umilă.

— Îmi pare rău. Îmi pare rău.

Marcella își strânsese pumnii. Simon își petrecu imediat brațul în jurul ei preventiv, dar nu reuși să oprească scandalul.

— Mi-ai distrus rochia. O să-ți opresc banii pentru ea din salariu, tâmpito! Uită-te pe unde dracu' mergi.

— Nu v-am văzut, explică Anjelica. Pentru că eram cu spatele la dumneavoastră.

— Trebuie să ai ochi și la ceafă atunci când duci o tavă cu băuturi. Rochia asta face o mie două sute de dolari!

— E mai mult decât câștig eu într-o lună! exclamă Anjelica.

— Atunci presupun că luna viitoare ai să muncești pe gratis.

— Dar îmi datorăți deja salariul pe ultima lună, sublinie Anjelica. Nu m-ați plătit din iulie.

Pe măsură ce invitații Marcellei deveneau din ce în ce mai tăcuți, tăărăboiul se auzea tot mai tare.

— Și pentru ce mama dracului îți închipui că ar trebui să te plătesc? Ai spart mai multe lucruri decât orice altă idioată de menajeră pe care am avut-o. Dacă ar fi să adun tot ce ai spart și să ți le imput, ai lucra la mine pe gratis până la nouășpatru de ani.

— Nu-i adevărat, spuse Anjelica.

— Da' paharele mari de whisky ? Erau din cristal.

— Ei, pe alea eu le-am spart, o întrerupse Simon. Uite ce e, draga mea, e doar o rochie. Sunt sigur că se poate curăța.

— Lasă-mă dracului și nu mă întrerupe, mârâi Marcella la el. Se întoarse spre Anjelica. Strânge mizeria de aici, vaco, și ai grijă să te ferești din calea mea.

— Marcella, încercă din nou Simon. Acum chiar că exagerezi. Nu se poate să vorbești cu oamenii în halul ăsta.

— Vorbesc cum vreau eu, futu-i mama mă-sii !

Anjelica rămase cu gura căscată, în timp ce Marcella plecă împleticindu-se.

Anjelica nu curăță mizeria. Lăsă paharul spart pe alee și fugi înapoi în cămăruța pe care o împărțea cu bicicleta medicinală stricată a Marcellei și cu *stepper*-ul.

Asta nu era viață. Să doarmă într-un pat de o persoană, având drept companie aparatele de fitness la domiciliu. Nici măcar n-avea timp să folosească acele mașinării blestemate, deoarece se scula la șase dimineața ca să-i pregătească Marcellei micul dejun și rămânea în picioare până când aceasta își bea cana de cacao. Ei bine, toate îi ajunseseră până-n gât. Va pleca din Little Elbow chiar în noaptea aia. Nu avea destui bani pentru un bilet de avion, dar dacă se ducea la aeroport și-și recunoștea statutul legal dubios, atunci n-avea nici o îndoială că cineva avea să-i găsească un loc într-un avion care să meargă în sud. Chiar dacă asta însemna să nu se mai întoarcă niciodată în America.

Anjelica își adună lucrurile. Hainele ei încăpeau într-o valijoară cât cea în care Marcella își ținea de obicei cosmeticele. În afară de haine și două perechi de pantofi, Anjelica nu avea altceva decât un crucifix, două fotografii cu familia și cărțile.

Luă *Huckleberry Finn* și-l deschise la pagina de titlu. Iar acolo, cu scrisul copilăresc, scria: „Choate Fitzgerald, vârsta zece ani și jumătate”. Anjelica își ținu respirația și lăsă cartea jos. Cândva, în mod excepțional, ea luase faptul că Choate îi împrumutase propriul exemplar din *Huckleberry Finn* drept un semn de afecțiune. Ce proastă fusese!

Cu toate bunurile ei lumești în valiză și într-o sacoșă, Anjelica se îndreptă către mașina veche pe care Marcella îi dăduse voie s-o folosească la cumpărături și diverse comisioane. Își puse singura casetă audio pe care o adusese cu ea de-acasă. Una pe care erau înregistrate cântece tradiționale: cântece de dragoste. Erau melodii pe care i le cântase cândva mama ei, atunci când păreau încă posibile toate gândurile de genul „și au trăit fericiți până la adânci bătrâneți”.

Orbită de lacrimi, Anjelica scoase mașina de pe aleea principală pe șosea. Apoi apăsă pe accelerație.

Primele artificii ale Marcellei se văzură pe cer exact înainte de ora zece.

— Femeia aia e tâmpită, spuse Ryan.

Charity se uită la el intrigată.

— A dat drumul la artificii. I-am spus că n-are voie să facă asta. Puilor din a doua serie încă nu le-au dat penele. Ordinul cu privire la speciile pe cale de dispariție este încă în vigoare.

— Vorbești de fluierari ? întrebă Charity.

— Exact.

— Oamenii de pe aici chiar iau în serios problema cu păsările ?

Oamenii chiar luau în serios această problemă.

Ryan pusese deja mâna pe telefon și suna la secția de poliție din Little Elbow. I se promise că aveau să cerceteze. La fel ca majoritatea locuitorilor din Little Elbow, ofițerul Lewinsky nu fusese prea încântat atunci când se primise ordin ca festivitățile ocazionate de ziua de 4 Iulie să fie mai puțin zgomotoase, astfel încât puișorii păsărilor cafenii să poată crește în cuiburi până când le vor da penele, dar în acea seară era de serviciu, iar petrecerea Marcellei Hunter venea în contradicție directă cu legea privitoare la speciile pe cale de dispariție.

Între timp, Lewinsky îi dăduse lui Ryan permisiunea să încerce să-și convingă vecinii. Ryan era foarte hotărât s-o și facă. Eventual chiar cu furtunul de grădină în mână.

— Vii ? o întrebă pe Charity.

Ea preferă să nu se ducă. Dar auzea strigătele lui Ryan, în timp ce își îndrepta jetul puternic de apă asupra focului Marcellei. Strigătele lui aproape că-i distrăseseră atenția de la telefonul care suna.

Era din nou ofițerul Lewinsky.

— Doamna Grosvenor, a avut loc un accident de mașină. Mă tem că a fost implicată sora dumneavoastră.

Charity nu mai așteaptă să-i spună și lui Ryan despre telefon. Instinctul matern o covârșise și se repezi direct spre mașină. N-avea importanță că poate băuse peste limita admisă. Lewinsky îi spusese că sora ei era bine, dar lui Charity nu-i plăcuse sunetul vocii lui. Grace nu era la spital, desigur. Dar oare n-ar fi trebuit să fie?

Grace nu se prea pricepea să conducă pe „contrasens“. Rezultatul era că se trezea tot timpul pe banda care nu trebuia. Plecând de la conacul familiei Fitzgerald după o după-amiază încântătoare cu viitoarea ei soacră, Grace ieșise de pe aleea elegantă cu pietriș direct în trafic.

În mod normal, n-ar fi trebuit să aibă importanță. Casa Fitzgerald era plasată pe un drum privat și rareori mai trecea câte o mașină după ce grădinarii plecau acasă. Dar în acea noapte, iată că trecuse o mașină, care mai și rula cu mare viteză.

Anjelica cânta cât o ținea gura, odată cu caseta, cântecul ei de dragoste preferat. Plângea într-un asemenea hal, că la fel de bine ar fi putut ține ochii închiși. Nu era prea sigură de ce urma să facă atunci

când va ajunge acolo, dar se ducea acasă la Choate. Exemplarul lui din *Huckleberry Finn* era pe bord. Poate că i-l va arunca în față, îl va provoca să fie bărbat și să-i spună ce simte cu adevărat pentru ea. Și dacă i-ar fi spus că n-are nici un sentiment pentru ea, atunci a naibii să fie dacă nu-i va trage un șut în boașe pentru că o lăsase să creadă altceva.

— Vai, Cho-oo-oate! Anjelica se înecă strigându-i numele. Și, slavă Domnului, chiar în acel moment piciorul îi alunecă de pe accelerație pe frână, astfel că frânase ca în caz de forță majoră, în clipa în care Grace, care venea din direcție opusă pe contrasens, se ciocni frontal de ea și ricoșă într-un hidrant pentru incendii. Acesta erupse ca un gheizer de cinci metri înălțime.

Nimeni nu fusese rănit, slavă cerului, dar firește că poliția și pompierii fuseseră chemați și, după ce se stabilă că Grace putea fi mutată în siguranță din epava care fusese cândva mașina închiriată a surorii ei, fu urcată cu blândețe în spatele unei mașini de poliție – o altă mașină decât cea a Anjelicăi – și condusă la secție pentru a se întocmi un proces-verbal.

— Să nu vă faceți griji, îi spuse ofițerul Lewinsky, când Grace ajunse la secție, cu ochii larg deschiși și tremurând. E clar că a fost vina celeilalte femei.

— Dar eu eram pe contrasens.

Fermecat de frumusețea lui Grace și de accentul ei, oricine ar fi fost de acord că era ușor să greșești în astfel de condiții. Dacă vreunul dintre ofițeri ar fi fost vreodată în afara Statelor Unite, cu siguranță că ar fi făcut exact aceeași greșală. Grace primi o ceașcă de ceai.

— Păstrăm câteva special pentru infractorii englezi, glumi Lewinsky.

Cineva fusese trimis să cumpere niște prăjiturile.

— Trebuie să ne menținem nivelul glicemiei în astfel de momente.

— Ce s-a întâmplat cu cealaltă femeie, a întrebă Grace. Unde este?

— Este în celulă, domnișoară. N-aveți de ce să vă temeți.

Grace nu era sigură că ar fi fost de fapt ceva de care *să se teamă*. Dorea doar să știe că femeia cealaltă nu fusese rănită.

— Este în celulă, fu tot ceea ce avea să-i spună Lewinsky.

Celule. Părea atât de ciudat că era nevoie de celule într-un loc atât de liniștit ca Little Elbow.

În timp ce-și aștepta sora să sosească, lui Grace i se permise să stea în biroul superintendentului de poliție. Acesta avea cel mai confortabil scaun. Avea de asemenea un perete de monitoare, care-i permitea să vadă exact ce făceau adevărații criminali jos în celule.

Grace încercă să nu se uite. Era sigură că nu era etic. Acei prizonieri ar fi trebuit să aibă dreptul la intimitate, chiar dacă erau pleava societății, așa cum îi numise unul dintre ofițerii de la birou. În final, nu rezistă. Era disperată să afle cine intrase cu mașina în ea.

Pentru moment, ecranul arăta zona de detenție a bărbaților. În prima celulă, un proscris călca precum un urs polar dintr-o grădină zoologică. Lui Grace i se făcu milă de el. Îl văzuse de câteva ori în centrul orașelului Little Elbow. O rugase politicos

să-i zâmbească, iar ea îi dăduse un dolar. Se întreba oare ce făcuse. Probabil că păruse prea neîngrijit într-unul dintre weekendurile cu mulți turiști ale anului.

În a doua celulă era un câine. Recunoscui și câinele. Era al unuia dintre vecinii lui Choate. Era pe jumătate husky, pe jumătate escapist. Se numea Berkley (pronunțat „Barkley“ în stil englezesc). Berkley trebuie să fi fost găsit adămuind din nou în jurul vreunei cățelușe de rasă. Fusesse adus înăuntru pentru a nu face mizerie pe undeva. Și câinele pășea ca un animal de la grădina zoologică.

Grace își sorbea ceaiul. Până în acel moment, simțea că își revenise aproape complet după aventura ei și era fascinată de cele ce se întâmplau jos. Camerele de luat vederi baleiau de la câinele Berkley la următoarea celulă. Grace văzu ceva care o făcu să verse ceaiul peste un morman de documente importante.

— Danny ?

Grace se năpusti în hol și îl apucă de braț pe primul ofițer pe care-l întâlni.

— Trebuie să mă duceți jos la celule, spuse ea în grabă.

Ofițerul îi zâmbi cu blândețe.

— Acum, domnișoară Grosvenor, nu cred că aveți nevoie de asemenea zbucium. Este foarte clar ce s-a întâmplat aici. Nu e nevoie să vă ducem în celulă. Dimpotrivă, dumneavoastră ați fost *victimă* unei infracțiuni teribile. O imigrantă ilegală într-o mașină furată a intrat direct în dumneavoastră. Acum sunteți puțin confuză.

— Nu, spuse Grace. Nu sunt confuză câtuși de puțin. Trebuie să mă duceți la celule deoarece cred că mi-ați arestat logodnicul.

Când o văzu, Danny căzu în genunchi și o prinse pe Grace de glezne printre bare.

— Grace, ești chiar tu?

— Vai, Danny! strigă ea.

— Ieșiți de aici, domnișoară Grosvenor, strigă ofițerul Lewinsky, dând buzna pe coridor. Acest bărbat se află în spatele barelor, fiind suspectat că ar fi încercat să vă atace. S-a dus la casa dumneavoastră în această după-amiază și a încercat s-o omoare pe sora dumneavoastră.

— Danny?

— L-am arestat eu însumi.

— Charity i-a spus că oi fi vreun obsedat. Ea a pus să fiu arestat. Spune-i, Grace. Spune-i că mă cunoști.

— Îl cunosc pe acest bărbat, confirmă Grace. Urma să ne căsătorim.

— Același lucru îl poate confirma și femeia aceasta, spuse Danny, arătând pe lângă Grace spre sora acesteia.

Tocmai sosise și Charity.

Trebuiă întocmite o mulțime de documente ca urmare a confirmărilor lui Grace. Ofițerul Lewinsky pusese deja în mișcare mașinăria pentru a-l deporta pe Danny. Serviciul de Emigrație urma să-l ridice a doua zi de dimineață. Charity știa că Lewinsky n-avea să fie fericit să explice „greșeala ei prostească”.

— Am crezut că este altcineva, spuse ea pe un ton neconvingător. Există un bărbat care seamănă

foarte mult cu Danny și care i se substituia prin toată Londra.

— Înțeleg, spuse Lewinsky.

Din fericire, în acel moment îl chemă cineva, dându-i astfel timp lui Charity să-și mai ajusteze povestea.

Câteva clipe mai târziu, când se întoarse în încăpere, Lewinsky zâmbea.

— Ei bine, spuse el, am vorbit cu colegii mei și ei m-au convins că cel mai bun lucru pe care-l pot face este să pretind că nu l-am văzut în viața mea pe prietenul vostru, Danny.

— Dar ce-or să zică cei de la Emigrări? întrebă Charity.

— Oh, au destui clienți acolo care să-i facă fericiți.

Lewinsky se uită la monitorul care arăta celulele pentru femei, unde Anjelica stătea pe o bancă cu capul în mâini. În aripa celulelor, Grace și Danny încă așteptau să audă verdictul lui Lewinsky. Continuau să se țină de mâini printre gratii. Din cinci în cinci secunde, Danny îi ridica mâinile lui Grace și-i săruta degetele. Erau încă atât de multe de lămurit.

În primul rând și înainte de toate: ce s-a întâmplat cu banii de nuntă?

— Mi-am asumat un risc, spuse Danny. M-am hotărât să investesc în schema aia piramidală cu vânzarea de mopuri și alte chestii de genul ăsta despre care ți-am povestit.

— Dar de ce nu m-ai întrebat și pe mine înainte?

— Am crezut c-o să spui nu. Ei bine, ca să fiu mai aproape de subiect, am crezut că Charity o să se opună, iar tu o ascuți întotdeauna pe Charity.

— Charity n-are întotdeauna dreptate.

— Ei bine, a avut dreptate în privința schemei piramidale. Am pierdut tot ce aveam. I-am dat tipului banii gheață și de atunci nu l-am mai văzut.

— Dar încercai să faci mai mulți bani, spuse Grace cu compătimire.

— Am fost un dobitoc. Charity are perfectă dreptate în legătură cu un singur lucru, spuse Danny. Erai logodită cu un ratat.

— Nu spune asta.

— Dar ăsta-i adevărul.

— Ai făcut întotdeauna tot ce ți-a stat în putință.

— Oare? Nu sunt chiar așa de sigur. Am vrut să mă însor cu tine din primul minut în care te-am văzut, Grace. Mă uitam la tine cum stăteai în biroul ăla, mi-am dat seama că, pentru mine, acasă va fi întotdeauna locul unde ești tu. Mi s-a părut c-am murit și am ajuns în rai în clipa în care mi-ai spus că vrei să fii soția mea. Iar eu, ce am făcut eu în ultimii doi ani? N-am făcut altceva decât să mă învârt în jurul tău. Făcându-te să aștepti ziua cea mare. Ar fi trebuit să muncesc în fiecare oră pe care mi-a dăruit-o Dumnezeu. Ar fi trebuit să încerc să devin mai bun, punând ban pe ban și să ne putem căsători cât mai curând posibil.

— Vai, Danny.

— Când mi-am dat seama că sunt pe punctul de a te pierde, am știut că trebuie să plec după tine. Dar, evident, nu mai aveam nici un ban după ce afacerea cu accesorii casnice căzuse.

— Sper că n-ai luat vreun împrumut? oftă Grace.

— Mi-am vândut programul cu autografe de la Cupa Mondială din 1966.

— Dar era primit de la tatăl tău. Țineai enorm la acel program.

— Da, dar pe tine te iubesc mai mult. Trebuia să fi vândut blestematul ăla de program încă din ziua în care te-am cerut de soție. Nu să aștept până am ajuns să fiu nevoit să cumpăr un bilet de avion ca să pornesc după tine. Ridicol sau nu, chiar și după ce am cumpărat biletul de avion, tot mi-au mai rămas încă destui bani pentru nunta pe care ți-ai dorit-o dintotdeauna. Doar că acum presupun că nu-ți mai dorești nici o nuntă. Charity mi-a spus totul despre logodnicul tău. Că este cel mai bogat bărbat din New York și așa mai departe. Spunea că Vera Wong în persoană, cea pe care o admiri atât de mult, urmează să vină acasă să-ți ia măsurile pentru cele trei rochii pe care le vei purta în ziua nunții.

Grace își coborî privirile spre vârful pantofilor. Hotărât lucru, probabil nu era potrivit să-i spună lui Danny că se gândește chiar să folosească trei designeri diferiți pentru rochiile ei. O ținută pentru dimineața zilei de nuntă, o alta pentru după-amiază și încă una pentru seară.

— Deci, înțeleg perfect că venirea mea aici este prea meschină și prea târzie. N-am pornit imediat în căutarea ta, pentru că aveam senzația că nu sunt destul de bun pentru tine. Credeam că ai luat cea mai bună decizie. Iar acum știu că instinctul meu nu greșea.

— Nu, protestă Grace, nu-i adevărat.

— Dar acum ești logodită cu celălalt individ. Și se pare că tipul merită. Nu pot să-ți cer să renunți la viața pe care ai putea-o avea aici, ca să te duc înapoi la Tooting.

— Locul ăsta, ar putea fi tot atât de bine Tooting, dacă n-ai fi aici cu mine. M-am simțit atât de singură fără tine, Danny!

— Individul are suficient de mulți bani ca să-ți ofere tot ce ți-ai dori.

— Cu excepția iubirii.

Îi întrerupse ofițerul Lewinsky.

— Domnișoară Grosvenor, logodnicul dumneavoastră este aici. *Celălalt* logodnic.

Lewinsky îl lăsase pe Choate să aștepte pe banca din fața secției de poliție. Când o văzu pe Grace, sări în picioare și o cuprinse strâns în brațe.

— Mulțumesc lui Dumnezeu că ești teafără. Am venit cât am putut de repede. Dormeam când a sunat telefonul...

— Îți mulțumesc, murmură Grace, cu fața înfundată în cămașa lui.

— Oh, iubita mea. Ce s-a întâmplat?

— Choate, crezi c-ai putea să-mi dai drumul un pic?

El se execută. Grace se trase înapoi.

— Oho, ce îmbrățișare!

— N-am vrut decât să te simt în brațe. Am fost atât de îngrijorat. M-am gândit că s-ar putea să te pierd.

— Ei bine, după cum vezi, n-am nici cea mai mică zgârietură.

— Dar ai o vânătaie pe frunte, spuse Choate, atingând-o cu o blândețe care o făcu pe Grace să lăcrimeze, și nu numai pentru că o durea locul atins.

— Lovitura asta mi-a vârat mințile-n cap, spuse Grace.

— Trebuie să te ducem imediat la spital. Grace, n-a trecut decât foarte puțin timp de când te-ai lovit ultima oară la cap. Cine știe ce se petrece în creierul tău? Ar putea avea efecte ireversibile.

— Nu cred că această nouă lovitură mă va putea tâmpi mai mult decât eram deja, spuse Grace. Așază-te. Trebuie să-ți spun ceva.

Choate se conformă. Se lăsă înapoi pe bancă. Grace se așeză alături de el.

— Cum a primit vestea? întrebă Danny când Grace reveni înapoi.

— A fost..., Grace făcu o pauză. A fost surprinzător de calm în legătură cu toată povestea.

Danny dădu din cap.

— Probabil că încă nu s-a dezmeticit.

Afară, Choate gândea exact același lucru. După plecarea lui Grace, rămăsese pe bancă cu capul în mâini un timp destul de îndelungat, așteptând să priceapă ce se întâmplă. Știa că nu avea să iasă cu ușurință din situația asta — până în clipa aceea se simțise ciudat de puțin afectat de plecarea lui Grace, dar în mod sigur că după colț îl pândea un moment de criză. Lacrimi, văicăreli, reproșuri. Probabil că avea să fugă după Grace și să se umilească, rugând-o să se răzgândească. Fusesse femeia visurilor sale, la urma urmei. Nu putea trăi fără ea. Și totuși... Nici nu conta pentru el, nu-i așa, că ea nu pusese mâna pe nici o carte? Ori că nu citea nici măcar un ziar? Existau o sută de alte motive pentru care s-o iubească. Iar el o iubea, nu-i așa?

Orice o însemna și iubirea asta.

Și cum stătea așa cu capul în mâini, deodată, în mod ciudat, Choate se trezi gândindu-se la prințul

Charles și lady Diana anunțându-și logodna în anii '80. Pe atunci era un pic prea tânăr ca să-i pese prea mult, dar ulterior văzuse de mii de ori comentariile legate de acel moment în știrile despre moartea Dianei și despre cea de-a doua căsătorie a lui Charles.

Exact în acel moment îi văzu clar cu ochii minții. Charles și Diana în ceea ce se presupunea că fusese cel mai fericit moment al vieții lor. Diana radia de fericire. Dar Charles... ei bine, părea prins în cursă, nu-i așa?

În acel moment, Choate realizează de ce nu se simțea ca și cum i s-ar fi prăbușit cerul în cap. Nu era distrus. De fapt, se simțea *ușurat*. În acea clipă își dădu seama că se logodise cu Grace Grosvenor cam la fel cum trebuie că i se întâmplase și lui Charles cu Diana. Grace părea persoana „potrivită”. Ea bifase toate răspunsurile corecte ale chestionarului. Era frumoasă. Era încântătoare. Și nu avea un trecut dubios care putea da naștere la momente penibile. Cel puțin nu unul de care ea și-ar fi putut aduce aminte. Grace era echivalentul modern al prințesei virgine. Ei bine, acum își spunea că nu era deloc așa. Choate nu fusese nici măcar primul ei logodnic.

Choate se gândea la cât de diferită ar fi putut fi viața lui Charles și a Dianei, dacă ea ar fi anunțat că nu era curată ca lacrima, iar Charles s-ar fi trezit, la rândul lui, liber să se însoare cu Camilla. Diferențele dintre cele două femei erau evidente. Se prea poate ca Diana să fi fost mai frumoasă, mai „potrivită”, dar Camilla era cea care-l înțelegea de fapt pe Charles. Ei aveau interese comune. Un simț al umorului comun. Toate acele lucruri erau mult mai importante pe termen lung decât o fețișoară

drăguță. Choate își aduse aminte cu o ușoară tristețe cât de puțin impresionată se arăta Grace de glumele sale sau de poezia sa. N-avea niciodată nimic de spus despre ele decât că „a fost drăguț“. Nu exista nici o confruntare de idei atunci când vorbea despre politică. Choate era dornic de dezbatere. Oamenii îl considerau plicticos pentru că nu știau cum să-l abordeze la modul intelectual. Ei bine, la rândul lui, și el îi considera plicticoși.

Dintr-odată îl lovi faptul că singura persoană care încercase vreodată să vorbească cu el despre literatură sau afaceri curente fusese *camerista* fostei sale prietene.

Era oare posibil ca Anjelica Solorzano să fi fost singura femeie din Little Elbow care citea altceva decât *Vogue*?

Ăsta era un gând cu mult mai deprimant decât cel legat de pierderea lui Grace Grosvenor în favoarea lui Danny Dennis. Oricine ar fi fost acesta. Choate se întrebă într-o doară dacă nu era oare cazul să dea de acest Dennis și să-i tragă un pumn. Dar n-avea chef de așa ceva.

Ofițerul Lewinsky ieșise din secția de poliție.

— Domnule Fitzgerald, spuse el. Mi se pare că ar trebui să-mi exprim regretele sincere pentru răsturnările de situație din această dimineață și din noaptea trecută...

— Nu trebuie, sincer. Choate își ridică mâna pentru a opri orice efuziune ulterioară. Totul e-n regulă.

— Ei bine, vă las. Trebuie să mă duc jos la celule s-o interoghez pe domnișoara Solorzano.

— Solorzano? Choate îi corectă automat ofițerului pronunția superbului nume al Anjelicăi. Anjelica Solorzano este în celulă?

— Ea a fost în cealaltă mașină.

— E teafără?

— Sper că da. În orice caz, a dat de mare necaz. Domnișoara Solorzano nu trebuia să fi fost aici. Se pare că actele ei nu sunt tocmai în regulă.

Choate sări în picioare imediat.

— Vin cu dumneavoastră. N-o să începeți s-o interogați fără să aibă un avocat. Îl chem pe avocatul meu chiar în acest moment.

Dintr-odată, Choate Fitzgerald știe exact ce înseamnă dragostea.

Marcella și Simon se treziseră devreme și limpezi la cap. Ei bine, nu atât limpezi, cât mai curând devreme. Petrecerea de Ziua Muncii degenerase în dezastru. Boul ăla de Ryan, sau *Bryan*, din casa de alături, făcuse flească focul de tabără, ca și pe jumătate din invitați. Și totuși, Marcella era cea care ar fi putut fi acuzată pentru tulburarea locului de cuibărit a unor prăpădite de vrăbii pe care nu le văzuse în viața ei. Ridicol!

Fusese ideea lui Simon să pună lucrurile în ordine.

— Poliția are obligația să vină mai întâi aici, îi spuse el. Mai bine ne-am apuca să facem ca totul să pară ca și cum am fi aprins doar un foculeț mic. Să reducem catastrofa.

Așa că, de cum se crăpase de zi, porniră spre plajă și începură să curețe locul.

— Unde e tâmpita aia de Anjelica? bombăni Marcella în timp ce traversa pajiștea.

Simon nu făcu nici un comentariu. Mai târziu, trebuia să aibă o discuție despre izbucnirea Marcellei.

— N-am văzut-o toată dimineața. Este o pierdere totală de timp, adăugă ea, în vreme ce Simon îi dădea un coș de nuiiele.

— N-am nevoie să-mi diminuez șansele de a fi acuzată. Dacă idioții vor să mă aresteze pentru că am deranjat niște păsări tâmpite, avocatul meu o să mă scoată de la închisoare.

Simon începu să adune cutiile goale de bere în coșul său negru.

— Ce facem cu gunoaiele astea? întrebă el.

— A fost Ziua Muncii. Nu sunt decât câteva cutii.

În doar trei minute, Simon adunase deja douăzeci și șapte.

— Mă pot gândi la lucruri mai bune pe care să le fac cu viața mea, continuă Marcella să bombăne, decât să curăț o plajă pentru care plătesc impozite de mii de dolari ca să fie pus altcineva s-o curețe. Sper că știi cât de nefericită mă fac astfel de lucruri...

Simon dădu din cap aprobator. I se părea că în zilele acelea Marcella petrecuse îngrozitor de mult timp fiind nefericită.

— Am de gând să-l dau în judecată pe idiotul de alături! Acum știu că are bani să plătească daunele. O să-i iau gâtul. Crede-mă, la anul pe vremea asta, casa lui va fi anexa mea.

Simon era pregătit pentru o lungă litanie. Dar Marcella amuți brusc. Se holba la ceva din rămășițele focului. Era o hârtie îndoită la margini și în-negrită de funingine, dar care putea fi identificată pe loc. O fotografie a surorilor Grosvenor.

Marcella băgă mâna în cenușa rece și trase fotografia afară. Focul fusese stins înainte să distrugă fețele zâmbitoare ale surorilor. Sau dosarul lui Charity. Mica agendă neagră nu arsese deloc.

— Ce ai găsit? întrebă Simon.

— Da, da, da... Marcella răsfoia prin paginile agendei secrete a lui Charity. Cred că tocmai am dat de aur.

Până când fuseseră în sfârșit completate hârtiile pentru eliberarea lui Danny din secția de poliție, se făcuse aproape ora opt dimineața. Charity îl sunase pe Ryan să-i comunice că nu era nevoie să vină la secție. Grace era bine. Totuși, nu îi spusese că Grace se simțea foarte bine pentru că-și amintise că era într-adevăr din Tooting și că, în consecință, se recuplase cu logodnicul-constructor din clasa muncitoare, pe care Charity pusese să-l aresteze. Cum o să explice asta?

În timp ce visurile lui Grace deveneau realitate – Danny se dăduse în spectacol pentru ea și-i dovedise că o iubește (să-și vândă programul de la Cupa Mondială! Era ca și cum și-ar fi donat un rinichi) –, Charity își văzu propriile-i vise scurgându-i-se printre degete. Prefăcătorul se terminase. Trebuia să se întâmple la un moment dat. Oare cum aveau să arate lucrurile?

Ryan putea să fi mințit în legătură cu adevărata lui identitate și obârșie, dar să minți pentru a te proteja, ca să nu fii judecat după bogăție e altceva decât minciuna spusă cu scopul de a pune mâna pe banii altuia. Lucrurile nu arătau prea bine.

Cel mai bun lucru la care putea spera Charity era o perioadă de timp suficient de lungă pentru a-și putea pregăti o explicație decentă pentru înșelătoria la care recursese.

Grace și Danny ieșiră din secția de poliție braț la braț. Când o văzu pe Charity, Grace se încruntă. Iar posibilitatea ca vreunul din ei să vrea s-o ajute pe Charity trecând sub tăcere lucrurile legate de Tooting, părea într-adevăr foarte mică. Și totuși, Charity trebuia să dea cea mai bună lovitură.

— Nu există absolut nici un motiv pentru care vreunul dintre voi ar vrea să mă ajute, începu ea. Dar, s-a întâmplat ceva ieri după-amiază, cu Ryan.

Grădinarul, îi explică Grace lui Danny.

— Ceva pentru care este esențial să nu aducem vorba despre Tooting încă o vreme.

— Oh, nu...

— Fă-o doar de dragul meu, Grace. Tu te întorci la Londra mâine după-amiază. Așa că nu va trebui să păstrezi tăcerea prea mult. N-ai putea spune simplu că tu și cu Danny v-ați întâlnit în timp ce el lucra la apartamentul nostru?

Danny mârâi.

— Nu cred că-ți sunt dator cu ceva.

Grace își clătină și ea capul cu tristețe.

— Nu poți construi nimic pe minciuni, Charity, îi reaminti ea surorii ei. Mai devreme sau mai târziu adevărul iese la suprafață.

— Știu. Dar încă nu e momentul. Te rog. Dă-mi răgazul să mă pot gândi cum să procedez pentru că sunt toate șansele ca povestea dintre mine și Ryan să funcționeze.

Grace se uită la Danny, sperând să citească pe fața lui soluția la această problemă. Danny se scutură.

— N-am să mai spun nici o minciună, decise Grace.

— Nici eu, spuse Danny.

Ochii lui Charity se umplură de lacrimi.

— Grace, se rugă ea, cred că m-am îndrăgostit de el. L-am iubit încă de pe când credeam că este sărac.

— Atunci să sperăm că și el are aceleași sentimente pentru tine, spuse Grace.

Ryan era în fața casei. Pusese jos grebla pe care o folosise că curețe pajiștea și se apropie de mașină cu un zâmbet larg pe față. Charity se mai uită încă o dată la sora ei.

— Te rog, spuse ea. Este ultima oară când te mai rog să minți pentru mine.

Grace privi drept în față.

Ryan deschise portiera pentru Grace și o înțrebă cu sollicitudine despre accident.

— N-a fost mai nimic, spuse Grace. Norocul a fost că n-aveam viteză mare. Și că m-am dus la secție imediat. Ryan, acesta este logodnicul meu, Danny.

Danny se dădu jos din spatele mașinii. Ryan se uită la el într-o confuzie totală.

— Dar credeam.....

— Că urmează să mă căsătoresc cu Choate. Așa și era. Dar singurul lucru care mi s-a întâmplat când am avut acest mic accident este că mi-a revenit memoria. Danny a venit cu avionul până aici acum câteva zile ca să mă vadă și, într-un fel sau altul, adăugă ea cu o privire aruncată spre Charity, a sfârșit în celula ofițerului Lewinsky înainte să mă fi găsit.

— Atunci, bun venit în America! spuse Ryan.

— E-n regulă, spuse Danny, strângându-i mâna. Charity se crispă în sinea ei.

— Sunt constructor, începu Danny să explice. Charity își ținea respirația.

— Le-am întâlnit pe Grace și pe Charity pe vremea când făceam ceva lucrări la casa lor din South Kensington.

Grace își holbă ochii. Charity începu să vorbească fără șir. Ryan asculta politicos.

— N-am crezut că ea o să se îndrăgostească vreodată de mine, continuă Danny. Ea, care e o fată atât de elegantă.

Fața lui Grace se relaxă.

— Danny ..., șopti ea.

— E adevărat, spuse Danny, atingându-i fața. Grace și Charity trăiau într-o lume complet diferită de a mea. De aceea m-am temut să mă implic. Și de aceea, atunci când ea a plecat în Hamptons, am crezut că am pierdut-o pe veci.

— Vai, Danny, zise Grace, înghiontindu-l ușor, mă faci să plâng.

— Nu începe, spuse Danny. Ai de gând să mă inviți în casa pe care ați închiriat-o sau nu?

— Îți rămân datorii, îi șopti Charity lui Danny, când el trecu pe lângă ea pe aleea principală spre ușa casei.

El ridică umerii nepăsător. Dar Charity știa că ceea ce făcuse pentru ea nu fusese puțin lucru. Ea îl băgase în închisoare, dar el mai găsisese încă puterea de a fi generos cu ea. La urma urmei, poate că era cu adevărat bărbatul potrivit pentru sora ei.

Inutil de spus că, trăind trei luni separați unul de celălalt, Grace și Danny nu erau foarte interesați

în acea după-amiază să socializeze cu Charity și Ryan. Așa încât Charity și Ryan luară prânzul singuri pe terasă. Era ocazia perfectă pentru a explica ce se întâmplase cu adevărat – biletul de loterie, viața lor adevărată.

— Ryan, începu Charity. Îți amintești cum te-ai simțit forțat să-ți ascunzi adevăratul trecut pentru ca oamenii să nu te judece...

El se uită la ea încercând să anticipeze. Fața lui era atât de blândă, încât părea perfect posibil ca el să asculte tot ce voia ea să-i spună și să treacă peste.

— Deci, să presupunem că ai afla că...

În acel moment cineva sună la ușa principală.

— Mă duc eu, spuse Ryan. Stai aici.

— *Bryan*, spuse Marcella. Mă bucur să te văd.

— Pentru moment toată lumea îmi spune Ryan, sublinie Ryan.

— Desigur. Ascultă Bryan, regret neînțelegerile de ieri seară cu artificiiile și focul de tabără.

— N-a fost nimic personal, spuse Ryan. Sper că o să-mi trimiți nota de plată de la curățătorie pentru hainele prietenilor tăi.

— Oh, n-are rost. Ne-a fost tuturor teribil de rușine la gândul că am deranjat bieteles păsărele, cîripi ea.

— M-am dus dis-de-dimineată să văd ce fac. Păreau destul de bine.

— Nu-i așa că erau bine? Le-am văzut când făceam curat în jurul prostioarei ăleia de foc de tabără. Și, apropo de focul de tabără, n-o să crezi ce am găsit. Este cel mai ciudat lucru pe care l-am văzut vreodată.

Marcella îi dădu prima dintre fotografiile lui Charity.

— Nu cred că a vrut să le ardă, ce zici? Cu mama ei care a murit și tot restul? Vreau să spun că este o poză Polaroid. Este de neînlocuit.

Ryan luă instantaneul carbonizat și se uită la el curios.

— Mai sunt câteva, spuse ea, dându-i și restul pozelor. Nu că ele par să stea în fața unei... cum le spune oare Simon... case sociale? Uite și asta. N-am nici o idee cum se face că era aruncat în focul meu.

Marcella scormoni în geanta ei marca Chloe și scoase o pungă cu fermoar.

— Mă tem că s-a udat puțin când ai pus furtunul pe noi, dar cred că și acest obiect îi aparține lui Charity. Pare cu siguranță scrisul ei.

Marcella deschise dosarul chiar la prima pagină pe care se vedea un scris de mână puțin șters dar totuși foarte lizibil:

— Celibatar de top: Bryan Young.

Așa că, Charity plecă a doua zi la Londra.

După vizita-bombă a Marcellei, încercase să facă povestea cu dosarul să treacă drept o glumă, dar Ryan nu râsese.

— Tot ce s-a spus despre tine e adevărat, spuse Ryan disprețuitor. Ești cu adevărat pornită la vânătoare de bărbați. Probabil că atunci când ți-am mărturisit cine sunt cu adevărat, ai crezut c-ai dat de marele filon.

— Ryan, pot să-ți explic totul.

— Nu cred că e cazul. Totul se explică de la sine. Numele. Fotografiile. *Sistemul de punctaj*. Aveai un plan foarte bine pus la punct. Penman. Robin Madden. Choate. Sunt surprins că nu l-am găsit pe listă și pe Robert Tiller.

— N-a fost decât o joacă, a protestat Charity. N-aveam intenția să arăt lista vreodată cuiva. Sau s-o iau în serios.

Dar Charity își dăduse seama că totul era în van. Ryan pusese kilometri între ei. Avea privirea aia pe care-o avusese când o surprinsese cu Robert Tiller pe podea în sufragerie. Disprețuitoare. Dezgustată.

— Știi, pe listă mai sunt o grămadă de indivizi pe care nu i-ai bifat, îi spuse el cinic. Dacă te grăbești, cred că pe câțiva dintre ei îi mai prinzi încă la Harbor Club. Ziua Muncii e momentul în care toată lumea iese în oraș.

— Ryan, nu vreau să... Totul n-a fost decât o glumă. Doar o glumă prostească.

— Cred că ar trebui să te întorci la Londra cu sora ta.

— Dar, Ryan, cum rămâne cu toate lucrurile pe care mi le-ai spus?

— În acel moment, am crezut că le spun unui cu totul alt gen de fată. La revedere.

Plecă trântind ușa și o porni în viteză cu mașina. Și dus a fost.

Charity înșfăcă agenda și încercă s-o facă bucăți cu mâinile ei. Dar exact așa cum se întâmplase și cu flăcările care abia o atinseseră, eforturile ei de a rupe carnetul în două fură inutile. Coperta țepăună, îmbrăcată în imitație de piele, abia dacă cedase puțin.

În cele din urmă, Charity o azvârli pe pat și se prăbuși peste ea. Ajunsese să plătească prețul final pentru planul ei bine pus la punct.

N-ar fi fost nici o consolare pentru Charity să afle că nici dimineața Marcellei Hunter nu fusese cu nimic mai bună. După ce se întorsese din misiunea ei de a face praf viața lui Charity, Simon nu se arătase dornic să-i împărtășească bucuria. În schimb o numise „măruntă, meschină”.

— Marcella, în felul tău special, mi-ai fost o prietenă foarte bună. Când nu am avut un loc unde să stau, mi-ai oferit cu generozitate casa ta, dar

ideea că ai fost atât de generoasă numai pentru că te-ai gândit că aceasta ar putea fi într-un fel sau altul intrarea ta în înalta societate britanică îmi provoacă repulsie. Nu sunt doar un bărbat cu strămoși iluștri. Sunt un bărbat care are emoții și sentimente ca oricare altă ființă. Calitatea unui om nu vine din naștere. Ceea ce este important este felul în care îți folosești privilegiile și mi-e silă că te-am încurajat într-un mod oarecare.

Marcella se făcuse verde la față.

— Nu are importanță cine, unde și cum s-a născut. Nu suntem câini. Nu valorăm mai mult numai pentru că avem un pedigree. Un motan se poate uita la o regină. Un motan se poate încura cu o regină dacă are chef.

— Nu te lăsa purtat de impulsuri, spuse Marcella.

— Nu mai am de gând să mă rușinez de cine sunt sau nu sunt, nici măcar un moment. Marcella, n-am nimic. Nimic, nimic. Dar te-am iubit din primul moment în care te-am întâlnit.

— De ce nu mi-ai spus asta până acum?

— Pentru că nu am crezut că te-ar interesa. Este clar că singurul lucru care te interesează sunt banii și ascendența. S-ar putea ca eu să vin de unde trebuie, dar cu siguranță nu am banii care ar trebui.

— Nu?

— Nu. N-am nimic, Marcella. Dacă vreau să vizitez locul de obârșie al familiei mele, trebuie să plătesc șapte lire și jumătate către Fondul Național, la fel ca orice om de rând...

Marcella se așează cu dificultate.

— Oricum, acum, ca și altă dată, știu că oricât mi-aș dori să fim împreună n-am nici o șansă, dar

din cu totul altă cauză. Felul în care ai tratat-o pe Anjelica seara trecută a fost de-a dreptul oribil. Felul în care încerci să-i desparți pe Grace Grosvenor și Choate Fitzgerald m-a înghețat până la os. Iar acum, Charity și tipul care se ocupa de grădinărit. Ideea că poți fi atât de geloasă pe fericirea altei femei... Comportamentul tău m-a lecut pe vecie de pasiunea mea jalnică și fără de speranță.

Marcella rămăsese cu gura căscată.

— Așa că am să plec. În seara asta am să stau la Stephanie Blank. Măine după-amiază o să iau avionul înapoi spre Edinburgh. O să-mi caut o slujbă. Sper că voi fi în stare să-mi construiesc o viață de care să pot fi mândru.

— Simon... Marcella se înecă rostindu-i numele. Cum poți să pleci?

— Cum aş putea să mai rămân?

Acestea fiind zise, Simon îi întoarse spatele și plecă din cameră, lăsând-o pe Marcella împietrită pe canapea. Ea rămase acolo, cu gura întredeschisă, cu ochii mari, mai bine de cinci minute, timp în care își derulă în minte conversația care tocmai avusese loc. Oare Simon tocmai îi spusese că o iubește? Crezuse întotdeauna că Simon se gândise la ea ca la o prietenă și nimic mai mult. Nu flirtase niciodată cu ea. Își dorise ea oare să se fi întâmplat așa ceva? Sau poate își alungase din minte gândul că putea fi subiectul sentimentelor lui, pentru că această idee părea atât de... ridicolă?

Dar oare chiar era ridicolă?

Marcella se duse în bucătărie și-și turnă un pahar cu apă. Pe ușa frigiderului, fixată cu o mutră zâmbitoare cu magnet, era o fotografie făcută la petrecerea de ziua ei de naștere, exact la începutul verii.

Ea și Simon stăteau unul lângă altul în chioșc. Păreau foarte fericiți. Fotografia fusese făcută cu aproximativ o jumătate de oră înaintea de sosirea surorilor Grosvenor.

Instinctiv, Marcella urmări cu degetul linia maxilarului lui Simon.

Fusese atât de minunat să-l aibă pe Simon în preajmă. Și-l amintea făcându-i serenade în acea noapte la petrecerea Gatsby. Nu le auzise prea bine pentru că era prea preocupată urmărindu-le pe surorile Grosvenor, studiind reacțiile tuturor și întrebându-se dacă ea era în continuare cea mai frumoasă dintre toate. Fără să conștientizeze faptul că pentru Simon ea ar fi rămas întotdeauna cea mai frumoasă.

— Simon! țipă Marcella urcând pe scară.

— Nu te speria, țipă și el de sus. N-am să-ți fur argintăria.

Marcella urca scările câte două deodată și ajunse aproape fără suflare în cadrul ușii camerei lui Simon.

— Nu vreau să pleci, spuse ea.

— N-am să te bârfesc la Stephanie, dacă asta este ce te neliniștește.

Marcella își înghiți durerea.

— Nu asta mă neliniștește, spuse ea. Sunt neliniștită pentru că nu vreau să pleci deloc. Nu vreau să pleci din casa mea în această noapte și cu siguranță nu vreau să te întorci mâine în Scoția. Simon, mă tem că n-am să te mai văd niciodată!

Și spunând acestea, începu să suspine.

— Hei. Simon îi apucă ambele mâini și i le sărută.

— Nu vrei să stai aici cu mine, nu-i așa? Probabil că nu mai vrei să-mi fii nici măcar prieten.

— N-am vrut niciodată să fiu prietenul tău. Am vrut doar să fiu iubitul tău.

— Atunci ce mai așteptăm ?

— Asta vrei și tu ?

— Hotărât.

Simon stătea în picioare astfel încât ajunseseră nas în nas. Avea de gând s-o sărute.

În acel moment sună cineva la ușă.

Era ofițerul Lewinsky.

— Trebuie să veniți la secție, domnișoară Hunter.

— Grozav. Pot să-mi iau înapoi menajera acum ?

— Nu, spuse ofițerul Lewinsky. Domnișoară Marcella Hunter, mă tem că nu am de ales și va trebui să vă pun sub acuzare conform Secțiunii 8 a Legii Federale privind Imigrația. Ați angajat în cunoștință de cauză un imigrant ilegal.

Octombrie, Londra

Era octombrie în Anglia, și se părea că iarna bate deja la ușă. O vară de nedescris devenise cenușie, degenerând într-o nouă toamnă umedă și mohorâtă. Charity își rezemă capul de sticla rece a geamului autobuzului și privi sudul Londrei trecând pe lângă ea ca un film alb-negru. Se întorcea de la muncă. Singurul strop de noroc de când se reîntorsese la Londra fusese când fostul ei șef sunase să-i spună că Royal Park Hotel făcea din nou angajări. Numai că Royal Park nu mai era ce fusese odinioară. Charity se întorsese, dar Peggy nu mai era acolo.

— A plecat la începutul lui septembrie, îi spuse Ronnie. E ciudat cum s-au întâmplat lucrurile. Într-o după-amiază, a apărut pur și simplu la recepție cu toate valizele și m-a rugat să-i facem rost de un taxi până la aeroportul Heathrow.

— A plecat acasă, spuse Charity.

— Slavă Domnului, spuse Ronnie. Într-o săptămână, penthouse-ul fusese redecorat și modernizat.

Vara părea departe. Lui Grace i se părea că cele trei luni în America nici nu existaseră. La câteva

zile de la întoarcerea la Londra, parcă nici nu fusese plecată vreodată. Ea și Danny își puseră rapid la punct diferendele. Timp de două săptămâni, Danny nici măcar nu se dusesese la bar, decât dacă mergea și Grace.

Apoi Grace se reîntorsese la alburile ei de nuntă, adăugând noi fotografii pe zi ce trecea. Dar erau fotografii diferite de cele pe care le alesese înainte. Rochiile extravagante Vera Wang fuseseră înlocuite cu rochii făcute de stilisti mai puțin costisitori. Acum, Grace dorea să se mărite mult mai repede.

De fapt, nu mai avea răbdare nici o secundă. În acea seară de octombrie, Charity se întorsese acasă de la muncă și o auzi pe Grace spunându-i:

— Ne vom căsători sâmbăta asta. O s-o facem la ofițerul stării civile și o să fiu îmbrăcată cu astea.

Dădu la iveală o sacoșă de la Oasis.

— Importantă nu e nunta, ci căsătoria.

Danny zâmbi.

— O să facem și petrecerea pe care o visai când ne vom reînnoi jurămintele după douăzeci și cinci de ani, o asigură el pe Grace. O să vii, nu-i așa Charity? Să fii unul din martori?

Cum ar fi putut să refuze? Era încă dureros de conștientă de faptul că era o minune că Danny îi vorbea după blestemul cu secția de poliție din Little Elbow.

— Am să fiu acolo, promise ea.

Sâmbăta următoare, vremea reușise să se înveselească pentru exact atâta timp cât le luă nuntașilor să ajungă la ofițerul stării civile cu capota Golfului lăsată.

Grace arăta pur și simplu superb în rochia care costase optzeci și nu opt sute de lire. Fața lui Danny strălucea de dragoste pentru ea.

După aceea, plecaseră cu mașina la mormântul mamei ei. Grace își puse buchetul de mireasă pe piatra funerară.

— Poate că nu m-am măritat cu un milionar, Charity, dar așa mă simt.

Charity dădu din cap.

Apoi Grace și Danny plecară în luna de miere. Șapte nopți în rulota bunicului de la Norfolk. Îi plouă toată săptămâna.

După luna de miere, Grace și Danny își găsiră un nou apartament, lăsând-o pe Charity singură – alte planuri de viitor n-avea decât să treacă de examenul la biologie, care o ținuse în afara universității în acel an.

Două săptămâni mai târziu, sâmbătă de dimineață, Charity dormea. Cu o zi înainte, lucrase la hotel în schimbul de noapte și nu fusese deloc ușor. Cu Peggy plecată și penthouse-ul disponibil pentru cazare, clientela de la Royal Park devenise mai fițoasă. În săptămâna aceea găzduise doi fotbaliști din Premier Ligue. Aceștia solicitaseră în nenumărate rânduri room-service. Și voiau ca așternuturile să fie schimbate după fiecare vizită a unei fane.

În aceste condiții, Charity nu se arătă prea încântată când cineva îi sună la ușă la opt dimineața. Nu aștepta pe nimeni, așa că inițial nici măcar nu-și dădu osteneala să se scoale din pat. Oricine ar fi încercat să-i prezinte o nouă ofertă de cablu ar fi trebuit să renunțe imediat și să plece. Dar soneria sună din nou.

Charity își scoase capul pe fereastra dormitorului să vadă dacă merita să coboare scările. Butonul de la care putea să dea drumul cuiva înăuntru se stricase demult.

— Cine-i ? strigă ea în jos.

Nu vedea nimic. Cu o singură excepție : un buchet enorm de trandafiri.

Ryan luase un taxi de la Heathrow, după ce-și cumpărase bilet la zborul de la prima oră de la New York, ducând în bagajul de mână florile splendide crescute în sera de la Casa cu trandafiri.

— Surpriză! făcu el.

Dar mai urmau și altele.

— Mi-ai adus trandafiri!

Lui Charity i se tăiase respirația.

— Eu sunt doar curierul, explică Ryan. Aceste flori sunt de la o prietenă din penthouse-ul de la Royal Park.

— Peggy?

— De la *strămătușa* mea Peggy, spuse el. Peggy Young.

Casa cu trandafiri avea un nou chiriaș. Peggy Young sosise la Little Elbow la mai puțin de o săptămână după plecarea surorilor Grosvenor. Ryan îi scrisese strămătușii sale de luni de zile, rugând-o să vină să vadă ce făcuse el cu grădina pe care ea o îndrăgise cândva atât de mult. Nu se așteptase ca demersurile lui să aibă vreun rezultat și la drept vorbind nici nu avuseseră. La urma urmei, Peggy

nu-și întâlnise niciodată strănepotul. Până la urmă, cartea poștală de la mare a lui Charity o convinsese pe Peggy să se ducă acasă.

— M-am trezit într-o dimineață uitându-mă peste Hyde Park, cu o vedere din Long Island în mână, și dintr-odată camera mea de hotel nu mi-a mai fost de ajuns.

Așa că Peggy plecă de la hotel și luă avionul spre Statele Unite. La patruzeci și opt de ore după ce luase această decizie, Peggy stătea în grădina cu trandafiri a lui Ryan.

— Bryan, spuse ea, cum se numește acest trandafir?

— Mă cheamă Ryan, îi reaminti el, iar acest trandafir este un hibrid de trandafir chinezesc numit Charity.

Peggy zâmbi.

— Hai să vorbim despre Charity, vrei? Începu ea.

Fusese nevoie de mult timp pentru ca Ryan să fie convins că nu trebuie să uite de Charity ca să-și vadă mai departe de viață. Ideea că Charity și sora ei veniseră la Hamptons înarmate cu un plan de a pune mâna pe el îi crea repulsie. Peggy era de acord că nu suna prea bine. Dar acea Charity pe care o cunoștea ea nu era atât de calculată. Și-o amintea ca pe o copilă care muncise din greu, care era blândă și devotată surorii ei mai mici. De aceea, atunci când Charity venise cu ideea unei vacanțe petrecute în străinătate, Peggy îl rugase în secret pe Mal Deuble să-l convingă pe Ryan să scoată Casa cu trandafiri la închiriat. Ryan n-avea nici cea mai mică idee că cele opt mii de dolari din zece, cât era chiria lunară, veneau de la strămătușa lui și nu de la chiriașe.

— Charity n-a avut avantajele pe care le-am avut noi.

— Nu cred că poți s-o condamni pentru că a făcut tot ce-a putut ca să se descurce în viață. Este o fată foarte frumoasă, nu-i așa?

Peggy îi aruncă strănepotului ei o privire lungă, pe furiș. Sprâncenele i se încruntară în timp ce se gândea. Peggy știa la ce se gândea el și zâmbi.

Și acum iată-l la Londra.

— Aveai perfectă dreptate să fii furios, spuse Charity în timp ce discutau despre finalul șederii ei în Little Elbow.

— Am stat departe de tine atunci când credeam că erai doar un grădinar. Eram în căutarea unui carnet de cecuri, nu a dragostei. Nu credeam că dragostea este atât de importantă. Eram sătulă să mă tot risipesc, trebuind să îi servesc pe niște oameni ca Marcella Hunter, care se purta de parcă ar fi fost mai bună decât mine pentru că era născută într-o familie diferită de a mea. Pur și simplu nu era drept, așa încât faptul că mințisem pentru a dobândi o parte din viața ei nu părea o problemă morală atât de gravă. Dar dacă mă gândesc de ce am fost în stare... a fost cât pe ce să distrug lucrurile și pentru Grace.

— Dar ea e fericită acum cu Danny.

— Da, este. M-am gândit și răsândit la acea ultimă zi din Little Elbow, continuă Charity. M-am tot întrebat dacă aș fi putut spune ceva să te opresc lângă mine. Chipul tău — impenetrabil. Am avut senzația că soarele nu va mai răsări din nou. Am crezut că am stricat totul pentru totdeauna, că n-am să te mai văd vreodată. Îmi pare rău.

— Și mie îmi pare rău. Am fost atât de grosolan. Nu mă cunoșteai când ai scris acea listă. Te-ai îndrăgostit de mine, cel care eram cu adevărat, nu ?

— Total. Nu te-am mințit niciodată în privința asta.

— Te întorci cu mine în America ? o întreabă Ryan.

— Chiar ?

El îi zâmbi.

— Am nevoie de un ucenic grădinar. Și, în plus, ești invitată la o nuntă.

Epilog

Pentru locuitorii din Little Elbow vara următoare a fost o vară a dragostei în toată puterea cuvântului. Marcella și Charity au avut perfectă dreptate în ceea ce-l privește pe Choate Fitzgerald. Băiatul chiar era cum nu se poate mai copt. S-a dus după Anjelica la ea acasă, în Guatemala, și s-a însurat cu ea pe loc. Scurt și cuprinzător. Erau fericiți din cale-afară.

Cât despre Marcella, în anul acela n-a mai dat nici o petrecere de pomină de ziua ei. Dar nici n-a tânjit după „cel mai important eveniment al sezonului“. Și-a petrecut aniversarea în Scoția. La Gretna Green. Împreună cu Simon.

Mirele și mireasa au plecat în luna de miere în Highlands, unde, în calitate de doamna Marcella Hunter McDonnough, Marcella a înmănat trofeul întrecerii de aruncat bușteni pe terenul care odată aparținuse familiei lui Simon. Custodele a fost drăguț și nu le-a mai luat taxa de șapte lire jumate ca să se uite la portretele strămoșilor lui Simon.

Marcella era în al nouălea cer că se măritase. Trecuse prin chinurile iadului când s-a pomenit acuzată pentru angajarea unui imigrant ilegal, dar

Simon fusese tot timpul alături de ea. Și nu dezer-tase nici când bunicul ei lăsase baltă partida de golf, se suise în primul avion și-o dezmoștenise pe loc fiindcă le făcuse neamul de răs.

Edgar Hunter fusese din cale-afară de dezamă-git să afle că nepoata lui risca pedeapsa cu închi-soarea pentru asemenea acuzații de negândit. Mai cu seamă când el însuși dusesese campanii serioase pentru apărarea drepturilor muncitorilor imigranți. Încălcând legea, Marcella nu făcuse decât să agra-veze problema. Dacă atât de mulți oameni lucrau la negru, guvernul n-avea să recunoască niciodată că Statele Unite aveau nevoie de o nouă politică privind imigrația care să facă față cerințelor pri-vind ocuparea locurilor de muncă și să-i protejeze pe angajați.

— Și din ce vrei să trăiesc ? îl întrebase Marcella pe bunicul Edgar când acesta îi pusese în vedere că de acum încolo va trebui să-și câștige singură traiul.

— Poți să faci ce făcea Anjelica.

— Poftim ? Adică să fac curat după mine ?

— Nu, i-o întoarse el, să faci curat după mine. Cred că am să rămân o vreme în Little Elbow.

Dezmoștenirea nu era singura bombă lansată de Edgar în viața Marcellei. În vreme ce fata îi dădea înainte că e de familie mult prea bună ca să facă muncă de menajeră, Edgar îi dezvălui cine e de fapt taică-său. Nici o legătură cu tânărul și superbul moștenitor mort într-un accident de avion înainte să apuce să-și vadă fiica de care îi vorbise mama ei.

— Era un muncitor zilier de la o fermă din Tennessee. I-am dat o mie de dolari și a dispărut din peisaj cât ai clipi.

Din fericire, ascendența n-avea nici o importanță pentru Simon.

În vreme ce încerca să-l înduplece pe Ryan să-i acorde o a doua șansă lui Charity, Peggy avea ea însăși parte de o a doua șansă în viață. Când l-a zărit plimbându-se pe plajă a crezut că are vedenii. Nu era cu puțință. N-avea cum să fie el. În mod sigur era mort de mult.

Dar el era. Edgar Hunter în carne și oase. Bărbatul pe care-l cunoscuse când era un biet grădinar la conacul de alături, băiatul servitorilor care locuiau în aripa personalului, ajunsă între timp casa de oaspeți a Marcellei.

— Bunicul Marcellei a fost grădinar ? întrebese Ryan.

— Da. Pe vremea aia casa aparținea familiei Stein. Cei din familia Hunter erau servitori. Proaspăt emigrați. Dar mie nu-mi păsa. Îl iubeam. Asta era spre sfârșitul celui de-al Doilea Război Mondial. Trebuie să înțelegi că, oricât de îngrozitor a fost, războiul a însemnat multe schimbări în bine pentru femeile din generația mea. Eu eram singură la părinți, iar familia mea era foarte înstărită. Aveam tot ce-mi doream, mai puțin libertate. Dar când a venit războiul peste noi nici măcar tata n-a mai fost în stare să mă mai oprească. Mi-am luat o slujbă. Și am plecat de-acasă. Între timp Edgar era în Franța și pe urmă în forțele de menținere a păcii în Germania.

Când s-a întors am crezut că lucrurile se schimbaseră. Încă îl iubeam, dar el nu mai era grădinar, iar eu nu mai eram moștenitoarea închisă-n turn.

Îeșisem în lume. Prinsesem gustul libertății și mă țineam cu dinții de ea. Le-am povestit alor mei despre iubirea noastră. Edgar a venit să-mi ceară mâna. Tata l-a alungat cu pușca.

Iar a doua zi ne-a trimis pe mama și pe mine într-o vacanță prelungită în California. Numai că eu nu știam că era vorba de o vacanță. Mi se spusese că mama era bolnavă și trebuia să merg cu ea la Los Angeles unde era cel mai bun doctor care ar fi reușit s-o vindece.

Edgar habar n-avea unde sunt. Nu mi-a scris. Și n-am mai auzit nimic de la prietenii mei. Până când, după vreo lună, mi-a scris tata că Edgar se întâlnea cu altă fată. Era însărcinată, urmau să se căsătorească și să se mute în Florida.

— Cred că ți-a fost foarte greu.

— Nu atât de greu pe cât mi-a fost să mă trezesc în Little Elbow într-o bună dimineată, aproape treizeci de ani mai târziu, și să constat că Edgar a făcut avere și a cumpărat casa în care muncise. Casa de-alături. N-aș fi suportat să-l văd fericit împreună cu familia în vreme ce eu eram singură, așa că am plecat înainte să apuce să se mute. Dar nu l-am uitat niciodată.

Și nici Edgar n-o uitase.

Așa că la șaiszeci de ani după ce plănuiseră prima oară să se căsătorească, Edgar Hunter și Peggy Young au pășit în fine spre altar. Iar Charity era și ea de față. Și când Peggy a aruncat buchetul de trandafiri tăiați de nepotul ei din tufa aleasă de Charity, ea a fost cea care l-a prins.

Mulțumiri

Le mulțumesc suspectilor de serviciu. Trimiteți o scrisoare autoarei la Hodder & Stoughton pentru lista completă a celor pe care îi iubește.